

ÆSCHYLI

PROMETHEUS VINCTUS

WESCHYL

PROBETHEUS VINCTUS

ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ

ÆSCHYLI
PROMETHEUS VINCTUS

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

EMENDAVIT

NOTAS ET GLOSSARIUM

ADJECIT

CAROLUS JACOBUS BLOMFIELD A.M.

COLLEGII SS. TRINITATIS
APUD CANTABRIGIENSES NUPER SOCIUS

EDITIO SECUNDA

CANTABRIGIÆ

TYPIS ACADEMICIS

ITERUM EXCUDIT J. SMITH

VENEUNT LONDINI APUD J. MAWMAN ET CANTABRIGIÆ
APUD J. DEIGHTON

M DCCC XII.

498

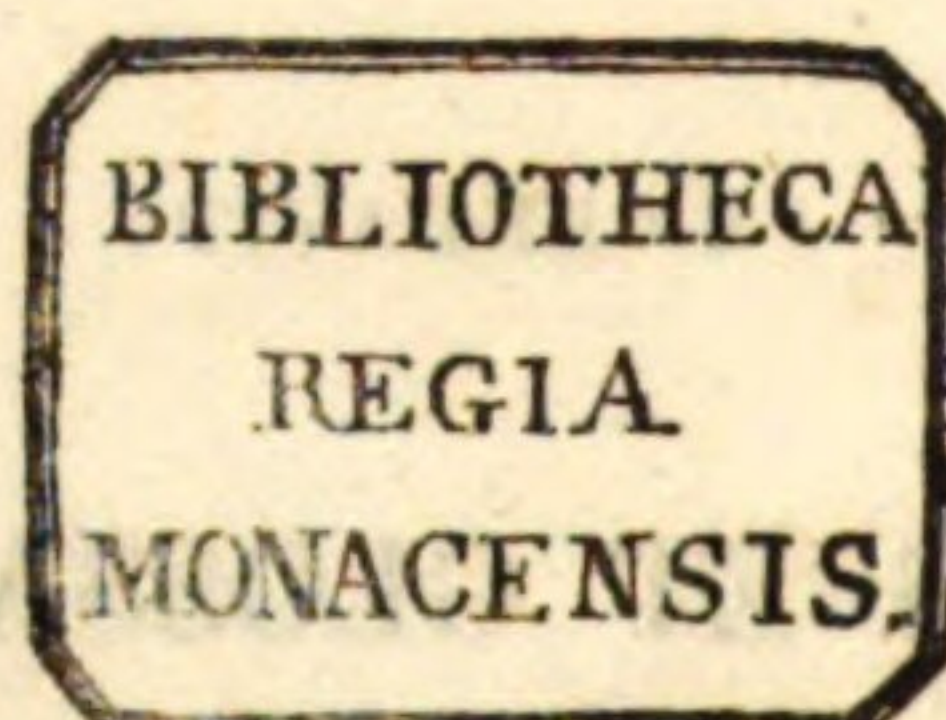
ALIXIA

PROHIBITUM

ESCHYL

PROHIBITUM

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

NOTA

LIBRARI

CAROLUS JACOBUS BLONDEL A.M.

COLLEGIUM DE THEOLOGIA

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

CAROLUS JACOBUS BLONDEL A.M.

COLLEGIUM DE THEOLOGIA

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

PRÆFATIO.

PAUCA sunt, quæ de instituto meo, et de hac Promethei Æschylei editione præfari velim: ratio enim operis reddenda est, et quid efficere conatus sim, exponendum. Operam dedi, ut hæc fabula ea forma prodiret, quæ tironibus maxime accommodata esset, easque difficultates, quibus juvenes terreri solent, complanaret, et, quantum fieri potest, enodes redderet. Quicquid in Æschylo salebrosum est, id omne fere oritur ex linguæ insolentia, non autem ex perplexa verborum constructione, aut ex reconditis sententiis. Multa enim apud eum reperiuntur vocabula, ex ultima antiquitate repetita, multæque dictiones ac formulæ loquendi, quas frustra alibi quæras, et quarum in lexicis vulgaribus aut nulla mentio fit, aut jejuna saltem atque exilis. Mihi igitur visus sum gratiam cum tironibus initurus, si opus susciperem, molestius illud quidem, et non tam artis indigens quam laboris, perquam tamen utile ado-

lescentibus futurum; nempe si singularum in Æschylo vocum interpretationes contexerem, glosasque ad eum pertinentes, per grammaticorum scholia et lexica hic illic sparsas, colligerem et concinnarem. Harum igitur delectum, et quidquid præterea juvenibus studiosis profuturum esse judicavi, simul in Glossarium conjeci.*

Atqui priusquam me ad hoc opus accingerem, refingendus erat textus; cujus incepti subsidia quædam ad manus habui, quorum nonnulla priores editores latuerant. Septem codicum collationes, hinc illinc a Petro Needhamo conquisitas, adscripserat ille margini exemplaris editionis Stanleyanæ, quod nunc in bibliotheca Academiæ Cantabrigiæ servatur. Has omnes Askevius, qua erat fide, usque ad ipsa Needhami verba et symbolum, in suum Æschyli exemplar transtulit; quod Butlero fraudi fuisse videtur; namque hos codices ab Askevio collatos esse ait, cujus exscriptum illud in eadem bibliotheca adservatur. Quinque codicum collationes, a Vauvillierio confectas, ex *Notitia MStorum Bibliothecæ Regiæ Parisiensis* hausi. Accessere etiam alii codices, atque adminicula, quæ posthac enumerabo.

* Glossarium potius quam Lexicon vel Dictionarium vocavi, in eo secutus Gatakeri sententiam, quem videas in Annot. in M. Antonin. IV, p. 158, 40.

In textu constituendo, plerumque secutus sum editionem Glasgvanam anni 1806, quam Porsonianam vocavi, etsi sine nomine editoris exierit: in melicis autem disponendis ducem habui Burneium, a quo rarissime, nec unquam sine pavore, discessi. Locorum, quos obelo notaverat Porsonus, nonnullos ipse postea emendavit; atque emendationes ejus, cum eas ab amicis doctis audivissem, sine dubitatione in textum recepi. His autem exceptis, perpauca sunt, quæ ex mera conjectura, vel mea vel aliorum, immutavi.

In notis, quædam sunt e Porsoni manu, cujus schedas, ex hæredibus ejus redemptas, Collegium nostrum mihi excutiendas concessit; ut siquid in illis repertum esset ad Æschylum pertinens, id omne ad hanc editionem locupletandam et augendam decerperem. Et ne diutius aliquis quam vellet notis immoretur, dum Porsoni observationes quærit, has omnes typis, quod aiunt, cursivis excudendas curavi, literisque R. P. distinxi.

Quod ad opellæ nostræ ornamenta attinet, satis erit monuisse, literarum Græcarum typos ad Porsoni mentem cusos fuisse; meque Syndicis Preli Academici obstrictum fateor, qui usum eorum mihi concesserunt, sumptusque operis erogarunt. Quod si ad studiosæ juventutis usum aliquantulum

contulerim, indulgentiæ erga me, spero, Viros humanissimos non pœnitebit.

Hæc ante annum et quod excurrit præfatus sum. Hodie, quid in hac nova editione præstiterim, breviter declarandum videtur. Textum retractavi, paucisque in locis, partim aliorum iudicio, partim meo obsecutus, immutavi. Quædam notis adjeci, in quibus nonnihil, uti spero, bonæ frugis inesse censebunt doctiores. Glossarium vero omnibus suis numeris et partibus expletioem reddidi; cujus quidem pars postrema, si jejuna olim et male tornata cuiquam visa fuerit, idque mihi vitio vertatur, accusator me reum confitentem habebit. Vocum porro ac locutionum, quas in Glossario explicare conatus sum, indicem subjeci. In metricorum distributione nihil fere quidquam immutavi; non quasi ignorem, me in prior editione Burneium nimis religiose secutum esse, verum ne ordo et numeri versuum turbarentur. Hoc autem eo minus me sollicitum habet, quod non sim ex eorum numero, qui Æschyli cantus choricos certe digeri, atque extra controversiam dispertiri posse existiment: quare hujusmodi disputationibus, ut in re parum certa, supersedendum esse duxi. βέλτιον δὲ ταῦτα τοῖς γραμματικοῖς παρέντας, ἐκεῖνα μᾶλλον πιέζειν, οἷς ἅμα τὸ χρήσιμον καὶ πιθανὸν ἔνεστι.

Sunt qui me in disputationibus ad rem geographicam et mythologicam pertinentibus, adeo brevem fuisse ægre ferant: quibus breviter respondendum est. Nempe operam et oleum frustra consumpturum esse mihi visus sum, si nimis curiose de istiusmodi rebus disquirerem, quas vel ipsum Æschylum parum cognitas aut exploratas habuisse, satis constat.

Pauca quædam in accentibus et apicibus verborum innovavi, Grammaticis omnibus invitis; de qua re plenius forsitan edisseram in Præfatione ad Septem Contra Thebas, quæ fabula, eodem, quo Prometheus, consilio adornata, post intervallum haud ita longum, Deo volente, proditura est: interim corrigant velim lectores in v. 38. προύδωκεν. 101. προυξεπίσταμαι. 396. οὐμὸς, quarum mutationum, si animos attendant, sine me rationes perspexerint.

Sunt qui me in disputationibus ad rem geo-
graphicam et mythologicam pertinentibus, adeo
breuem fuisse argueant: quibus breviter respon-
debam. Necque operum et solam fructum con-
sumpturum esse mihi visum, si nimis curiose
de istiusmodi rebus disquirerem, quas vel ipsum
Æschylum parum cognitas aut exploratas habuisse,

Tanta quidam in accentibus et apicibus ver-
borum innovari, Grammaticis omnibus inuis;
de qua re plenus foras chistram in Præfatione
ad septem Contra Thebas, que tribus, eodem
quo Prometheus, consilio adornata, post inter-
vallum haud ita longum, Deo volente, proditura
est: interim corrigant verum lectores in v. 38.
quorum mutationum, si amicos attendant, sine
me rationes perspiciant.

INDEX

CODICUM MANUSCRIPTORUM

QUORUM LECTIONES ADHIBUI.

- A et B.** Codices Regii Parisienses apud Brunckium.
- C. D. E. F. N.** Codices Regii Parisienses a Vauvillierio collati.
- G. H. K. L.** Codices Regii Parisienses, quorum collationes in Bibliotheca Academiae Cantabrigiensis adservantur, duobus libris, quorum marginibus adscriptae fuerant a Petro Needhamo, et postea ab Antonio Askevio.
- Colb. 1. 2.** Codices olim in Bibliotheca Colbertina, quorum collationem habuit Needhamus.
- M. 1. 2.** Codices chartacei, quos ex monte Atho emerat Ricardus Mead, Medicus celeberrimus. Hos olim ab Askevio, et postea a Butlero collatos, ipse quoque in Bibliotheca Academiae nostrae inspexi.
- Med.** Codex Mediceus, Florentiae adservatus, et vetustate insignis; cujus collationem confecit, et Needhamo transmisit, A. M. Salvinus. Alteram hujus Codicis Collationem, ab Italo quodam docto confectam, adhibui, quae margini exemplaris editionis Stanleianae adnotantur, cujus usum mihi humanissime concessit Vir supra meum praekonium longe positus, literarum, dum vixit, amantissimus, Gulielmus Windham. Varietates ipsa Collatoris manu scriptae sunt, adjectis quibusdam interpretationibus Italicis; hunc autem collatorem eundem Salvinium fuisse, ex eo patet, quod eadem conjecturae in margine libri Windhamiani notentur, quas Needhamiani margo Salvinio tribuit. Hunc vero Codicem, et illum qui proxime sequitur, Philelphi Codices vocat Salvinus.
- Φ.** Codex Philelphi: de quo Salvinus ita loquitur "Plut. 31. n. 1. (credo Biblioth. Laurentiano-Mediceae) Sophoclis, Euripidis, Aeschyli quaedam tragodiae." Quare diversus est a Mediceo, qui omnes tragodias continet.

Seld. Codex Seldenianus, cujus collationem mecum humanissime communicavit Thomas Gaisford, A.M. qui in notis ad Hephæstionem, p. 242. editionis suæ doctissimæ, codicis descriptionem dedit. Hic Codex idem est atque Arundelianus, cujus accuratam collationem inter Porsoni schedasprehendi.

Ox. Codex Oxoniensis, a Stanleio collatus, idem ac

Barocc. Codex Baroccianus num. 231. cujus plenior collationem præbuerunt Porsoni schedæ.

Big. Emerici Bigoti codex; cujus varietates secum communicatas habuerat Musgravius, e cujus libro descripsit Porsonus.

Mosq. 1. 2. Mosquenses duo apud Schutzium.

Viteb. Codex Vitebergensis a Zeunio collatus.

Lips. 1. 2. Lipsienses duo apud Butlerum.

Guelph. Codex Guelpherbytanus, apud Schutzium.

Ven. 1. 2. Veneti duo apud Butlerum.

Musgr. Musgravii quædam, margini exemplaris editionis Pauwianæ a Porsono adscripta.

R. P. Porsoni notæ, ex schedis ejus depromptæ.

L. T. Ludovici Theobaldi notæ, ad marginem libri Windhamiani scriptæ. Harum ipse nonnullas vulgavit in *Miscell. Obs. II.* p. 164.

Editiones quas ipse accurate contuli.

Ald. Aldina. Venetiis 1518.

Rob. Francisci Robortelli. Venetiis 1552.

Turn. Adriani Turnebi. Parisiis 1552.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΔΕΣΜΩΤΟΥ.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ἐν Σκυθία δεδεμένου διὰ τὸ κεκλοφέναι τὸ πῦρ, πυνθάνεται Ἰὼ πλανωμένη ὅτι κατ' Αἴγυπτον γενομένη, ἐκ τῆς ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς τέξεται τὸν Ἐπαφον. Ἑρμῆς δὲ παράγεται ἀπειλῶν αὐτῷ κεραυνωθήσεσθαι, ἐὰν μὴ εἴπῃ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι τῷ Διί. προέλεγε γὰρ ὁ Προμηθεὺς ὡς ἐξωσθήσεται ὁ Ζεὺς τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τινος οἰκείου υἱοῦ. τέλος δὲ, βροντῆς γενομένης, ἀφανὴς ὁ Προμηθεὺς γίνεται.

Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιΐα ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ Κολχίσι.¹ παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ὅλως οὐ κεῖται. ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθία, ἐπὶ τὸ Καυκάσιον. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ὠκεανίδων νυμφῶν. τὸ δὲ κεφάλαιον αὐτοῦ ἐστὶ, Προμηθέως δέσις.

Ἰστέον δὲ, ὅτι οὐ κατὰ τὸν κοινὸν λόγον ἐν Καυκάσῳ φησὶ δεδέσθαι τὸν Προμηθέα, ἀλλὰ πρὸς τοῖς Εὐρωπαίοις μέρεσι² τοῦ Ὠκεανοῦ, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν Ἰὼ λεγομένων ἔξεστι³ συμβαλεῖν.

ΑΛΛΩΣ.

Προμηθέως ἐκ Διὸς κεκλοφότος τὸ πῦρ καὶ δεδωκότος ἀνθρώποις, δι' οὗ τέχνας πάσας ἄνθρωποι εὗροντο, ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς, παραδίδωσιν αὐτὸν Κράτει καὶ Βίᾳ τοῖς αὐτοῦ ὑπηρέταις, καὶ Ἡφαίστῳ, ὡς ἀναγαγόντες πρὸς τὸ Καυκάσιον ὄρος, δεσμοῖσι σιδηροῖς αὐτὸν ἐκεῖ προσηλώσαιεν. οὗ γενο-

1. Ita Brunckius, pro vulgato
Κόλχοις.

2. τέρμασι Ald.

3. ἔστι Ald.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

μένον, παραγίνονται⁴ πᾶσαι αἱ Ὠκεαναῖαι⁵ νύμφαι πρὸς παραμυθίαν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ὁ Ὠκεανὸς, ὃς δὴ καὶ λέγει τῷ Προμηθεῖ, ἵνα ἀπελθὼν πρὸς τὸν Δία, δεήσεσι καὶ λιταῖς πείσῃ αὐτὸν ἐκλῦσαι τοῦ δεσμοῦ Προμηθέα· καὶ Προμηθεὺς οὐκ ἔᾶ, τὸ τοῦ Διὸς εἰδὼς ἄκαμπτον καὶ θρασύ. καὶ ἀναχωρήσαντος τοῦ Ὠκεανοῦ, παραγίνεται Ἰὼ πλανωμένη, ἡ τοῦ Ἰνάχου, καὶ μανθάνει παρ' αὐτοῦ ἅ τε πέπονθε, καὶ ἅ πείσεται, καὶ ὅτι τις τῶν αὐτῆς ἀπογόνων λύσει αὐτὸν, ὃς ἦν ὁ Διὸς Ἡρακλῆς· καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς τέξει τὸν Ἐπαφον. θρασυστομοῦντι δὲ Προμηθεῖ κατὰ Διὸς, ὡς ἐκπεσεῖται τῆς ἀρχῆς ὑφ' οὗ τέξεται παιδὸς, καὶ ἄλλα βλάσφημα λέγοντι, παραγίνεται Ἑρμῆς, Διὸς πέμψαντος, ἀπειλῶν αὐτῷ κεραυνόν, εἰ μὴ τὰ μέλλοντα συμβήσεσθαι τῷ Διὶ εἴπῃ· καὶ μὴ βουλόμενον⁶ βροντὴ καταρράγεισα αὐτὸν ἀφανίζει.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθίᾳ, ἐπὶ τὸ Καυκάσιον ὄρος, ἡ δὲ ἐπιγραφὴ τούτου, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

4. παρεγίνοντο Rob. παρεγίνονται Ald.

5. Ὠκεανῆαι Rob.

6. Lego βουλομένου.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΡΑΤΟΣ, ΕΡΩΤΗΣ, ΕΡΩΤΗΣ

ΒΛΑ

ΗΘΑΙΖΗΣ, ΕΡΩΤΗΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

ΖΩΡΟΣ ΟΥΡΑΝΙΑΝΟΥ ΝΥΜΦΟΥ

ΟΥΡΑΝΟΣ

ΙΩ Η ΙΝΑΧΟΥ

ΕΡΑΤΗΣ

In Ed. Ald. commentum estum III. et BEARILLI, pro personis
et Promethea Solentem Iohannem personam.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΡΑΤΟΣ.

ΒΙΑ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΧΟΡΟΣ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ ΝΥΜΦΩΝ.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ΙΩ Η ΙΝΑΧΟΥ.

ΕΡΜΗΣ.

In Ed. Ald. recensentur etiam ΓΗ et ΗΡΑΚΛΗΣ, quæ personæ
ad Promethea Solutum fortasse pertinebant.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΚΡΑΤΟΣ, ΒΙΑ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΚΡΑΤΟΣ.

ΧΘΟΝΟΣ μὲν εἰς τηλουρὸν ἤκομεν πέδον,
Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβροτον εἰς ἐρημίαν.
Ἕφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλιν ἐπιστολὰς,
ἅς σοι πατὴρ ἐφείτο, τόνδε πρὸς πέτραις

1. εἰς Edd. omnes. ἐς Suidas et Scholiasta Aristophanis ad Ran. 826. Totam hanc scenam paraphrasi donavit Lucianus in dialogo qui Prometheus vel Caucasus inscribitur.

2. ἄβατόν τ' Rob. ἄβατον ceteræ omnes; obelo notat Porsonus. Phavorinus in v. Ἀβρότη νύξ. Αἰσχύλος. ἄβροτον εἰς ἐρημίαν. Ἀβροτον servant Schol. Venet. ad Il. Ξ. 78. Eustath. p. 968, 45. Ed. Rom. et Suidæ MS. C. C. C. Oxon. v. ἐριβρεμέτας. quæ loca Porsonus in nota MSta indicaverat. Atque ita legisse videntur Hesychius et Scholiasta, Contra ἄβατον præter edd. exhibent Synesius. Ep.

p. 35. Schol. ad Aristoph. Ran. 826. et videtur legisse auctor Lexici MS. apud Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 469. Ἀβατον. ἱερὸν, ἀπρόσιτον, EPHMON. Eustathii et Phavorini loca notaverat Villoisonus ad Apollonii Lex. p. 10. sed ea ad hunc versum spectare nescivit. Scholiastæ Veneti locum indicavit Censor Literarius in Comm. Societ. Lips. II. p. 283. Priorem versus partem citat Eustath. ad Dionys. v. 69.

3. μέλιν et ἐπιστολὰς Ald. Citant Hesych. v. ἐπιστολαί. Thomas M. v. ἐπετειλάνην, Aristophanis Scholiasta, et Suidas ut supra. Vocem ἐπιστολὴν hinc excitat Eustath. ad Iliad. A. p. 29, 15.

ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι, 5
 ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις.
 τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας,
 θνητοῖσι κλέψας ὥπασεν· τοιαῦσδ' εἰ
 ἁμαρτίας σφὲ δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην·
 ὥς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα 10
 στέργειν, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου.
 ΗΦ. Κράτος, Βία τε, σφῶν μὲν ἐντολὴ Διὸς
 ἔχει τέλος δὴ, κούδ' ἐμποδὼν ἔτι·
 ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι συγγενῇ θεὸν
 δῆσαι βία φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. 15

5. Toupus in Suid. I. p. 159. sive suo sive typothetarum errore ὑψηλοκρήμναις scribit.

6. Ita Schol. Aristoph. Ran. 826. et ex eo Stanleius. Suidas ἐν omittit. ἀδαμαντίναις πέδῃσιν ἐν ἀρρήκτοις πέτραις Ald. Turn. et ita Rob. nisi quod πέδαις habet.

7. Citat Eustath. ad Il. I. 748. Ælianus apud Suidam de Aristarcho Tragico, Deorum beneficia recensens, habet συντέχνου πυρὸς μυρίας ἐπιγονάς. MS. Parisinus, a Brequigny collatus, exhibet ἀτέχνου: lege παντέχνου.

8. ὥπασε Ald. Turn. τοιαῦσδ' sine τοι Rob. Cicero Tusc. II. 10. "Veniat Æschylus, non poeta solum, sed etiam Pythagoreus, sic enim accepimus, quomodo fert apud eum Prometheus dolorem, quem excipit

ob furtum Lemnium, unde ignis lucet mortalibus, clam divisus? eum doctus Prometheus clepsisse dolo, pœnasque Jovi fato expendisse supremo." Accii verba, corrupte a Varrone citata de L. L. VI. p. 67, et a Pantagatho, Lambino, Jos. Scaligero tentata, ita corrigit Bentleius in Epist. ad Mill. p. 24. "Unde igneis cluet immortalibu' Clam divis nimi' doctu' Prometheus Clepsisse dolo, pœnasque Jovi Furti expendisse supremo."

10. Nescio an huc respexerit Aristophanes Plut. 124. οἶει γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα Καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἀξίους τριωβόλου;

15. δεῖσαι Ald. πρὸς τῇ δυσ-
 τηι
 χειμέρῳ Rob. πρὸς Med.

πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδ' ἐμοὶ τόλμαν σκέθειν
 εὐωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ.
 τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ,
 ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι
 προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ, 20
 ἔν' οὔτε φωνήν, οὔτε του μορφὴν βροτῶν
 ὄψει, σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογί,
 χροιάς ἀμείψεις ἄνθος· ἀσμένῳ δέ σοι
 ἡ ποικιλείμων νύξ ἀποκρύψει φάος·

17. ἐξωριάζειν. Edd. et MSS. omnes. Porsonus obelo notat. Hesychius vero εὐωριάζειν. ὀλιγωρεῖν. μὴ ἔχειν φροντίδα. παρακούειν. Σοφοκλῆς ἐν Σκυρίαῖς χρῆται τῷ εὐωριάζειν. Photius Lex. MS. εὐωριάζειν. ἀφροντιστεῖν. et hanc Porsonus veram esse hujus loci lectionem judicabat. Schutzius in Hesychii glossa ἐξωριάζειν tacite scribit, quæ vox non nisi in hoc loco exstat.

19. ἄκοντ' ἄκων σε Ald. Rob. contra metrum.

20. προσπατταλεύσω Rob. προσπεπατταλευμένον scribitur in fragmento Menandri Cleric. p. 257. εἴτ' οὐδ' ἀδικαίως προσπεπατταλευμένον Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πετραῖς. Sed hoc, uti πράττω, πλήττω et similia, recentioris Atticismi est. τόπῳ Med. Rob.

21. βρωτῶν Ald. βροτῶν μορφὴν Rob. θεῶν C. G. H. L. N. Colb. 1. 2. Φ. τῖς eodem modo collocatur Sophocl. Trach. 3. οὐδ' εἰ χρηστὸς,

οὐδ' εἴ τῳ κακός. et Eurip. Hecub. 374. οὐτ' ἐλπίδος γὰρ, οὔτε του δόξης ὀρῶ θάρσος, notante Porsono. του et τῳ pro τινὸς et τινὶ rariora apud Æschylum.

22. στατευτὸς Ald. σταθευτὸς Thom. M. in voce. φοίβου Scholion Homericum Wassenberghii in Il. A. 47, apud Comm. Societ. Lips. II. p. 284. φοίβῃ Eustath. in Il. A. p. 38, 3. 40, 36.

23. Χροιάς ἄνθος Butlerus de vigore intelligit; male: χροιά enim nunquam pro corpore ponitur. Solis radii vel doloris longitudo colorem mutant. vid. Hippocrat. Aphor. IV. 40. et VII. 60. Epigramma apud Brunckii Anal. III. p. 155. ἀπέπατατο πᾶν ἀπὸ χροίης Ἄνθος. Ceterum bene confert Horat. Epod. XVII. 25. adde Euripid. Hippol. 184. De syntaxi ἀσμένῳ δέ σοι vid. Porson. in Phœn. 1061. "Solon apud Cl. Alex. Strom. VI. p. 814." R. P.

πάχνην θ' ἐώαν ἥλιος σκεδᾶ πάλιν· 25

αἰεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ
τρύσει σ'· ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω.
τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου.

θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσω χόλον,
βροτοῖσι τιμὰς ὥπασας πέρα δίκης. 30

ἀνθ' ὧν ἀτερπῇ τήνδε φρουρήσεις πέτραν,
ὀρθοστάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ·
πολλοὺς δ' ὀδυρμούς καὶ γόους ἀνωφελεῖς
φθέγγει· Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες·
ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ. 35

ΚΡ. εἶεν· τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην;
τί τὸν θεοῖς ἐχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν,
ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προὔδωκεν γέρας;

ΗΦ. τὸ συγγενές τοι δεινόν, ἢ θ' ὁμιλία.

25. ἥλιον Ald.

27. λοφήσων Rob. Citat Thom.
M. v. Λωφᾶ.

28. ἀπύρω Ald. ἐπηύρω Med. sed
ἀπηύρω Eustath. ad Il. H. p. 675, 49.

29. ὑποπτύσσω Turn.

34. φθέγγει Ald. φθέγγει Rob.
Turn.

35. αὐ M. 1. sæpe permutantur
αὐ et ἄν. vid. Euripid. Orest. 1619.
Phoeniss. 412. νέον Ald.

36. κατοικτίζει Ald. Rob. Turn.

37. Confer v. 121.

39. συγγενές Ald. Rob. Turn.
Atticam formam, ubicunque in se-

nariis, trochaicis, et anapæsticis per
metrum licuit, reponendam judicavi,
in melicis haud idem facturum: In
tironum gratiam Photii glossas e
Lexico MS. exscribam, quarum al-
tera apud Suidam legitur. Ξύμ-
βαθι· σύμβαθι. ὅλως δὲ ὁ διὰ τοῦ
ξ σχηματισμὸς κοινὸς ἐστὶ τῶν τε
Ἰώνων καὶ τῶν Ἀττικῶν. Ξύν.
Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ σὺν· καὶ τὰ
ἄλλα ὁμοίως· οὕτω καὶ οἱ παλαιοὶ
πάντες. τι pro τοι L. solenni er-
rore. Hemistichium sumsit Euri-
pides Androm. 985. τὸ συγγενές
γὰρ δεινόν.

ΚΡ. ζύμφημ', ἀνηκουστέϊν δὲ τῶν πατρὸς λόγων 40
οἶόν τε πῶς; οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον;

ΗΦ. αἰεί γε δὴ νηλὴς σὺ, καὶ θράσους πλέως.

ΚΡ. ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι· σὺ δὲ
τὰ μηδὲν ὠφελούντα μὴ πόνει μάτην.

ΗΦ. ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία. 45

ΚΡ. τί νιν στυγείς; πόνων γὰρ, ὥς ἀπλῶ λόγῳ,
τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη.

ΗΦ. ἔμπας τίς αὐτὴν ἄλλος ὠφελεν λαχεῖν.

ΚΡ. ἅπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν.
ἐλεύθερος γὰρ οὐτίς ἐστὶ πλὴν Διός. 50

ΗΦ. ἔγνωκα, καὶ τοῖσδ' οὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.

40. σύμφειμ' Ald. σύμφημ' Rob. Turn.

42. αἰεί τι C. D. τει Rob. τε Ald. Turn. γε Brunckii est correctio. θάρσους Rob.

43. τῶνδε Med. sed eraso ω et inserto ο.

44. πόνοι Ald. Versum citant Clem. Alex. Strom. V. 234, Stob. p. 221. quibus addit R. P. Theodoret. c. Græc. IV.

48. ὠφέλε Ald. ὠφέλε λαχεῖν ἄλλος Rob.

49. ἅπαντ' Ald. ἐπράχθη omnes Edd. et MSS. sed vitiosum videtur. Abreschius ἐπρώθη ex Scholiis corrigit. Hesychius πέπρωται explicat per τετύπεται, ὠρίσται, quæ sunt Scholiastæ nostri verba. Sed nescio an ἅπαν πέπρωται satis accurate

dici possit. πέπρωται et πέπρακται confusa sunt Euripid. Med. 1060. Meisnerus in Comm. Societ. Lips. III. p. 10. grave ulcus in v. 46. latere arbitratur; et me quidem certe latet: idem conjicit θεοῖσι πλὴν τοῦ κοιρανεῖν, nulla necessitate. Euripides apud Theophilum Antiochenum, p. 74. οὐκ ἔστιν οὐδὲν χωρὶς ἀνθρώποις θεοῦ, ubi similis constructio.

51. Ita contra codicum atque editionum consensum edidi, qui omnes habent ἔγνωκα, τοῖσδε κούδέν. Sed cum hoc manifeste vitiosum fuerit, atque obelo in Porsoniana notatum, tutissimam emendandi rationem secutus, καὶ transposui; quod, cum ob vicinum κα excidisset, librarii imperitia post τοῖσδε inseruit. ἀντιποῖν Ald.

ΚΡ. οὐκουν ἐπείξει δεσμά τῷδε περιβαλεῖν,
ὥς μή σ' ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ;

ΗΦ. καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα.

ΚΡ. λαβὼν νιν, ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει 55
ῥαισπηρι θεῖνε, πασσάλευε πρὸς πέτραις.

ΗΦ. περαίνεται δὴ κού ματᾶ τοῦργον τόδε.

ΚΡ. ἄρασσε μᾶλλον, σφίγγε, μηδαμῇ χάλα.
δεινὸς γὰρ εὐρεῖν καὶ ἀμηχάνων πόρους.

52. ἐπείξει Ald. Rob. Turn.

53. ἐλινύοντα Edd. omnes ante Brunckianam: sed ἐλινύοντα A. B. quod in textum denique recepi, quia antiquius credo. Disquisitionem de hac orthographia, cum sit longiuscula, in Glossarium rejeci.

54. ψάλλια Ald. Rob. ψέλια Turn. δέρκεσθαι Ald.

56. πέτρας Colb. 1. 2. πασσάλευ' ἐρρώμένως libri quidam, teste Stephano; quod e v. 65. irrepsit.

57. μάτα Ald.

58. ἄρασσε μᾶλα Rob.

59. " πόρον Synes. Epist. 147. p. 288. A. sed πόρους Aristoph. Eq. 756. et Schol. Marcellin. in Vit. Thucyd. p. 2. l. 9. Dionys. Halicarn. A. R. VII. 36. p. 1390. ed. Reisk." R. P. πόρον Ald. Rob. Turn. πόρους Porsonus et Schutzius ediderunt e Marcellin. Vit. Thucyd. p. 2. et Schol. Aristoph. Eq. 756. Theodorus Hyrtacenus in Epistolis, quas publici juris fecit J. F. De la Porte du Theil, MSS. de la Biblioth. du Roi, tom. V. p. 723. ἔχει γὰρ φύσιν καὶ τέχνην

ἐξ ἀμηχάνων εὐρεῖν μηχανάς, καὶ πόρους ἐν ἀπόροις. πόρους citat F. Ursinus in Virgil. Ecl. V. 1. ex MSS. credo. Pluralem numerum adhibet Æschylus in simili sententia apud Schol. Aristoph. Nub. 1128. δεινοὶ πλέκειν τοὶ μηχανὰς Αἰγύπτιοι. Utrumque locum respicit Plato Sympos. 23. p. 167. ed. Fischer. de Amore; θηρευτῆς δεινός, αἰετὶνας πλέκων μηχανὰς, καὶ φρονήσεως ἐπιθυμητῆς, καὶ πόριμος. Ælianus H. A. III. 30. σοφώτατος ὁ κόκκυξ, καὶ πλέκειν εὐπόρους ἐξ ἀπόρων μηχανὰς δεινότατος. Euripides Hippolyto priore, Stob. LXIII. p. 245. Grot. 370. Gesn. ἔχω δὲ τόλμη καὶ θράσους διδάσκαλον, Ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον, Ἐρωτα. In fragmento tamen, quod Grotii margo Æschylo tribuit. Phys. p. 137. ἀμαχανίας πόρον. sed non sunt Æschyli versus. Hyperides ap. Apsin. Art. Rhetor. p. 708. a Ruhnkenio excitatus ad Rutil. Lup. p. 10. ταχθεὶς δὲ ἐπὶ τῇ διοικήσει τῶν χρημάτων, εὔρε πόρους. Mirum est neminem adhuc extisisse qui

ΗΦ. ἄραρεν ἥδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως. 60

ΚΡ. καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς· ἵνα
μάθῃ σοφιστῆς ὦν Διὸς νωθέστερος.

ΗΦ. πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι.

ΚΡ. ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον
στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐρρώμένως. 65

ΗΦ. αἰ, αἰ, Προμηθεῦ, σῶν ὑπερστένω πόνων.

ΚΡ. σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διὸς τ' ἐχθρῶν ὑπερ-
στένεις; ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ.

ΗΦ. ὁρᾷς θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν.

ΚΡ. ὁρῶ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων. 70

ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε.

Alciphronem corrigeret; Ep. I. 8. p. 30. οὗτοί με κοινωνὸν ἐθέλουσι λαβεῖν τοῦ πολμήματος, πόρους ἐκ πόρων εὐμεγέθεις ὑπισχνούμενοι. Lege, πόρους ἐξ ἀπόρων, supra enim dixerat Eucolymbus, τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παντελῶς ἐστὶν ἄπορα καὶ βίος κομιδῇ στενός. Aristarchus ap. Stob. LXIII. p. 387. = 241. de Amore, οὗτος γὰρ ὁ θεὸς καὶ τὸν ἀσθενῆ σθένειν Τίθησι, καὶ τὸν ἄπορον εὕρισκεν πόρον, ubi mallet πόρους.

60. Scholiasta Barocc. in Soph. Elect. 147. δυσκωλύτως. Error a suprascripto ε ortus, quæ litera, si paullo reclinet, ω fiet: ab eadem causa depravatus est v. 932. ubi γαμψ pro μεγα irreperat. "ἄρηρεν Joann. Diacon. in Hesiod. Scut. p. 211. Sed ἄραρεν δυσκωλύτως Scholiastes a Johnsono editus ad

Soph. El. 147." R. P. Confer Suppl. 941.

62. νωθέστερος Διὸς Rob. et mox πλὴν τοῦτ'.

64. 65. Citat Scholiasta Aristoph. Ran. 826.

66. ὑπερστένω. Anastrophe figura: conf. Soph. Antig. 82. Aj. 225. 1310. Eurip. Med. 105. Hippol. 261, et apud Lycurg. in Leocrat. ubi duas præpositiones rariore modo conjungit, ἔξον πρὸ πάντων μίαν ὑπερδοῦναι θανεῖν.

67. σὺ δ' οὖν Colb. 1. κατ' ὀκνεῖς Ald. ὑπερ-στένεις Turn. quæ disjunctio in senariis Tragicorum non licet, monente Porsono ad Hecub. 725. οὖν pro αὖ MSS. aliqui.

68. Citat Thom. M. v. Μή.

71. Ad hunc locum provocat Thom. M. v. Μάλη.

ΗΦ. δρᾶν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν.

ΚΡ. ἦ μὴν κελεύσω, κάπιθωύξω γε πρὸς.

χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βία.

ΗΦ. καὶ δὴ πέπρακται τοῦργον οὐ μακρῷ πόνῳ. 75

ΚΡ. ἐρρώμένως νῦν θείνε διατόρους πέδας,

ὥς οὐπιτιμητῆς γε τῶν ἔργων βαρύς.

ΗΦ. ὅμοια μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται.

ΚΡ. σὺ μαλακίζου, τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν

ὀργῆς τε τραχύτητα μὴ 'πίπλησσέ μοι. 80

ΗΦ. στείχωμεν, ὥς κώλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει.

ΚΡ. ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε, καὶ θεῶν γέρα

συλῶν, ἐφημέροισι προστίθει. τί σοι

οἰοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλήσαι πόνων;

ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα

85

73. ἦ μὲν hic et in v. 174. legit Scholiasta B. σε πρὸς F. K. Rob. δὲ N. Colb. 1. Porsonus in Phœn. 619. καὶ κατακτενῶ γε πρὸς contra Brunckium, σε ex membranis repONENTEM, tuetur, atque hunc locum advocat.

74. δὲ σκέλη κρίκωσον Rob. κρίκωσον etiam C. D. E. F. Φ. Scholiastes B.

75. χρόνῳ E. G. F. Rob. quæ lectio non temnenda. vid. Sophocl. Œd. Col. 1341.

76. πόδας Rob. Lucianus in Prom. 2. σὺ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, κατὰκλειε, καὶ προσήλου, καὶ τὴν σφύραν ἐρρώμένως κατὰφερε.

77. οὐπιτιμητῆς Ald. citat Eustath. ad Odys. P. p. 1827, 46.

78. ὁ μοι ἀμορφῇ Ald. et γυρύεται. Confer Nostri Suppl. 505. μορφῆς δ' οὐχ ὁμόστολος φύσις.

79. 80. Citat Eumathius de Ismenia et Ismenes Amor. p. 225. sed μαλακίζου, αὐθαδείαν et θρασύτητα, quod habent quoque Codices nonnulli, solenni errore. vid. infra v. 194.

83. προστίθει. Vide Glossarium.

84. ἀπαλλάξαι G. Φ. quod ex glossa ortum est.

85. δαίμονες Ald.

καλοῦσιν· αὐτὸν γὰρ σέ δεῖ Προμηθέως,
ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης.

ΠΡ. ὦ δῖος αἰθήρ, καὶ ταχύπτεροι πνοαί,
ποταμῶν τε πηγαί, ποντίων τε κυμάτων
ἀνήριθμον γέλασμα, παμμήτορ τε γῆ, 90
καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ·
ἴδεσθέ μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός.
δέρχθηθ' οἷαις αἰκίαισιν

86. "Communes Græci" inquit Porsonus ad Orest. 659. "dixere δεῖ σοι τοῦδε: primus, ut equidem arbitror, novavit Æschylus Prom. 86. αὐτὸν γὰρ σέ δεῖ Προμηθέως." Citat Eustath. ad Odyss. Δ. p. 1497, 42.

87. προπῶ Rob. ἐκκυλισθήσῃ Ald. Rob. Turn. Mira verborum similitudo in fragmento Pindari apud Apollon. Dyscol. Exc. p. 428. ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκυλίσθη νῖν. Sententiam immutat Lucianus Prom. 2. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς, μάντις ὄν, οὐ προεγίνωσκες οὕτω κολασθησόμενος. Similes paronomasias recenset Valckenaer. in Phœn. 639. cujus exemplis addi possunt hujus fabulæ v. 742. Agam. 682. 705. Suppl. 46. τέχνης pro τύχης exhibent Ald. Turn. et novem Codices, male.

88. Enumeratio ex Homero adumbrata Il. Γ. 277. Ἡέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποταμοὶ, καὶ γαῖα. Διὸς pro δῖος Ald. Rob. Lucianus 3. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετέ, καὶ σὺ, Γῆ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὃ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν

εἰργασμένος. conf. v. 1127. Recte monet Scholiasta ad hunc locum, veteres solere omnia elementa testari: rarius tamen ventos et auras invocant; Virgil. Æn. VII. 593. Ciris. 407. cf. Misc. Obs. I. p. 229.

90. Toupus Em. IV. p. 89. κάχλασμα legit, infelici conjectura; καχλάζειν enim est *cachinnare*, et de strepitu dicitur.

90. "Plut. Parall. p. 1300. Oppian. Hal. IV. 334. Eurip. ap. Valcken. Phœn. 216. Plat. Rep. V. p. 665. D. Strabo p. 501. D." Musgr.

91. πάνοπτον Stanleius. πανόπτην tuetur Ruhnkenius ad Hymn. Cer. 62. et citat Choeph. 985. Confer Suppl. 301.

92. Prometheus, ut videtur, in rupis fissura crucifixus est, distentis manibus pedibusque ex hac in illam partem. Lucianus, qui nostrum respicit, ait, κατὰ μέσον ἐνταῦθά πον ὑπὲρ τῆς φάραγγος ἀνεσταυρώσθω, ἐκπεταθεὶς τῷ χεῖρε ἀπὸ τουτουὶ πρὸς τὸ ἐναντίον. T. I. p. 186.

93. ἀνίαισι Rob.

διακναιόμενος τὸν μυριετῇ
 χρόνον ἀθλεύσω. τοιόνδ' ὁ νέος 95
 ταγὸς μακάρων ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοὶ
 δεσμὸν ἀεικῇ.

φεῦ, φεῦ· τὸ παρὸν, τό τ' ἐπερχόμενον
 πῆμα στενάχω, πῇ ποτε μόχθων
 χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι; 100
 καίτοι τί φημι; πάντα προὔξεπίσταμαι
 σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδέ μοι ποταίνιον
 πῆμ' οὐδὲν ἥξει. τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ
 αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾶστα, γιγνώσκονθ' ὅτι
 τὸ τῆς ἀνάγκης ἐστ' ἀδήριτον σθένος. 105
 ἀλλ' οὔτε σιγᾶν, οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας
 οἶόν τε μοι τάσδ' ἐστί· θνητοῖς γὰρ γέρα
 πορῶν, ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι τάλας.

95. ἀεθλεύσω Rob.

97. ἀοικῇ Ald.

98. αἶ αἶ Ald. Rob. Turn. φεῦ,
 φεῦ, quod primus edidit Porsonus,
 exhibent Med. Ar. Colb. 1. M. 2.
 E. G. Schol. Γ.

99. πεῖ Ald. ποῖ Rob.

100. τέρμα Ald. Rob. ἐπετεῖλαι
 Ald. ἔτι τεῖλαι Colb. 2. Confer
 v. 191.

102. πορῶς Φ. e glossa. μέλλοντα
 Ald. Rob. Turn.

104. ῥᾶστα Ald. Rob. γινώσκονθ'
 Ald. Rob. γινώσκοντα Turn. γιγνώ-
 σκονθ' Brunckius, Porsonus, Schut-
 zius. γιγνώσκω et γίγνομαι veteris

Atticæ scripturam esse, docent
 Mæris p. 482. Valckenaer. ad
 Phœniss. 1396. Fallitur Eustathius
 ad Iliad. Π. p. 1064, 2. qui recen-
 tioris Atticismi esse ait.

105. Citant Moschophulus in MS.
 apud Fabricii Bib. Gr. XII. p. 306.
 et Theodorus Hyrtacenus Epp. 8.
 et 43.

108. ὑπέζευγμαι edd. ἐπέζευγμαι
 C. G. Colb. 2. ἐνέζευγμαι Med.
 Guelph. D. N. Codd. apud H.
 Steph. quod malim ob v. 597. τί
 ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας ἐν πημοναῖσιν;
 nam earundem vocum repetitionem
 Æschylus data opera sectari videtur.

ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς
πηγὴν κλοπαίαν, ἢ διδάσκαλος τέχνης 110
πάσης βροτοῖς πέφηνε, καὶ μέγας πόρος.
τοιιάσδε ποινὰς ἀπλακημάτων τίνω,
ὑπαίθριος δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὢν.

ᾶ, ᾷ, ἑα, ἑα.

τίς ἀχὼ, τίς ὁδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγῆς, 115
θεόσσυτος, ἢ βρότειος, ἢ κεκραμένη,

ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον
πόνων ἐμῶν θεωρὸς, ἢ τί δὴ θέλων;
ὁράτε δεσμώτην με δύσποτμον θεὸν,
τὸν Διὸς ἐχθρόν, τὸν πᾶσι θεοῖς 120
δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ', ὅπόσοι
τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνοῦσιν,

109. θηράσας conjicit Canterus.

111. πᾶσι et πέφυκε Ald. Rob. πέφυκε Turn. πᾶσι E. F. πέφηνε decem codices, quod receperunt Brunckius, Porsonus, Schutzius.

112. τοιῶνδε Stanleius contra codicum et Edd. consensum. ἀμ-πλακημάτων Ald. Rob. Turn. et MSS. ἀπλακημάτων post Porsonum edidi; qui tamen in Phœniss. 23. dedit ἀμπλάκημα. Alterum vero, prout antiquius, in Æschylo scribendum duxi. ἀπλάκημα, quod Porsonus edidit Eumen. 932. metro necessarium est: in Euripidis Iph. A. 124. legitur a V. D. λέκτρων ἀπλακῶν, quemadmodum in Alcest. 247. dedit Editor Oxoniensis post

G. Wakefield. ὅστις ἀρίστης ἀπλακῶν ἀλόχον. Hermannus de Emend. Gr. Grammat. p. 18. μ omitti vult, ubi syllaba corripitur; retineri ubi producitur.

113. πασσαλευμένος Ald. Med. E. Ar. πεπασσαλευμένος Rob. ὢν deest in Colb. 1. 2. M. 1. 2. G. Ox.

116. " R. P. † θεόσσυτος. In hac fabula, 643. Metro Iamb. θεόσσυτον χειμῶνα, καὶ διαφθορὰν Μορφῆς." BURNEIUS. κεκραμμένη Ald. Rob. Conf. v. 790. θέορτον, ἢ βρότειον.

120. θεοῖσι Ald. Rob.

122. εἰσοιχνεῦσι Ald. Turn. qui cum Robortello, ν paragogicum plerumque omittunt; quod semel

διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.

φεῦ, φεῦ, τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω

πέλας οἰωνῶν; αἰθήρ δ' ἐλαφραῖς

125

πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.

πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον.

ΧΟΡΟΣ,

μηδὲν φοβηθῆς· φιλία

στροφὴ α'.

γὰρ ἤδε τάξις, πτερύγων

θοαῖς ἀμίλλαις προσέβα

130

τόνδε πάγον, πατρώας

μόγισ παρειποῦσα φρένας,

κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὔραι·

κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος

διῆξεν ἄντρων μυχόν, ἐκ δ'

135

ἔπληξέ μου

τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ· σύ-

monuisse satis est. εἰσιχνεῦσι Rob. εἰσοιχνεῦσιν in priore hujus fabulae editione prae incuria reliqui; ubique enim formas Ionicas exauctoratas velim. Locutio Homerica est Διὸς αὐλήν. Od. Δ. 74. ubi Eustathius hunc versum citat: sequitur Euripides Hippol. 68. αὐλὰν Ζανός.

123. τῶν βροτῶν Ald. Rob.

124. ἄν pro αὖ Φ. κινάθυσμα Ald.

128. Scholiasta Anacreontica hæc vocat, quibus Tragicos usos esse ait ἐν τοῖς θρηνητικοῖς· ὡς καὶ Σοφοκλῆς Τηροῖ. H. Steph. reponit Τηρεῖ;

sed Porsonus corrigit Τυροῖ, et in fragmento apud Scholiastam legit οὐδ' αὖ μ' ἐάσεις μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν. Meisneri conjecturas prudens taceo.

130. θεαῖς Ald.

133. "Nonnus. II. p. 23." R. P.

134. κτύπον Ald.

135. διῆξε μυχόν Turn. διῆξεν Ald. Rob. ἄντρων μυχόν D. E. G. M. 1. 2. N. Schol. B.

137. θεμερῶπιν Ald. Rob. θεμερῶπιν Turn. θερμῶπιν Colb. 1. θεμερῶπιν Steph. quod restituit

θην δ' ἀπέδιλος ὄχω πτερωτῷ.

ΠΡ.

αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,

τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἑκγονα, 140

τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἰλισσομένου

χθόν' ἀκοιμήτῳ ρεύματι παῖδες

πατρὸς Ὠκεανοῦ. δέρχθητέ μ', ἴδεσθ'

οἷῳ δεσμῷ προσπορπατὸς,

τῆσδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις 145

φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω.

ΧΟ. λεύσσω, Προμηθεῦ· φοβερά δ' ἀντιστρ. α'.

ἐμοῖσιν ὅσσοις ὀμίχλα

προσῆξε πλήρης δακρύων,

σὸν δέμας εἰσιδούσα 150

πέτραις προσαναινόμενον

Bentleius in Epist. ad Mill. p. 66.
Stoeberus ad Thom. Mag. v. ἐκ-
πλήττω, actum egit.

138. ἀπέδιλλος Ald.

139. αἶ, αἶ, bis tantum Ald. Rob.
Turn. quater Heathius et Cod. B.

140. πολυτέκνου Ald.

141. τ' εἰλισσομένου Ald. Rob.

140. 141. Similes sunt pleonasmī
in Eurip. Iph. T. 239. Ἀγαμέμνονος
παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκος. Al-
cest. 512. Χαῖρ', ὦ Διὸς παῖ, Περ-
σέως τ' ἀφ' αἵματος. i. e. Jovis et
Alcmenæ fili. Hippol. 10. Ὁ γάρ
με Θησέως παῖς, Ἀμαζόνος πόκος.
Soph. Antig. 115. Καδμείας νύμφας
ἑγαλμα, καὶ Διὸς βαρυνβρεμέτα γένος.

143. δέρχθητ' εἰσίδεσθέμ' Ald.

Rob. C. E. K. M. 1. 2. Colb. 2.

Ar. Ox. δέρχθητ' εἰσίδεσθέμ' Med.
δέρχθητ' εἰσίδεσθ' Turn. atque ita
Porsonus; sed obelo notat. But-
lerus pronomen irrepsisse putat: ego
potius præpositionem otiosam esse
judicavi, atque ideo cum G. Bur-
gesio ejeci: invecta est forsan ex
v. 150.

145. ἄκραις Ald.

147. λεύσσω Ald.

149. δακρύων σὸν δέμας bis in
Aldina repetuntur.

150. εἰσιδούση Ald. Rob. Por-
sonus et alii. Doricam formam e
Turnebo et Cod. N. restitui. εἰσι-
δοῦσι Schol. B.

151. πέτρα Ald. D. πέτρης Φ.

ταῖσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις·
 νέοι γὰρ οἰακονόμοι
 κρατοῦσ' Ὀλύμπου· νεοχμοῖς
 δὲ δὴ νόμοις

155

Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει, τὰ
 πρὶν δὲ πελώρια νῦν αἴστοι.

ΠΡ. εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν, νέρθεν θ' Αἴδου
 τοῦ νεκροδέγμονος εἰς ἀπέραντον
 τάρταρον ἦκεν, δεσμοῖς ἀλύτοις
 ἀγρίοις πελάσας, ὥς μήτε θεὸς,
 μήτε τις ἄλλος τοῖσδ' ἐγεγήθει.
 νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας
 ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα.

160

152. ταῖς Ald. Rob. Turn. Φ. ἀδαμαντοδέτοις Ald. Rob.

153. οἰκονόμοι κρετοῦσ' Ald.

155. δὲ omittit Turnebus, ceterique ante Porsonum editores: sed δὲ δὴ Ald. Rob. et duodecim minimum MSS. metro postulante; non repugnante, quod ait Schutzius.

156. ἀθέσμως Ald. Rob. Turn. ἀθέτως restituit Bentleius Ep. ad Mill. p. 66. ex Hesychio, Ἀθέτως· ἀθέσμως· οὐ συγκατατεθειμένως. Αἰσχύλος Προμηθεῖ Δεσμώτῃ.

158. νέρθεν θ' Turn.

159. κεκροδ. Ald.

160. ἦκε Ald. Rob. Turn.

161. ἀγρίως Edd. omnes: obelo notat Porsonus. ἀγρίοις Med. G. Colb. 1. N. MSS. apud Stephanum; quod verum puto: infra

v. 182. πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων δεσμῶν χαλάσῃ. μήποτε θεὸς Ald. Rob. et Codices nonnulli. Nescio an huc respexerit Porphyrius in Epist. ad Anebon. Ægypt. p. 8, 7. ed. Gale. δεσμοῖς ἀλύτοις ἀνάγκης. vid. infra v, 1088.

162. ἐπεγήθει Ald. Turn. ἐπιγεγήθη Rob. ἐπεγεγήθει D. E. ἐπιγήθη Guelph. Φ. Secutus sum Elmsleium, qui in Censura prioris nostræ Editionis ἐγεγήθει reponendum esse monuit, primam versus partem infelicititer tentans.

163. Eustath. ad Il. Δ. p. 472, 44.

164. ἐχθροῖσιν Rob. ἐπίχαρμα Ald. Rob. D. N. Colb. 1. Ox. ἐπιχάρματα E. K. ἐπίχαρμα defendi possit, modo ita interpungas, νῦν δ'

ΧΟ. τίς ὧδε τλησικάρδιος στροφή β'. 165

θεῶν, ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῇ;

τίς οὐ συνασχαλᾷ κακοῖς

τεοῖσι, δίχα γε Διός; ὁ δ' ἐπικότως αἰὲ

θέμενος ἄγναμπτον νόον

δάμναται οὐρανίαν

170

γένναν· οὐδὲ λή-

ξει πρὶν ἂν ἢ κορέσῃ κέαρ, ἢ παλάμα τινὶ

τὰν δυσάλωτον ἔλῃ τίς ἀρχάν.

ΠΡ. ἢ μὴν ἔτ' ἐμοῦ, καίπερ κρατεραίς

ἐν γυιοπέδαις αἰκιζομένου,

175

χρείαν ἔξει μακάρων πρύτανις,

δεῖξαι τὸ νέον βούλευμ', ὑφ' ὅτου

σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται.

αἰθέριον κίννημ' ὁ τάλας, Ἐχθροῖς ἐπίχαρμα, πέπονθα. cui simillimum illud Theognidis v. 1103. Οἵμοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ κατὰχαρμα μὲν ἐχθροῖς, τοῖς δὲ φίλοισι πόνος, δεινὰ παθῶν, γενόμην. Il. K. 193. μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσι. Eurip. Herc. F. 458. Ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίοις δ' ἐθρεψάμην Ὑβρισμα, κἀπίχαρμα, καὶ διαφθοράν. Theocrit. B. 20. Ἡ ρά γέ τοι μυσαρὰ, καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαι; Pers. 1035. χάρματα δ' ἐχθροῖς. Sed vulgatum præstat. Confer Valcken. ad Phœniss. 1549.

165. Videtur adumbratum esse ex Homericο τίς ἂν τάδε γηθήσειεν; Il. I. 77.

167. ξυνασκαλᾷ Ald. Rob. Forma

vetus ἀσχαλάω pro ἀσχάλλω occurrit Iph. A. 925. Orest. 755. Archiloch. Stobæi p. 107. notante Porsono ad Orest. quibus locis adjicias v. 251. hujus fabulæ.

168. δίχα γ' ἐνός Colb. 1. N.

169. Porsonus in Orest. 248, confert Scolium apud Athen. XV. p. 695. καθαρὸν θεμένῃ νόον. quod Stautleius quoque contulerat. Tyrtæus apud Stob. L. p. 189. Grot. ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος. Locutio ab Homero fluxit. Il. I. 625. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν. Monendi sunt tirones αἰὲ non cum voce θέμενος, sed cum δάμναται capiendum esse.

173. τὴν et ἀρχὴν Ald. Rob.

174. ἀπ' ἐμοῦ Med.

καί μ' οὔτε μελιγλώσσοις πειθοῦς
 ἐπαιοδαῖσιν θέλξει, στερεάς τ' 180
 οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας, τόδ' ἐγὼ
 καταμηνύσω, πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων
 δεσμῶν χαλάσῃ, ποινὰς τε τίνειν
 τῇσδ' αἰκίας ἐθελήσῃ.

ΧΟ. σὺ μὲν θρασύς τε καὶ πικραῖς ἀντιστρ. β'.
 δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾶς,
 ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς.
 ἐμὰς δὲ φρένας ἠρέθισε διατόρος φόβος·
 δέδια δ' ἀμφὶ σαῖς τύχαις,
 πᾶ ποτε τῶνδε πόνων 190
 χρή σε τέρμα κέλ-
 σαντ' ἐσιδεῖν. ἀκίχητα γὰρ ἦθεα, καὶ κέαρ
 ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς.

179. καίτοι μ' οὔτι Ald. καί μ'
 οὔτοι Rob. καίτοι μ' οὐ Turn. καί μ'
 οὔτι M. 1. 2. Ox. Φ. perpetua con-
 fusio inter τοι et τι; vid. Valcken.
 ad Phœniss. 455. μελιγλώσσης Codd.
 aliqui, quod non est Græcum.
 "MS. Oxon. καί μ' οὔτι. lege καί
 μ' οὔτε. confer 244. 5. (252. 3.)
 260. 1. (268. 9.) Eurip. Orest.
 293. ἐγὼ θ' ὁ τλήμων, ut legendum
 est pro ἐγὼ δ', utque edere debebat
 Brunckius ex Marklandi emenda-
 tione." R. P. Adjicias Sophocl.
 Antig. 763. Eurip. Hecub. 1212.
 Hippol. 304.

180. ἐπ' αἰοδαῖσι Ald. ἐπαιοδαῖς
 Rob.

183. τε μοι τίνειν Ald. Rob. M. 1.

184. αἰτίας Rob. post αἰκίας
 Colb. 1. N. inserunt καὶ μαστίξεως.

189. "R. P. † γὰρ ἀμφί. Quod
 receptum, δέδια δ' pro δέδια γὰρ, ex
 monitu est ipsius R. P." BURNÆIUS.
 δέδια γὰρ Ald. Rob. Turn. δέ in
 gemella locutione adhibet Sophocl.
 Œd. Col. 1468. ἔπτηξα θυμόν....τί
 μὲν ἀφήσει τέλος; δέδια δ'. — σὰς
 τύχας Ox.

190. ὅπη Ald. ὅποι Rob. ὅπα
 octo MSS.

191. τέρμ' ἀκέλσαντ' Ald.

193. οὐ παράμυθον Med. C. L.
 Ox. sed antiqui poetæ a pri-
 vativum aliquando produxerunt, et

- ΠΡ. οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἐαυτῷ
τὸ δίκαιον ἔχων Ζεὺς. ἀλλ' ἔμπας 195
μαλακογνώμων
ἔσται ποθ', ὅταν ταύτῃ ραισθῇ
τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὀργήν,
εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα
σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἥξει. 200
- ΧΟ. πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον,
ποίῳ λαβὼν σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι,
οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται
δίδαξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ.
- ΠΡ. ἀλγεινὰ μὲν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε, 205
ἄλγος δὲ σιγᾶν, πανταχῇ δὲ δύσποτμα.
ἐπεὶ τάχιστ' ἥρξαντο δαίμονες χόλου,

in voce ἀθάνατος semper, notante Porsono ad Med. 139. Etym. M. p. 44, 49. τὸ γὰρ τῆς στερήσεως ἄλφα, αἰεὶ ἐν συστολῇ παραλαμβάνεται, πλὴν τοῦ ἀθάνατος καὶ ἀκάματος, quorum primas ab Homero semper produci notat Eustath. ad Il. A. p. 142, 26. Sed in aliis etiam vocibus idem eum fecisse crediderim; ἀπόλεμος ubique apud Homerum rescribendum suspicor.

194. θρασὺς τε Ald. θραχὺς τε Rob. θραχὺς Turn. θρασὺς Colb. 2. K. Φ. sic v. 80. θρασύτητα M. 1. 2. "Eurip. Supp. 441. Sext. Empiric. adv. Mathem. II. 31. μηδένος γὰρ ἐπιστατοῦντος νόμου, ἕκαστος ἐν χειρὶ τὸ δίκαιον εἶχε." R. P.

Euripidis locum videas in Glossario.

195. ἔμπας, οἶω Ald. Rob.

197. τόθ' G. ῥεχθῇ varia lectio in A. B. Φ.

198. στορέσας τ' Rob. "Suid. v. Διογένης. J. Fr. Gronov. Obs. III. 22. p. 636." R. P. Æliani locus apud Suidam hic est; ἀκούσας τοίνυν ὁ Διογένης ταῦτα, τὸν μὲν θυμὸν κατεστόρεσεν.

199. εἰς ἀριθμὸν Ald. Rob. "Calim Fr. 199. Homerid. H. in Merc. 521. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 28." R. P.

204. βλάβπη Ald. Rob. Turn.

206. πανταχοῦ Φ. δύσποτμος F. K. confer nostri Suppl. 376.

στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο,
 οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἔδρας Κρόνον,
 ὥς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν, οἱ δὲ τοῦμπαλιν 210
 σπεύδοντες, ὥς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν.
 ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῶστα βουλεύων, πιθεῖν
 Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα,
 οὐκ ἠδυνήθην· αἰμύλας δὲ μηχανὰς
 ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν, 215
 ὥντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.
 ἐμοὶ δὲ μήτηρ οὐχ ἅπαξ μόνον Θέμις,
 καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία,
 τὸ μέλλον ἢ κραίνοιτο, προυτεθεςπίζει,
 ὥς οὐ κατ' ἰσχὺν, οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερόν 220
 χρεῖη, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν.
 τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου,
 οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν.

209. ἔδρης Ald. et codices quidam, quod malunt Brunckius, Schutzius et Butlerus.

210. ἀνάσση Ald.

212. ἐντεῦθεν C. H. ἐνθεῦτ' E. ἄριστα C. H. Colb. 1.

214. δέ μου Rob.

216. ἀμοχθεὶ Ald. Rob. Turn. ἀμοχθὶ Med. recte, ut opinor: confer quæ in Glossario dixi.

217. ἐμὴ C. M. 2. Colb. 1. 2. Φ.

218. ἀλλὰ καὶ γαῖα Ald. Hunc

versum Schutzius spurium esse iudicat, sed jure defendit Butlerus.

219. Vulgo προυτεθεςπίζει, sed nescio quare spiritus in hujusmodi crasibus servetur, ideoque eum posthac delebo.

221. χρὴ ἢ Ald. Turn. χρεῖ' ἢ Rob. χρεῖη restituit Dawesius: similiter variatur Sophocl. Antig. 884. ὑπερέχοντας Ald. Rob. ὑπερέζοντας Turn. Canter. ὑπερσχόντας Porsonus.

222. ἐξισουμένον Rob.

κράτιστα δὴ μοι τῶν παρεστώτων τότε
ἐφαίνεται εἶναι, προσλαβόντα μητέρα, 225

ἐκόνθ' ἐκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν.

ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαθῆς
κευθμῶν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον,

αὐτοῖσι συμμάχοισι. τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ

ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελημένος, 230

κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἀντημείψατο.

ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι

νόσημα, τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναι.

ὁ δ' οὖν ἐρωτᾷτ', αἰτίαν καθ' ἣντινα

αἰκίζεται με, τοῦτο δὴ σαφηνιῶ. 235

ὅπως τάχιστα τὸν πατρῶον εἰς θρόνον

καθέζετ', εὐθὺς δαίμοσιν νέμει γέρα

224. κράτιστον Rob. δὲ Ald. Conf. Aristoph. Equit. 30. Κράτιστα τοίνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῶν Θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν πού πρὸς βρέτας. Vide Glossarium.

225. προσλαβόντι Ald. Rob. Turn. προσλαβόντα N. Cant. 1. Brunckius, Porsonus; qui in Eurip. Med. 658. ἀνοίξαντα pro ἀνοίξαντι restituerunt: Idem in Rhadamantho ap. Stob. Flor. p. 269. Grot. ἄλλω δ' ἀρέσκει μηδὲν ὑγιὲς ἐκ φρενῶν λέγοντι, πείθειν τοὺς πέλας τόλμη κακῇ. Sed in Eclog. p. 177. Grot. ubi eadem exstant, recte legitur λέγοντα. vide Brunck. ad Apoll. Rh. I. 356. Koen. ad Gregor. p. 33.

227. μελεμβαθῆς Ald. μελεμβαφῆς Rob. μελαμβαθὺς Turn. Codices inter hæc et μελαμβαθῆς variant: similis confusio in Euripidis Phœniss. 1024. vid. infra 1065. et Glossarium in voce.

231. ἐξημείψατο edd. ἀντημείψατο Ar. M. 2. quod in textum demum recepi. Theb. 1049. κακοῖσιν ἀντημείβετο. Choeph. 121. τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς. Archilochus ap. Theophil. ad Autolyc. p. 195. ἐν δ' ἐπίσταμαι μέγα, Τὸν κακῶς τι δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.

234. ἐρωτᾷτέ μ' Ald. M. 1. ἐρωτάτ' ἐμ' Rob.

237. Brunckius ἐκαθέζετ', sed

ἄλλοισιν ἄλλα, καὶ διεστοιχίζετο
 ἀρχήν· βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον
 οὐκ ἔσχευ οὐδέν', ἀλλ' αἰστώσας γένος 240
 τὸ πᾶν, ἔχρηζεν ἄλλο φιλῦσαι νέον.
 καὶ τοισίδ' οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ.
 ἐγὼ δ' ἐτόλμης· ἐξερυσάμην βροτοῦς
 τοῦ μὴ διαρῥαισθέντας εἰς Αἴδου μολεῖν.
 τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι, 245
 πάσχειν μὲν αἰγαιναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν·
 θνητοῦς δ' ἐν οἴκτῳ προθέμενος, τούτου τυχεῖν

vide Porsonum Suppl. Præf. ad
 Hec. p. xvii. Stanleium, Heathium,
 et Butlerum offendit temporum
 mutatio, quæ certe duriuscula est.
 Nostrum respicere videtur Plutar-
 chus Consol. ad Apollod. p. 194.
 καθ' ὃν χρόνον ὁ Ζεὺς ἔνεμε τοῖς δαί-
 μοσι τὰς τιμὰς. idem factum me-
 morat Aesopus in brevi fabella apud
 Plutarch. Consol. ad Uxor. p. 1082.
 τοῦ Διὸς τὰς τίμας διανέμοντος τοῖς
 θεοῖς, ἦται καὶ τὸ Πένθος. ἔδωκεν οὖν
 αὐτῷ, παρὰ δὲ τοῖς αἰρουμένοις δὲ
 μόνοις καὶ θέλουσι. Confer Hesiod.
 Theog. 73.

239. ταλαιπώρων Ald. Rob.

241. φυτῆσαι Ald. φυτεῦσαι
 Rob. contra metrum.

242, τοῖσιν edd. et MSS. τοισίδ'
 Elmsleius, qui notat has voces pas-
 sim permutari, ut in Eurip. Med.
 1294.

243. ἐγὼ δὲ τόλμης Ald. Rob.
 Turn. τόλμης Med. Schol. B.

Steph. unde Valcken. ad Phœniss.
 856. veram lectionem restituit, quæ
 in Cod. F. totidem literis exarata
 est. ὁ πολμῆς M. 1. Ven. 2. ἐξελυ-
 σάμην Rob. Eurip. Alcest. 11. ὃν
 θανεῖν ἐρρύσάμην.

244. τὸ Rob. Med. Φ. Verbis
 negandi et impediendi μὴ adjici
 notissimum est: vid. Herman. ad
 Viger. not. 271. Notabile exem-
 plum est Eurip. Ion. 391. πρὸς θεοῦ
 Κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν ὃ βούλομαι,
 ubi observanda quoque numerorum
 enallage. Scholiasta Villoison. ad
 Il. N. 257, hunc versum citans,
 prave παθεῖν exhibet: corrupte quo-
 que citatur in Herodiani opusculo
 περὶ Σχημάτων apud Villoison.
 Anecd. Gr. p. 88. λυόμεθα μαθεῖν
 ἃ βούλομαι.

245. τοι omittit Ald. τῷ ταῖς
 Med.

246. αἰγαιναῖσιν Rob.

οὐκ ἤξιώθην αὐτὸς, ἀλλὰ νηλεῶς
ὥδ' ἐρρύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεῆς θέα.

ΧΟ. σιδηρόφρων τε καὶ πέτρας εἰργασμένος, 250
ὅστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾷ
μόχθοις· ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε
ἔχρηζον, εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ.

ΠΡ. καὶ μὴν φίλοις ἐλεινὸς εἰσορᾶν ἐγώ.

ΧΟ. μή που τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω; 255

ΠΡ. θνητούς γ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον.

ΧΟ. τὸ ποῖον εὐρὼν τῇσδε φάρμακον νόσου;

ΠΡ. τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα.

ΧΟ. μέγ' ὠφέλημα τοῦτ' ἔδωρήσω βροτοῖς.

ΠΡ. πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγώ σφιν ὥπασα. 260

ΧΟ. καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι;

ΠΡ. ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.

248. edd. et MSS. ἀλλ' ἀνηλεῶς.

Quod dedi, ex Elmsleii monitu est, qui contulit Choeph. 240. καὶ τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρου· supra 42. αἰεὶ γε δὴ νηλὴς σύ. cf. Gloss.

249. Cod. D. virgulam post Ζηνὶ habet, ἐρρύθμισμαι Ζηνί. Obiter corrigendus est Schol. A. τῶν δὲ μέσων τὸ ρυθμίζειν ἐστίν. lege μέτρων.

250. Eustath. ad Od. Ψ. p. 1940, 57. Pindarus apud Athen. XIII. p. 601. Ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται μελαίναν καρδίαν ψυχρᾷ φλογί.

253. ἀλγύνθην Ald. Rob. Turn.

254. ἐλεινὸς Ald. Rob. Turn. Atticos ἐλεινὸς tantum usurpare monet Porsonus Præf. ad Hecub. p. vii.

255. οὐ μὴν τοι Colb. 1.

256. θνητούς ἔπαυσα Ald. Rob. Turn. quos sequitur Hermannus Obs. Crit. p. 5. θνητούς γ' Lips. 2. Pors. Nicephor. ad Synes. p. 406. prave μόνον exhibet, et mox κατοικίσας, haud male; ita quoque Schol. A. "Plato Gorg. 523. D. (290.)" R. P.

261. φλογωπὸν Ald.

- ΧΟ. τοιοῖσδε δὴ σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν
αἰκίζεταιί τε, κούδαμῃ χαλᾶ κακῶν;
οὐδ' ἔστιν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον; 265
- ΠΡ. οὐκ ἄλλο γ' οὐδέν, πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῇ.
- ΧΟ. δόξει δὲ πῶς; τίς ἐλπίς; οὐχ ὁρᾷς ὅτι
ἡμαρτες; ὥς δ' ἡμαρτες, οὐτ' ἐμοὶ λέγειν
καθ' ἡδονήν, σοί τ' ἄλγος. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
μεθῶμεν. ἄθλου δ' ἐκλυσιν ζήτει τίνα. 270
- ΠΡ. ἐλαφρόν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα
ἔχει, παραινεῖν νοουθετεῖν τε τὸν κακῶς
πράσσοντ'. ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπιστάμην.
ἐκὼν ἐκὼν ἡμαρτον, οὐκ ἀρνήσομαι.
θνητοῖς δ' ἀρήγων, αὐτὸς εὐρόμην πόνους. 275
οὐ μὴν τι ποιναῖς γ' ὥόμην τοιαῖσί με
κατισχνανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαρσίοις,

265. οὐδέν Rob.

266. ἐκείνῳ Ald. δοκεῖ Rob.

270. ἄθλον Ald. ἄθλων Rob.

Turn. Porson. ἄθλου Med. Colb. 2.

G. K. M. 1. 2. Φ. Schol. B. Ald.

Marg. recte. cf. v. 65.

272. νοουθετεῖν Ald. τοὺς κακῶς
πράσσοντας omnes MSS. et edd.
Porsonus obelo notat. Heathii
correctionem, quam et Stanleius
quoque in curis posterioribus no-
tarat, in textum recepi. Locum
mihi indicavit Gaisfordius e Phry-
nichi Apparatu Sophist. MS. qui
hanc emendationem defendere vi-
detur. ἐλαφρόν παραινεῖν κακῶς

πεπραγότι. ἐλαφρόν σημαίνει τὸ
ῥᾶδιον καὶ κούφον. Terent. Andr.
II. i. 11. *Facile omnes quum valemus
recta consilia aegrotis damus.* Quod
ex Menandri versu expressum fuisse
notat Muretus V. L. I. 9. Ὑγιῆς
νοσοῦντα ῥᾶστα πᾶς τις νοουθετεῖ.

274. Tzetz. Chil. I. 281.

276. οὐ μὲν τοι Ald. μὲν Turn.
et Grot. οὐ μὴν γε M. 2. Ar.
Ven. 2.

277. κατισχνανεῖσθαι Ald. Rob.
Turn. κατισχνανεῖσθαι D. Priorem
veram scribendi rationem esse cre-
dit Porsonus ad Orest. 292. et ab
Atticis propter sonum praelatam:

τυχόντ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου.
καίτοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχη,
πεδοῖ δὲ βᾶσαι τὰς προσερπούσας τύχας 280
ἀκούσαθ', ὥς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν.
πίθεσθέ μοι, πίθεσθε, συμπονήσατε
τῷ νῦν μογούντι. ταυτὰ τοι πλανωμένη
πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονή προσιζάνει.

ΧΟ. οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώϋξας 285
τοῦτο, Προμηθεῦ.
καὶ νῦν ἐλαφρῷ ποδὶ κραιπνόστυτον

nec valde dissimile esse ait, quod ἐχθραίνω dicere noluerint pro ἐχθαίρω. Magni viri rationes minus perspectas habeo, in ejus licet verba modo non jurare sim addictus. ἐχθραίνω enim et ἐχθαίρω a diversis vocibus derivantur; nec, quia ἐχθαίρω amarint Attici, ab analogia eos penitus recessuros fuisse crediderim, ἰσχαίνω pro ἰσχυαίνω scribendo, cum hoc ab ἰσχνός, cujus nulla formæ varietas, profluxerit. Quod si verbum ἰσχαίνω adhibuerunt, illud potius ab ἰσχω ductum est, ut a χαλέπτω χαλεπαίνω, quam usitatius ἰσχάνω. In Eumenid. 267. Porsonus edidit καὶ ζῶντά σ' ἰσχάνας ἀπάξομαι κάτω, sed per errorem typographicum, etsi ἰσχάνας quoque citat LL. TT. (id est Lodovicus Theobaldus) in Misc. Obs. II. p. 166. Ald. Rob. Turn. ἰσχνάσας. Schutzii ἰσχνάσας non

est Græcum.—Toupius in Suid. III. p. 88. non male πεδάρσιον.

279. καί μοι Ald. Turn. καὶ μὴν M. 1. 'δύρεσθ' Ald. Rob. Turn. δύρεσθ' Med. recte; vid. Porson. ad Hecub. 734. et Med. 160.

Ibid. "Errat Kusterus ad Hecych. v. δνάζει Taylorus Lect. Lysiac. IX. p. 701." R. P.

280. βλαβάς v. l. apud Schol. A.

282. πύθεσθε Schol. B. πείθεσθε edd. πίθεσθε ex monitu Elmsleii edidi, quod et haud monitus in hac editione fecissem. In Euripidis Hippolyto priore apud Stob. LXXIII. p. 434. = 311. pro γυναικὶ πείθου μηδὲ τᾶληθῇ κλύων, legendum forsitan πιθοῦ γυναικί.

283. ταῦτά Turn. D. F. N. Schol. A. et B. Brunck.

287. κραιπνόσστυτον Ald. Rob. Turn. κραιπνόστυτον restituit Bentleius Diss. de Phalar. p. 140.

θαῖκον προλιποῦς, αἰθέρα θ' ἀγνόν,
 πόρον οἰωνῶν, ὀκριοέσση
 χθονὶ τῇδε πελῶ· τοὺς σοὺς δὲ πόνους 290
 χρήζω διαπαντὸς ἀκούσαι.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ἤκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου
 διαμειψάμενος πρὸς σέ, Προμηθεῦ,
 τὸν πτερυγικῇ τόνδ' οἰωνόν
 γνώμη στομίῳν ἄτερ εὐθύνων. 295
 ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, συναλγῶ·
 τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως
 ἐσαναγκάζει, χωρὶς τε γένους
 οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν
 νείμαιμ', ἢ σοί. 300
 γνώσει δὲ τάδ' ὥς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην
 χαριτογλωσσεῖν ἐνι μοι· φέρε γάρ,
 σήμαιν' ὅ τι χρή σοι ξυμπράσσειν·
 οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς ὥς Ὀκεανοῦ

288. θαῖκον Ald. Rob. Turn.
 θαῖκον Med. C. H. M. 1. 2. Br.
 Pors. Sch. αἰθέρ' ἀγνόν Ald. Rob.

289. ὀκριοέσση Ald. Rob. Turn.
 ὀκριοέσση M. 2. N. quod Brunckius
 recte hic et in Theb. 302. reposuit.

291. ἀκούσειν Rob.

296. ξυναλγῶ Ald. Rob. Turn.

300. νέμοι μ' Ald. νέμοιμ' Rob.
 Med. M. 1. γε νέμοιμ' Turn.

301. γνώση Ald. Rob. Turn.
 ἐτήτυμ' Ald.

302. σε χαριτογλώσσειν Ald.
 σοι τὸ χ. Rob. χ. σοι D. E. F.
 M. 1. χ. σ' N. Corrupte citatur ab
 Athenæo IV. p. 165. D.

303. συμπράττειν Ald. Rob.
 Turn. εἴτι Rob.

304. ποτε φῆς Ald. E. H. Colb.
 2. Barocc.

φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι. 305

ΠΡ. ἔα, τί χρῆμα; καὶ σὺ δὴ πόνων ἐμῶν
ἤκεις ἐπόπτης; πῶς ἐτόλμησας, λιπῶν
ἐπώνυμόν τε ρεῦμα καὶ πετρηρεφῇ
αὐτόκτιτ' ἄντρα, τὴν σιδηρομήτορα
ἐλθεῖν ἐς αἶαν; ἦ θεωρήσων τύχας 310
ἐμὰς ἀφίξαι, καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς;
δέρκου θέαμα, τόνδε τὸν Διὸς φίλον,
τὸν ξυγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα,
οἴαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι.

ΩΚ. ὁρῶ, Προμηθεῦ, καὶ παραινέσαι γέ σοι 315
θέλω τὰ λῶστα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ.
γίγνωσκε σαυτὸν, καὶ μεθάρμοσαι τρόπους
νέους· νέος γὰρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς.
εἰ δ' ὦδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους
ρίψεις, τάχ' ἂν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω 320
θακῶν κλύοι Ζεὺς, ὥστε σοι τὸν νῦν χόλον

306. δὴ omittit Ald.

309. αὐτόκτιστ' Ald. Rob.

310. "Scholiastes B. legisse videtur ἢ θεωρὸς ὢν Τύχας ἐμὰς. *Dorice scilicet!*" R. P.

311. συνασχαλῶν Ald. Rob. Turn.

315. Eurip. Phœniss. 470. παραινέσαι δὲ σφῶν τι βούλομαι σοφόν.

317. γίγνωσκε Ald. Rob. Turn. μεθάρμοζε Rob. μεθάρμοσον Viteb.

Terent. Andr. I. ii. 16. *Nunc hæc dies aliam vitam adfert, alios mores postulat.*

320. ἀνωτέρω Rob. Guelph.

321. κλύη Ald. Incertus apud Stob. Floril. I. p. 125. Μηδὲν σὺ ποίει πρὸς τὸ νηπιώτερον· Πόρρω γὰρ ἐστὼς ὁ Θεὸς ἐγγύθεν κλύει, quod corrupte a Plutarcho citatur Πέλας γὰρ ἐστὼς ὁ Θεὸς ἐγγύθεν βλέπει, ubi Valcken. Diatrib. p. 33. corrigit ἕκας, Stobæi non recordatus.

παρόντα μόχθων, παιδιὰν εἶναι δοκεῖν.
 ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ', ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄφες,
 ζήτει δὲ τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς.
 ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε· 325
 τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου
 γλώσσης, Προμηθεῦ, τὰπίχειρα γίγνεται.
 σὺ δ' οὐδέπω ταπεινὸς, οὐδ' εἴκεις κακοῖς,
 πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις.
 οὐκουν, ἐμοί γε χρώμενος διδασκάλῳ, 330
 πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, ὁρῶν ὅτι
 τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
 καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι, καὶ πειράσομαι,
 ἐὰν δύνωμαι, τῶνδ' ἔσ' ἐκλῦσαι πόνων.
 σὺ δ' ἡσύχαζε, μηδ' ἄγαν λαβροστόμει. 335
 ἢ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς, ὦν περισσόφρων, ὅτι
 γλώσση ματαία ζημία προστρίβεται;
 ΠΡ. ζηλῶ σ', ὅθ' οὔνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς,

Heerenius corrigit μήπου σὺ ποίει.
 MSS. μὴ μουσοποίει: suspicor μὴ
 τοῦτο ποίει. Fragmentum tracta-
 verunt Wyttenbach. ad Plutarch.
 de Sera Num. Vind. p. 19. Luzac.
 Exercit. Acad. p. 114. Eumen.
 297. κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν ὦν θεός.

322. παρόντων D. Lectio non
 temnenda foret μόχθων παρόντων.

324. τῶν pro τῶνδε Ald.

325. λέγων Seld. Schol. B.

330. "V. Tzet. in Hesiod. p. 175.
 ubi duo sunt versus desumpti ex

Sophocle apud Plutarch. Demetr.
 p. 911. C." R. P.

335. λαυροστόμει Ald. Citat
 Scholiasta Nicandri fol. 72.

336. περισώφρων Ald. Rob. πε-
 ρισώφρων M. 1.

337. προσγίνεται Ald. Robort.
 Turn. προστρίβεται Edd. posterae,
 Stobæus p. 218. et Mich. Apostol.
 VI. 36. quod magis Æschyleum esse
 nemo non videt. Stobæi locum
 indicat R. P.

338. ζημίας Rob.

πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκῶς ἐμοί.

καὶ νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω. 340

πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθήs.

πάπταινε δ' αὐτὸς μή τι πημανθήs ὁδῶ.

ΩΚ. πολλῶ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυs,

ἢ σαυτόν· ἔργῳ κοῦ λόγῳ τεκμαίρομαι.

ὀρμώμενον δὲ μηδαμῶs μ' ἀντισπάσῃs. 345

αὐχῶ γὰρ, αὐχῶ τήνδε δωρεὰν ἐμοί

δώσειν Δί', ὥστε τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων.

ΠΡ. τὰ μέν σ' ἐπαινῶ, κοῦδαμῇ λήξω ποτέ.

προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις. ἀτὰρ

μηδὲν πόνει· μάτην γὰρ, οὐδὲν ὠφελῶν 350

ἐμοί, πονήσεις, εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις.

ἀλλ' ἡσύχαζε, σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων·

ἐγὼ γὰρ οὐκ εἰ δυστυχῶ, τοῦδ' οὔνεκα

θέλοιμ' ἂν ὡs πλείστοισι πημονὰs τυχεῖν.

340. μηδέν Rob.

341. πείθεις Med. εὐπειθήs Ald. Rob. Sed εὐπιθήs apud Tragicos ubique scribendum. In Agam. 282. perperam vulgatur πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῇ σέβεις; ubi legendum εὐπιθήs σέβεις. recte in v. 984. θάρσος εὐπιθέs. Corrigendi pariter Supplicum v. 618. Choeph. 267. Eurip. Androm. 811. Ion. 820. Vox formatur ab aoristo, ut εὐγενής, εὐσταλής, εὐλαβής, et similia. De γὰρ parvo intervallo repetito vid. Porson. ad Med. 138.

343. ἔχειs pro ἔφυs Φ.

345. μηδαμῶs ἀντισπάσῃs omnes Edd. μ' ex codicibus M. 1. et 2. inserui.

348. Valcken. ad Phœniss. 1723. corrigit ἐπαινῶν οὔδαμῇ, sed bene Schutzius confert v. 170.

349. προμηθείας C. et D. solenni errore.

353. εἵνεκα Ald. Rob. Turn. quod non agnoscunt Attici. οὔνεκα rescripsit Dawesius M. C. p. 195.

354. πημοναῖs Ald.

οὐ δῆτ', ἐπεὶ με χ' αἰ κασιγνήτου τύχαι 355
 τείρουσ' Ἀτλαντος, ὃς πρὸς ἐσπέρους τόπους
 ἔστηκε, κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς
 ὥμοιν ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον.
 τὸν γηγενῇ τε Κιλικίων οἰκήτορα
 ἄντρων ἰδὼν ὥκτειρα, δαΐιον τέρας, 360
 ἑκατογκάρανον πρὸς βίαν χειρούμενον
 Τυφῶνα θούρον, ὅστις ἀντέστη θεοῖς,

355. καὶ Ald. Rob. Turn. ceterique ante Porsonum editores, qui χ' αἰ restituit. Oceani personam, vulgo huic versui præpositam, Elmsleio obsecutus, deleui, qui acute vidit, totam hanc ῥῆσιν Prometheo continuandam esse.

356. πρὸς ἐσπέροις τόποις scribendum censet Valcken. ad Hippol. 1048. sed vulgatum tuetur Brunckius, et citat Pers. 230. πρὸς δυσμαῖς ἡλίου, ubi tamen δυσμαῖς exhibent Ald. Rob. Turn, et v. 819. ubi iidem γῆ. Certe usitatio est tertius casus; Eurip. Androm. 1070. γῆρως ἐσχάτοις πρὸς τέρμασιν, ubi paullo melius videtur τέρμοσιν. Orest. 986. λευκοκύμοσι πρὸς Γεραιστίαῖς ἡόσιν.

357. κίονα citat Eustath. ad Od. A. p. 1389, 61.

358. ὥμοις Ald. Turn. ὥμοιν Rob. Pors. atque ita citat F. Ursinus ad Virgil. Æn. IV. 247. ὥμοίαν D. ὥμοις vero Plutarch. de Facie in Orbe Lunæ p. 1702. a Porsono indicatus in nota MSta.

361. ἑκατοντακάρηνον Ald. Rob. Turn. Brunck. M. 1. ἑκατογκάρηνον

Pauw. Pors. ἑκατογκάρανον, utpote magis Atticum, dedi; κάρηνον enim Ionicum esse credo. Choeph. 526. καρανοῦται λόγος. 703. μὴ καρανῶσαι. Eumenid. 186. καρανιστῆρες δίκαι. In Rhesi v. 817. καρανιστῆς μόρος. Palæphatus de Incredib. p. 55. ed. Gale. ἔλεγον δὲ οἱ ἄνθρωποι, καλὸς τε καὶ μέγας ὁ τρικάρηνος κύων. Scholiastes Venet. qui Palæphatum, vel auctorem unde Palæphatus hæc desumpserat, exscribit ad Il. Θ. 368. habet τρικάρανος. sed errore, credo, pro τρίκρανος, vid. Pierson. Verisim. I. 5. p. 67. Hesych. Ἐκατογκάρανοι. cetera glossa corrupta est. Herman. Præfat. ad Hecub. p. 52. in hoc versu legit ἑκατοντάκρανον. Butlerus obiter monet legendum ἑκατογκέφαλον in Aristoph. Ran. 476. recte; et sic dudum legerat Brunckius.

362. Ita Gaisfordius, probante Porsono. θούρον πᾶσιν ὃς Ald. Rob. Turn. πᾶσ' ὃς Stanl. Brunck. elisione Tragicis ignota. "In Sophocl. Œd. Tyr. 118. MS. Trin.

σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον·
ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας,

inserit πάντες *post* γάρ. *In Aristoph. Av.* 1080. δείκνυσι πᾶσι *habet Suidas* v. Φιλοκράτης. *cf. Eurip. Phæniss.* 520. *cum Gataker. Adv. Misc.* p. 174. *B. Sophocl. Œd. Tyr.* 110. *cum Suid.* v. ἀλωτόν. [*Eurip. apud Stob.* lxii. *Gr.* p. 261.] *Plut. Op. Mor.* p. 988. *A. Aristoph. apud Etym.* 394, 32. *Ter. Hec.* II. i. 13. *in Bembino.* [*Calv. Quinct.* p. 449. *Aquil.* 40.] *Quinct.* X. I. 24. omnes *pro* magni *MS. Goth. Edd. Jens. Colin. Æschyl. Theb.* 256. *H. in Cerer.* 481. *Pausan.* II. 14. p. 143. *Epigr. apud Plut.* II. p. 870. *F. Dion. Chrysost.* 39. p. 459. *C. Euripid. Plutarch.* p. 526. *C. D. Laert.* IV. 35. *Herodot.* VI. 86, 1. p. 477, 34. *omittit πάσης Stobæus XXVII.* p. 195, 38. τὰν τε *pro* πάντες *legendum in Demosthene de Corona* p. 503." *R. P.* Magni Viri exemplis adjici potest *Machon Athen.* VIII. p. 341. *C.* ubi πάντων irrepsit. *Nostri* locum indicavit *Gaisfordius, Theb.* 254. Αὐτὴ σὺ δουλοῖς καὶ με καὶ πᾶσαν πόλιν, ubi καὶ με καὶ σὲ καὶ πόλιν, quod *Porsonus* dedit, exhibet *Cod. Selden.* *Idem* Vir doctus addit *Epicharmum* apud *Olympiodor.* in *Platonis Phæd.* c. 10. et *Iamblichi Vit. Pythag.* p. 184. ed. *Kust.* quibus adjicio *Tzetz.* ad *Lycophr.* 17. *Elmsleius* ad *Aristoph. Acharn.* 1082. aliter corrigit; "Τυφῶς apud Atticos, quantum memini,

non *crescit* in obliquis. *Τυφῶν*, quod passim occurrit, in *Τυφῶν* mutandum est. Apud *Æschylum* *Prom.* 354. legerem *Τυφῶν*, ἅπασιν ὅστις ἀντέστη θεοῖς." Et certe in *Theb.* 517. *Τυφῶ* in genitivo occurrit. Sed in *Eurip. Herc. Fur.* 1272. τρισωμάτων *Τυφῶνας*, ubi *Γηρυόνας* conjicit *Elmsleius*: neque profecto coarctanda est *Æschyli* dialectus intra severioris Atticismi limites. θοῦρον e librarii manu irrepsisse vix crediderim. *G. Burges* conjicit *Τυφῶνα θῆρ' ὃς πᾶσιν.*—Ita olim scripseram; postea vero intellexi, eruditos quosdam dubitare de hoc usu pronominis ὅστις; *Matthæum* scilicet secuti, qui ad *Hymn. Homerid.* III. 158. negat ὅστις apud antiquos simpliciter poni pro pronomine relativo; et profecto rarissime ponitur, licet aliter sentiat *Butlerus*, qui monuit ὅστις non infrequenter in hoc sensu occurrere; cujus tamen rei nullum exemplum protulit. *Eurip. Alcest.* 246. καὶ τάσδε τύχας λεύσσω βασιλέως, "Ὅστις ἀρίστης ἀπλακῶν ἀλόχου, ubi ὃς in editiones irrepserat. *Sophocl. Ajac.* 1299. Ὃς ἐκ πατρὸς μὲν εἰμι *Τελαμῶνος* γεγώς, "Ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας κ.τ.λ. *Leonidas* in *Anthol.* III. xxii. 38. φεῦ τάλαν, ὅστις *Νηρείδων* νύμφας ἔσχε ἀπιστοτέρας. *Homerus* quidem dixit *Iliad.* Ψ. 43. Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις γε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, quod

ὥς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βία. 365

ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος,

καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα,

ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων

κομπασμάτων· φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεῖς,

ἐφεψαλώθη κάζεβροντήθη σθένος· 370

καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παρήγορον δέμας

κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίῳ,

ἱπούμενος ρίζαισιν Αἰτναίαις ὑπο.

contra Matthiæum protulit Hermannus; sed particula γε constructionem paullo diversam reddit. Callimachus vero H. Apoll. 22. Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος, "Ὅστις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται. ubi obiter moneo legendum esse χ' ὦ μὲν δακρυόεις. Idem H. Del. 156. Οὐδ' ἦτις Κέρκυρα φιλοξεινώτατη ἄλλων. diversa paullo est ratio Agamemnonis v. 1401. Θαυμάζομέν σου γλῶσσαν, ὥς θρασύστομος, "Ἦτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον.

363. γαμφηλῆσι Ald. Turn. Codd. aliqui, et Eustath. ad Il. E. p. 579. Sæpissime librarii formas Ionicas invexerunt, circa Homerum maxime versati, quos Brunckium toties secutum esse miror. δειναῖσι γαμφηλαῖσι Rob. et Eudocia apud Villoison. Anecd. Gr. p. 406. sed δειναῖσι. "δειναῖσι Tzetz. ad Lycoph. 177. Sed ibi MS. recte σμερδναῖσι." R. P.

Ibid. φόβον Rob. Med. D. φόβος, φόνος et φθόνος sæpissime permu-

tantur: vid. Theb. 123. 244. Eurip. Orest. 1599. Hecub. 245. Phoeniss. 489. Med. 265. φόνου tuentur Eustathius et Schol. A. Hinc defendi potest vulgata lectio in Hymn. Homer. I. 361. λείπε δὲ θυμὸν Φοινὸν ἀποπνεῖουσ', quod tentat Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 21. probante Wytttenbachio in Bibl. Crit. VIII. p. 18. Confer Sophoclis locum in Glossario.

366. ἄγριον βέλος Codd. aliqui.

367. καταιβάτης κεραυνός. Horat. Od. III. iv. 42. "Scimus ut impios Titanas immanemque turmam FULMINE sustulerit CADUCO."

370. Toupus in Hesych. IV. p. 90. suspicatur ἐφεψολώθη α ψόλος: sed unde hoc ἐφ? κάζεβροντήθη Ald. Rob. Turn. -τίσθη N.

371. πανάωρον Ald. παρήωρον Rob. Locutio est HomERICA, Il. H. 156. Πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα.

373. ἱπνούμενος Ald. Rob. Turn. Schol. Aristoph. Vesp. 139. ἱπνού-

κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἤμενος μυδροκτυπεῖ
 Ἕφαιστος, ἐνθεν ἐκραγήσονται ποτε 375
 ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις
 τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευρὰς γύας·
 τοιόνδε Τυφῶς ἐξαναζέσει χόλον
 θερμοῖς ἀπλήστου βέλεσι πυρπνόου ζάλης,
 καίπερ κεραυνῶ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος. 380
 σὺ δ' οὐκ ἄπειρος, οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου
 χρήσεις· σεαυτὸν σῶζ' ὅπως ἐπίστασαι·
 ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην,
 ἔστ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου.

ΩΚ. οὐκουν, Προμηθεῦ, τοῦτο γιγνώσκεις, ὅτι 385
 ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἱατροὶ λόγοι;

μένος C. Steph. Hemsterh. ad Plut.
 810. Toup. in Hesych. p. 563.
 Eustath. in Il. A. p. 16. Καὶ ἱποῦν
 ῥῆμα τὸ βλάπτειν παρ' Αἰσχύλῳ.
 Cf. quæ in Glossario scribuntur.
 Brunekius ἱπνούμενος reliquit, sed
 reliquisse dolet ad Aristoph. Lysistr.
 291. Eq. 124. — ῥίζησιν Ald. Rob.
 Turn.

377. λευρούς Rob. obelo notat
 Porsonus.

379. θερμῆς Rob. C. F. Colb. 1.
 M. 2. N. Schol. A. et B. ἀπλείστῳ
 C. F.

381. οὐ ἄπειρος Rob.

384. λοφήσῃ Ald. λωφήσῳ C.

385. γινώσκεις Edd. primæ.

Hanc varietatem, et η pro ει in se-
 cundis præsentis et futuri passivi per-

sonis scriptum non posthac notabo.
 V. D. in Comm. Societ. Lips. Tom.
 II. p. 284. conjicit Οὐκ, ὡν Προμη-
 θεὺς, ut supra v. 336. Ἡ οὐκ οἶσθ'
 ἀκριβῶς, ὡν περισσόφρων, ὅτι, κ. τ. λ.

386. Ψυχῆς Plutarch. Cons. ad
 Apoll. p. 177. Eustath. ad Il. Θ.
 p. 696, 34. Æschyli versus apud
 Stob. Serm. XVIII. p. 154. Gesn.
 103. Grot. ex hoc loco corruptus
 videtur, Ὀργῆς ματαιίας εἰσὶν αἵτιοι
 λόγοι, pro ἱατροὶ; quod notavit
 V. D. Lipsiensis, qui confert Me-
 nandri locum, Cleric. p. 276. Λυπῆς
 ἱατρός ἐστὶν ἀνθρώποις λόγος, Ψυχῆς
 γὰρ οὗτος μόνος ἔχει ἰάματα. Aliter
 citat Scholiasta noster ad hunc
 versum, quem exscribit Bisetus ad
 Aristoph. Vesp. 1254. Λόγος γὰρ

ΠΡ. εἰάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσση κέαρ,
καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχυαίνει βία.

ἀνθρώποισιν ἰᾶται νόσους Ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει θελκτήρια. Sed neuter recte: repone κουφίσματα ex Schol. Venet. ad Il. O. 393. qui totum locum ita exhibet; Ἰατρός ἐστιν ὁ λόγος ἀνθρώποις νόσων, Ψυχῶν γὰρ οὗτος μόνος ἔχει κουφίσματα. Eurip. Med. 473. Ἐγὼ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι Ψυχὴν. Video tamen Gaisfordium in doctissimis ad Hephæstionem notis, p. 240. Θελκτήρια corrigere; sed κουφίσματα confirmat Schol. Venet. ad Il. Ψ. 12. Αἰσχύλος φησιν ὅτι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἰάματα οὐ μέτρια τυγχάνουσι, ubi reponendum ἐρείσματα ex Sophoclis Scholiasta, qui ad Electr. 283. senarium servavit οἳ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα. Philemon Cleric. Fr. 88. ψυχῆς πόνος γὰρ ὑπὸ λόγου κουφίζεται. quem locum mihi indicavit Gaisfordius. Menander apud Stob. Serm. XVIII. p. 154. Οὐκ ἐστιν ὀργῆς, ὡς ἔοικε, φάρμακον Ἄλλ' ἢ λόγος σπουδαῖος ἀνθρώπου φίλου. Isocrat. de Pac. p. 167. a Stanleio citatus; Ταῖς ψυχαῖς ταῖς νοσοῦσαις καὶ γεμούσαις πονηρῶν ἐπιθυμιῶν, οὐδέν ἐστιν ἄλλο φάρμακον πλὴν λόγος. Themistius Orat. VII. p. 98. φάρμακον δὲ ὀργῆς οἰδαινούσης τὸ μὲν αὐτίκα λόγος ἐστίν. Nostri locum ita vertit Cicero Tusc. III. 30. OC. Atqui, Prometheu, te hoc tenere existimo, Mederi posse rationem iracundiæ. PR. Siquidem quis,

tempestivam medicinam admovens, Non ad gravescens vulnus allidat manus. Hanc versionem inculpant Larcherus et Coraius ad Herod. I. p. 330. nulla necessitate. Lambini conjecturam, orationem reponentis, inutilem esse ostendit Davisius: sed in alio loco, de Orat. I. 52. Simplex oratio veritatis, Aldinam, ratio exhibentem, male Pearcius et Ernestius sequuntur, quippe Ciceronem respexisse crediderim notum illud, Ἀπλοῦς ὁ μυθὸς τῆς ἀληθείας ἔφν. vel Ἀπλὰ γὰρ ἐστὶ τῆς ἀληθείας ἔπη. vid. Erasm. in Adag. Simplex oratio veritatis.

Ibid. "Ψυχῆς Plutarch. Cons. ad Apoll. p. 102. B. Eustath. p. 696, 33. 1005, 21. probante Gatakero A. M. P. VIII. p. 487. C. Casaubono ad Athen. p. 65. Vid. Tragicus anonymus apud Tertullian. Pall. V. p. 57. Sanctii Minerv. III. 14. p. 503." R. P. Tragici locus est, Sermone me suasisti, medicamine sapientissimo. qui plane conversus est ex Incerti cujusdam senario inter gnomas μονοστίχους sub tit. λόγος. Λόγῳ μ' ἔπεισας, φαρμάκῳ σοφωτάτῳ.

387. μαλθάσση Ald. Rob. Huc respicere videtur versus ap. Schol. Venet. ad Il. A. 207. τὸ Σφριγῶντα θυμὸν μαλακοῖς ἰᾶται λόγοις. ubi recte Elmsleius μαλακὸς ἰᾶται λόγος.

388. σφνδῶντα Med. e glossa.

ΩΚ. ἐν τῷ προμηθεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν, τίνα
ὄρᾱς ἐνοῦσαν ζημίαν; δίδασκέ με. 390

ΠΡ. μόχθον περισσὸν, κουφόνουν τ' εὐηθίαν.

ΩΚ. ἔα με τήδε τῇ νόσῳ νοσεῖν, ἐπεὶ
κέρδιστον, εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν. 395

ΠΡ. ἐμὸν δοκήσει τὰπλάκημ' εἶναι τόδε.

ΩΚ. σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν. 395

ΠΡ. μὴ γάρ σε θρῆνος οὐμὸς εἰς ἔχθραν βάλη.

ΩΚ. ἢ τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἔδρας;

ΠΡ. τούτου φυλάσσου μήποτ' ἀχθесθῇ κέαρ.

ΩΚ. ἢ σὴ, Προμηθεῦ, συμφορὰ διδάσκαλος.

ΠΡ. στέλλον, κομίζου, σῶζε τὸν παρόντα νοῦν. 400

389. προθυμεῖσθαι Ald. Turn. προμηθεῖσθαι Colb. 2. L. Codd. Regg. Rob. Brunck. Pors. Valcken. ad Phoeniss. 1475. Butlerus bene προμηθεῖσθαι de consilio explicat, τολμᾶν de audacia in consilio exsequendo. Vid. Hering. Obs. XIII. p. 109.

392. Ita Ald. Rob. Med. C. D. F. H. K. L. N. Colb. 1. τήνδε τὴν νόσον Turn. ceteræque Edd. Porsonus obelo figit. Vulgatam lectionem videtur firmare Virg. Æn. XII. 610. Hunc, oro, sine me furere ante furorem. Alteram tamen veram puto; et verisimile est quartum casum a librario quodam Atticissante invectum fuisse.—“ Cf. Ælian. ap. Suid. vv. ἱεροφάντης. τηκεδόνι. φρίκη. Tourp. III. p. 200. (II. p. 244. ed. nov.)” R. P. Locus Suidæ,

in v. ἱεροφάντης, hic est; φρίκη τις αὐτὸν περιέρχεται, καὶ νοσεῖ νόσον μακροτάτην. In vv. τηκεδόνι et φρίκη eadem citantur, sed νόσῳ μακρᾷ et νόσῳ μακροτάτῃ.

394. δοκεῖ σοι C. H. τὰμπλάκημ' Ald. Rob. Turn.

395. στελλεῖ Ald. στελεῖ Bar.

396. ἐμὸς Ald.

397. κρατοῦντι Ald. Turn. sed θακοῦντι Rob. Med. H. M. 1. N. Atque ita Brunck. Schutz. Pors. “ Cf. Soph. ap. Stob. Grot. p. 371. ubi ed. pr. f. 89. ἄκουσιν.” R. P. Locus est hic; εἶτα τῆς ὑπερτάτης Τυραννίδος θακοῦσιν ἀγχίστην ἔδραν. Gesn. ἤκουσιν. MS. A. τε ἄγουσιν. Grotius restituit θακοῦσιν. In Nostri Suppl. 206. Μὴ νῦν σχόλαζε, μηχανῆς δ' ἔστω κράτος, suspicor legendum esse τάχος.

ΩΚ. ὀρμωμένω μοι τόνδ' ἐθώϋξας λόγον.

λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς
τετρασκελῆς οἰωνός· ἄσμενος δέ τ' ἄν
σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ.

ΧΟ. στένω σε τὰς οὐλομένας στρ. α'. 405

τύχας, Προμηθεῦ· δακρυσί-
στακτον ἀπ' ὅσων ῥαδινῶν

ρέος παρειὰν νοτίοις

ἔτεγξε παγαῖς· ἀμέγαρ-

τα γὰρ τάδε Ζεὺς ἰδίοις

410

νόμοις κρατύνων, ὑπερή-

φανον θεοῖς τοῖς πάρος ἐν-

δείκνυσιν αἰχμάν.

προπᾶσα δ' ἤδη στονόεν ἀντιστρ. α'.

401. ἐπεθώϋξας Ald.

402. λευρῶν γὰρ οἶμων Rob.
ψαύοι Ald. ψαύει Rob. ψαίρει habet
Turn. quam lectionem restituit
Valcken. ad Phoeniss. 1399. et
ante eum Jensius in Lectt. Lucian.
p. 393.

407. δ' ante ἀπ' edd. omnes.
"Glyconeum Polyschematistum re-
spondet Choriambico Dimetro. Δ'
tamen ante ἀπ' forsitan delendum;
et plenius post vocem Προμηθεῦ
pungendum." BURNEIUS. Hanc
conjecturam, quæ Heathii est, non
Burneii, in hac editione secutus
sum.

408. ῥαδινὸν λειβομένα ρέος, παρ-
ειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς Ald. Rob.

et ita Turn. nisi quod ῥαδινῶν et
νοτίαις habet. Cum Turnebo con-
sentiunt plerique Codices; sed
Heathius, et post eum Editores,
λειβομένα omittunt, et legunt ἔτεγξε,
quod præbet Cod. Reg. A.

410. Ζεὺς δ' Rob.

411. ὑπερήφανον τοῖς πάρος θεοῖς
Ald. Turn. θεοῖς τοῖς πάρος Rob.
θεοῖσι τοῖσι Pors. θεοῖς τοῖσι Bur-
neius. Lectionem Codicis Selde-
niani secutus sum, quæ ab optimis
MStis confirmatur: ἐνδείκνυσιν Med.
levi errore ε pro e scripta: ἐνδεικ-
νύει D. ἐνδείκνυσιν dedit Morell.
probante Butlero. δείκνυσιν Ald.
Rob. Turn.

414. Pers. 548. Νῦν δὲ προ-

λέλακε χώρα, μεγαλο- 415

σχήμονά τ' ἀρχαιοπρεπῇ
στένουσι τὰν σὰν ξυνομαι-
μόνων τε τιμὰν, ὅπόσοι τ'
ἔποικον ἀγνᾶς Ἀσίας

ἔδος νέμονται, μεγαλο- 420
στόνοισι σοῖς πῆμασι συγ-
κάμνουσι θνητοί.

Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι στρ. β'.

παρθένοι, μάχαις ἄτρεστοι,
καὶ Σκύθης ὄμιλος, οἱ γᾶς 425
ἔσχατον τόπον ἀμφὶ Μαι-

πᾶσα μὲν στένει Γαῖ' Ἀσιας ἐκκενου-
μένα.

416. μεγαλοσχήμεων ἄτ' Ald.
καρχαιοπρεπῇ Heath. et MS. apud
Morell. quam correctionem firmare
videntur Ald. D. M. 2. Baroc. Seld.
qui omnes στένουσα pro στένουσι
exhibent.

417. τὰν σὰν Ald. τῶν σῶν Rob.
MS. apud Morell. mox τε omittit
Ald.

421. σοῖσι R. P.

424. Ita B. D. M. 1. 2. Colb. 2.
Seld. Bar. Schol. A. et B. probante
Hermannō. μάχης Ald. μάχαν
Rob. μάχας Turn. ceteræque omnes.
μάχαις tamen in textum recepi.
Sophocl. Aj. 364. τὸν ἐν δαίτοις
ἄτρεστον μάχαις.

426. τόπον πόρον Ald. τόπον
Rob. πόρον Turn. ceterique ante

Porsonum editores. τόπον exhi-
bent H. K. L. M. 1. 2. N. Med.
Colb. 1. Ven. 2. Seld. sed πόρον
Schol. A. Aristoph. Av. 245. ὅσα
τ' εὐδρόσους τε Γῆς τόπους ἔχετε.
Eurip. apud Strab. p. 616. Ναίειν
Κελαίνας ἐσχάτοις Ἰδῆς τόποις. "In
talibus," inquit Valcken. ad Hippol.
1053. "frequenter τόπων memi-
nerunt Tragici, præsertim Æschylus;
ex quo Σαλαμῖνος τόπους, Αὐλίδος
τόπους, Πέλοπος τόπον enotavit
Clar. Abresch. Anim. ad Æsch. I.
c. 32. p. 232." Citat V. D. Soph.
Trach. 1116. Δράκοντα μῆλων φύ-
λακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις, et hujus
fabulæ v. 356. πρὸς ἐσπέρους τόπους.
Adjici potest Diphilus Athenæi VI.
p. 223. A. ὦ τόνδ' ἐποπτεύουσα καὶ
κεκτημένη Βραυρῶνος ἱεροῦ θεοφι-
λέστατον τόπον, Λητοῦς Διὸς τε

ὥτιν ἔχουσι λίμναν·

Ἀραβίας τ' ἄρειον ἄνθος, ἀντιστρ. β'.

ὑψίκρημνον οἱ πόλισμα

Καυκάσου πέλας νέμονται,

430

δαΐιος στρατός, ὄξυπρώ-

ροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς.

μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐν πόνοισιν δα-

μέντ' ἀδαμαντοδέτοις

Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμεν θεῶν

435

τοξόδαμνε παρθένε, Ὡς οἱ τραγωδοί φασιν, οἷς ἐξουσία ἔστιν λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν μόνοις. Quare nequeo cum Butlero sentire, qui credit τόπον glossam esse τοῦ πόρον.

428. ἔθνος Ald. Turn. ἄνθος, quod post Robortellum receperunt Brunckius, Porsonus et Schutzius, in quatuordecim MSS. scribitur. Pers. 59. Τοιόνδ' ἄνθος Περσίδος αἴας. ibid. 252. Περσῶν ἄνθος. ibid. 926. Πολλοὶ φῶτες, χώρας ἄνθος. Eurip. Troad. 808. Ἑλλάδος πρῶτον ἄνθος. Hermannus Obs. Crit. p. 9. scribendum putat Γάβιοι τ', ἄρειον ἄνθος, cui respondet Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι. Sed recte monet Butlerus primam in Γάβιοι corripi in fragmento Promethei Soluti apud Steph. Byz. in v. Ἀβιοι. Valckenaerius in Theocrit. Adoniaz. p. 217. B. Stephanum vitio codicis sui deceptum fuisse credit, dum Γαβίους pro Homérico Ἀβίους

scriberet. Toupius ad Suid. III. p. 493. Γαβίους cum digammate scribendum putat, satis infeliciter.

429. ὑψίκρημόν θ' οἱ edd. omnes. Copula hac editione exulat auctore Elmsleio.

430. νέμονται Med. Colb. 1. N.

432. ἐν deest in D. male; est enim pro σὺν, ut in Eurip. Electr. 321. Καὶ σκῆπτρ', ἐν οἷς Ἑλλησιν ἐστρατηλάτει. vide quæ conguessit Tyrwhittus ad Aristot. Poet. III. 7. quibus adjicias Parmenionis Epigr. Anthol. I. v. 7. ἐν τρισσαῖς δοράτων ἑκατοντάσιν. Pindar. Ol. I. 140.

433. πρόσθεν σου ἄλλων Ald. ἄλλων quoque D. F. M. 1. 2. Seld. Schol. B. πόνοις omnes ante Burneium.

434. ἀκαμαντοδέτοις Edd. omnes: obelo notat Porsonus. ἀδαμαντοδέτοις Stanleius, et ita Colb. 1. confer v. 151. Ταῖσδ' ἀδαμαντοδέτοις λύμαις.

435. θεὸν Rob. Herman. Schutz.

"Ατλανθ', ὃς αἰὲν ὑπέροχον

σθένος κραταιὸν

οὐράνιον τε πόλον,

νώτοις ὑποστενάζει.

βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων συμ-

440

πιτνῶν, στένει βυθὸς, κελαινὸς δ'

"Αἶδος ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς,

παγαί θ' ἀγνορρύτων ποταμῶν στέ-

νουςιν ἄλγος οἰκτρόν.

ΠΡ. μή τοι χλιδῇ δοκεῖτε μήτ' αὐθαδία

445

σιγᾶν με· συννοία δὲ δάπτομαι κέαρ,

ὀρῶν ἐμαυτὸν ὧδε προυσελούμενον.

436. "Ατλαν θ' Ald. Schol. B. ὑπέροχον omnes præter Hermannum et Burneium.

437. Hermannus conjicit κραδαίνων, et citat Aristoph. Acharn. 965. κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους. Virg. Æn. IV. 481. ubi maximus Atlas Axem humero torquet. Atqui κραδαίνειν non est torquere, sed vehementer agitare vel vibrare. Virgilii torquet nihil aliud quam motum cæli diurnum exprimit, quale illud Ennii, Qui cælum versat. Quinetiam ἀκαμαντοδέτοις irrepsisse putat e v. 151. ideoque ejicit.

439. Ita Ald. Turn. Br. Schutz. Herman. et viginti minimum MSS. ὑποβαστάζει Rob. Stanl. Porson. Burn. qui νώτοισιν legit.

440. συμπιτνῶν omnes ante Burneium, qui συμπίπτων dedit, quod habent M. 1. Ven. 2. alterum vero melius τῷ Boᾷ respondet: sed malim in choricis συμπιτνῶν.

441. βαθὺς Rob. βάθος Med.

445. μήτι Ald. Turn. μήτοι Rob. Br. Pors. G. M. 2. Med. Colb. 2. Seld. mox μηδ' Brunckius et Codd. aliqui.

447. προσελούμενον Ald. Rob. προσσιλλούμενον Turn. Veram lectionem restituit Porsonus ex Etym. M. p. 690, 11. Προσέληνοι. προυσελλεῖν λέγουσι τὸ ὑβρίζειν· καὶ οἱ Ἀρκαῖδες, ἐπειδὴ λοιδορητικοί εἰσιν· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Προμηθέως δεσμῶν. Legendum videtur Προσέληνοι. ὑβριστικοί, et in fine δεσμώτου. Schol. A. βλέπων ἐμαυτὸν.

καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα
τίς ἄλλος, ἢ ἡ γῶ, παντελῶς διώρισεν;
ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ· καὶ γὰρ εἰδυνίαισιν ἂν 450
ὑμῖν λέγοιμι. τὰν βροτοῖς δὲ πῆματα
ἀκούσαθ', ὡς σφᾶς, νηπίους ὄντας τὸ πρὶν,
ἐννους ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους·
λέξω δὲ, μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων,
ἀλλ' ὧν δέδωκ' εὐνοίαν ἐξηγούμενος· 455
οἱ πρῶτα μὲν, βλέποντες ἔβλεπον μάτην,
κλύοντες οὐκ ἤκουον· ἀλλ' ὄνειράτων
ἀλίγκιοι μορφαῖσι, τὸν μακρὸν χρόνον
ἐφυρον εἰκῇ πάντα, κοῦτι πλινθυφεῖς
δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν· 460

οὕτως ὑβρίζόμενον· τοῦτο γὰρ δηλοῖ
τὸ προσελούμενον, ὅθεν καὶ οἱ Ἀρ-
κάδες πρόσελοι ἢ προσέληνοι. In
margine exemplaris Needhamiani
scribitur "πrouσελ- vide Hesych."
Aristoph. Ran. 730. Προσελούμεν·
τοῖς δὲ χαλκοῖς καὶ ξένοις καὶ πυρ-
ρίαις. MS. Stobæi, qui locum citat
p. 250=168. teste Grotio, πrouγε-
λούμεν exhibet: unde facilis cor-
rectio πrouσελούμεν. Hesychius
eadem medela indiget, πrouγελεῖν.
προπηλακίζειν. corrige πrouσελεῖν.

450. οἰδυνίαισιν Ald. ἐν pro ἂν
conjicit Abreschius, vel καὶ pro καί,
nulla necessitate.

451. MS. apud Brunck. habet
πταίσματα, quod ille in textum
recepit.

453. ἐπιβόλους Ald.

455. εὐνοίαν Ald.

458. βίον C. D. F. G. K. L. M.
1. 2. N. Med. Colb. 1. Seld. Viteb.
quam lectionem videtur defendere
Eurip. Suppl. 201. Αἰνῶ δ', ὅς ἡμῖν
βίοτον ἐκ πεφυρμένου Καὶ θηριώδους
θεῶν διεσταθμήσατο, quod ex nostro
trahi monet Jacobs. Anim. in Eurip.
p. 53. Hinc emendari potest Soph-
ocles apud Stob. Floril. CV. p. 431.
Οὐ χρή ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι
τύχας Ἀνδρὸς, πρὶν αὐτῷ παντελῶς
ἤδη βίος Διεκπερανθῇ, καὶ τελευτήσῃ
βίον. Lege, παντελῶς ἤδη χρόνος
Διεκπερανθῇ.

459. κοῦτε Ald. Rob. Turn.
κοῦτι Pors.

460. προσήλους Ald. Rob. πrou-
είλους Turn. Colb. 2. M. 1. 2.
Grot. In Philost. Vit. Apollon.

κατώρυχες δ' ἔναιον, ὥστ' ἀήσυροι
 μύρμηκες, ἀντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.
 ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ,
 οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος, οὔτε καρπίμου
 θέρους βέβαιον· ἀλλ' ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν 465
 ἐπρασσον, ἔστε δὴ σφιν ἀντολὰς ἐγὼ
 ἄστρων ἔδειξα, τὰς τε δυσκρίτους δύσεις.

T. II. 18. Codd. variant inter πρόσειλα et πρόσηλα, quorum posterius Gruterus et Salmasius contra analogiam præferunt, formatum enim ab εἶλη, non ab ἥλιος: vid. Ruhnken. ad Tim. p. 96. Etym. M. p. 690, 15. Πρόσειλος οἰκία. Phot. in Lex. MS. Πρόσειλος. πρὸς τὴν τοῦ ἡλίου αὐγὴν ἐστραμμένος. In Euripid. Phœniss. 685. pro εὐηλίοισι Musgravius emendavit εὐείλοισι, quod Hermannus quasi novum protulit de Em. Gr. Gr. p. 34. et εὐείλος habet Etym. M. Photius tamen Εὐηλος. εὐήλιος. Ἀριστοφάνης. Vid. Dawes. M. C. p. 269. Dein ἴσαν Ald. Rob. Turn. Brunckii ἦσαν præbent A. B. C. D. E. F. M. 1. 2. N. Colb. 1. 2. quod restituerat Piersonus ad Mœrin. p. 174. Ad-dend.

461. ἀείσυροι Ald. Rob. Steph. Barocc. Seld. αἰείσυροι M. 1. speciosa lectio, et quæ Valckenaerio non displicebat; vid. not. in Theocr. Adoniaz. p. 354. Stanleius confert Horatianum illud, *magni formica laboris Ore trahit quodcunque potest.* ἀήσυροι Turn. Grot. Br. Pors.

Eustath. ad Od. Δ. p. 150, 28. Od. E. p. 1547, 21. confer Glossarium.

462. "Vid. Eurip. Herc. Fur. 608." R. P. Locus hic est; Χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μύχων.

463. "Οὐκ ἦν γὰρ Achilles Tatius Isagog. in Arat. Phœnom. 456. Ἐξηῦρον Stob. f. 79. p. 341. Grot. alterum tantum Ach. Tat. sic Aristoph. Nub. 137. restitue ἐξηυρημένην ex Etymologo Mag. p. 808. Mox σύνθεσις et ἐργάνην Stob. omissa copula: σύνθεσιν Grot. sed in 470. θ' tantum omittit. ἠύρεθῃ in Sophoclis Antig. 412. Ed. Ald. ἠῦροντο duo MSS. apud Thucyd. I. 58. ἠύχετο Xenophon. Mem. I. 3. 2. in MS. apud Ernesti." R. P. Sententiam post hæc scripta mutavit Vir Magnus, nam in Euripide semper εὔρον et ἐξεῦρον edidit. Attici augmentum plusquam perfecto reservabant, ut in ἀνοίγω et aliis. vid. Pors. Præf. ad Hecub. Suppl. p. xvii.

465. ἀνευ Stobæi MS.

467. ὁδοὺς pro δύσεις Stob. Ecl. I. p. 4. Ed. Heeren. Anonymus

καὶ μὴν ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων
 ἐξεῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνθέσεις,
 μνήμην θ', ἀπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην. 470
 κᾶ' ζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα

in Misc. Obs. VII. p. 182. ex initio Codicis Augustani, Eclogas Stobæi complectentis, hunc locum descripsit; sed post v. 467. hæc in MSto exarantur. Ἀριθμὸν εὐρὼν ἔξοχον σοφισμάτων. Ἐπειτα πάσης Ἑλλάδος καὶ ξυμμάχων Βίον διώκησ' ὄντα πρὶν πεφυρμένον Θηρσίν θ' ὅμοιον. πρῶτα μὲν τὸν πάνσοφον Ἀριθμὸν εὗρηκ' ἔξοχον σοφισμάτων. Eadem dedit Heerenius ex Cod. Vaticano. Sed Butlero merito suspecta sunt; satis enim liquet hos versus, si nostri sint, ex Palamede fabula desumptos fuisse; cujus nominis tragœdiam, etsi a Stanleio prætermittatur, Æschylum scripsisse conjicit Gatakerus A. M. P. X. p. 350. atque ex ea haustos fuisse versus apud Athen. I. p. 11. Καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατοντάρχας Ἐταξα, σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα, Ἀριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἰρεῖσθαι τρία. In fine primi versus Jos. Scaliger. corrigit καὶ ταγόνες, contra metrum; Valcken. ad Phœniss. 546. καὶ λόχους: postrema pars citatur a Schol. Venet. ad Il. B. 381. Eustath. a Valcken. notato. Gatakeri conjecturam certam reddit Scholiastes Venetus ad Il. Δ. 319. Αἰσχύλος Παλαμήδη, Τινὸς κατέκτας ἔνεκα παῖδ' ἐμὸν βλάβης. Euripidis Palamedes ait

Ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι. Confer etiam Sophocl. Nauplii Fragm. V. Et forsan Eurip. in Supplic. ad v. 458. citatus Palamedis locum potius quam Promethei respexisse videatur.

470. μουσομήτερ' Abresch. contra linguæ analogiam, quod et ipse postea sensit. ἐργάτιν Ald. Rob. Turn. obelo figit Porsonus. Antiquam lectionem ἐργάνην receperunt Brunck. et Schutz. Vox est Attica. Ἐργάτις apud antiquiores plerumque πόρνη significabat; ita enim Archilochus Neobulen vocabat, teste Eustathio, p. 1488, 37. vid. Abresch. Misc. Obs. VII. p. 295. Valcken. ad Herodot. p. 48. In Sophocl. Phil. 97. χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν. suspicor rescribendum esse ἐργάνην; ut in Eurip. Androm. 1005. ἐργάναν χέρα, quod Toupus recte, ut opinor, pro vulgato ὀργάναν legit. ἐργάνην pro ἐργάτιν Sophoclis fragmento apud Clem. Alex. Protrept. p. 78. restituit Gatakerus A. M. P. p. 494. atque ita dederat H. Steph. in Thesauro.

471. πρῶτ' ἐν Rob. Hunc locum varie distinguunt Viri docti. Porsonum secutus sum, qui cum Tyrwhitto interpungit; atque ita quidem Schol. B.

ζεύγλαισι δουλεύοντα, σώμασιν θ' ὅπως
 θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων
 γένοιθ', ὑφ' ἄρματ' ἤγαγον φιληνίους
 ἵππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς. 475
 θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
 λινόπτερ' εὔρε ναυτίλων ὀχήματα.
 τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας
 βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ', ὅτῳ
 τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ. 480

ΧΟ. πέπονθας αἰκὲς πῆμ', ἀποσφαλεῖς φρενῶν,
 πλανᾷ κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις, εἰς νόσον

472. ζεύγλαισι Colb. 2. M. 1. Brunck. quam formam præfert Porsonus ad Med. 479.

474. γένωνθ' Ald. Rob. Turn. Tyrwhitt. Herman. γένοιθ' Dawes. M. C. p. 272. ὑφ' ἄρμα τ' Turn. Stanleius confert fragm. Prom. Sol. apud Plutarch. de Fortun. p. 170. Porphy. de Abstin. III. 18. Ἰππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονὰς Δοῦς ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα.

475. Schol. A. τὸ γὰρ ἐποχεῖσθαι τοῖς ἵπποις πλουσίων ἐστί. Æschylus, credo, Atheniensium morem perstringit, qui nobilitatem domus solebant æstimare ex numero equorum, quos ad certamen Olympicum aiebat. Herodotus ait Miltiadem fuisse οἰκίας τεθριπποτρόφου. conf. Aristoph. Nub. 74. Thucyd. VI. 12. Demosth. de Coron. §. 199. quod bene observavit Giacomellius.

477. ναυλόχων Med.

479. ἐξεῦρον Rob. et mox βροτοῖς.

480. ἀπαλλαγῶ. Locus hic exemplis adjici potest quibus Porsonus Valckenaerium refutat aoristum secundum τοῦ ἀπαλλάσσω Tragicis eximentem, ad Phœniss. 979.

481. αἰκὲς Ald. Rob. Turn. αἰκὲς Dawes. M. C. p. 311. αἰκὲς Pors. quæ forma in Sophocl. Electr. 206. et 216. videtur reponenda. In Eurip. Androm. 131. optime dedit Gaisfordius δέμας αἰκέλιον. Schol. Ven. ad Il. X. 336. ἀπὸ τοῦ αἰκέως, ὃ δηλοῖ αἰκιστικῶς, γίνεται αἰκῶς καὶ αἰκῶς.

482. ὅς τις Ald. Rob. πλάνη aliqui. Huc respicit Sulpicius in Epist. ad Ciceron. Epist. ad Diversos IV. 5. Neque imitare malos medicos, qui in alienis morbis profitentur se tenere medicinæ scientiam, ipsi se curare non possunt.

πεςὼν, ἀθυμεῖς, καὶ σεαυτὸν οὐκ ἔχεις
εὐρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος.

ΠΡ. τὰ λοιπά μου κλύουσα, θαυμάσει πλέον, 485
οἷας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμηςάμην.
τὸ μὲν μέγιστον, εἴ τις εἰς νόσον πέσοι,
οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον,
οὐ χριστὸν, οὔτε πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων
χρεία κατεσκεύλλοντο, πρὶν γ' ἐγὼ σφίσιν 490
ἔδειξα κράσεις ἡπίων ἀκεσμάτων,
αἷς τὰς ἀπάσας ἐξαμύνονται νόσους.
τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα,
κᾶκρινα πρῶτος ἐξ ὄνειράτων ἃ χρὴ
ὑπαρ γενέσθαι, κληδόνας τε δυσκρίτους 495

484. ἰάσιμον Ald. Colb. 2. Barocc.

485. μοι novem Codd. θαυμάσεις Turn.

486. δόλους Ald. Turn. Stanl. Pors. πόρους Rob. H. M. 1. 2. Med. Colb. 1. Seld. Regg. Φ. Schol. B. Brunck. probante Butlero. confer supra v. 59.

488. οὐδὲ Edd. omnes et MSS. præter Seld. qui οὔτε præbet, quod tandem in textum recepi, motus simili constructione in locis quos protulit Censor editionis nostræ prioris, quibus addi potest Sophocl. Antig. 257.

489. Gaulminus ad Psell. de Oper. Dæm. p. 124. παστὸν primus legit; sed mutavit sententiam ad

Eumath. de Ismeniaë et Ismenes Amor. p. 17. Vulgatum defendunt Stanl. et Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 717. et tuetur Eustath. ad Il. Δ. p. 464. et ad Od. Z. p. 1554.

490. πρὶν ἐγὼ Ald. Turn. ὀβελίζει Porsonus. πρὶν γ' Rob. G. M. 2. N. Seld. πρὶν ἂν ἐγὼ Brunckius e Schol. quod solæcum est: sed ille hanc particulam perditæ amabat, et pluries infeliciter inseruit aut retinuit, e. g. Aristoph. Nub. 395. Plut. 885. in Lysistr. 1005. πρὶν γ' ἅπαντες recte edidit; atque ita MS. Is. Vossii; conjicit tamen πρὶν γ' ἂν πάντες. vid. Pors. ad Phœniss. 402.

492. ἐξαμείβονται Ald. Guelph. Barocc. † ἐξαμύνονται Pors.

ἐγνώρισ' αὐτοῖς· ἐνοδίους τε συμβόλους
 γαμφωνύχων τε πτήσιν οἰωνῶν σκεθρῶς
 διώρισ', οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν,
 εὐώνυμοί τε, καὶ δίαιταν ἦντινα
 ἔχουσ' ἕκαστοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνες 500
 ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ ξυνεδρίαι·
 σπλάγχνων τε λειότητα, καὶ χροιάν τίνα
 ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν·
 χολῆς, λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν,
 κνίσση τε κῶλα συγκαλυπτὰ, καὶ μακρὰν 505
 ὀσφὺν πυρώσας, δυστέκμαρτον εἰς τέχνην
 ᾧδωσα θνητούς· καὶ φλογωπὰ σήματα

498. τε omittunt Ald. Rob.

499. εὐωνύμους Ald. Turn. G. H. K. L. M. 1. 2. N. Colb. 1. 2. Seld. Barocc. Schol. B.

501. θέλγητρα G. Colb. 2. Φ. De Ignispicii, Extispicii, et Auspicii inventione vide Eurip. Suppl. 201. seqq.

502. σπλάγχνων Ald.

505. κνίσση edd. et MSS. κνίσση, quod olim in Glossario prætuli, in textum recepi. Hanc orthographiam tuentur Photius, Etymologus p. 522, 21. Hesychius, et Scholiasta Venet. ad Iliad. A. 66. quorum verba in Glossario videas. Pari ratione scribendum est κονίσαλος, uno tantum σ, ut recte Hesychii MS. Etymol. M. p. 19, 14. 261,

54. 528, 52. κονισάλεον δίφρον, παρὰ Ἀντιμάχῳ. In Thucyd. I. 107. male Dukerus Κρισσαίου, cum MSS. Reg. Vind. et ed. Steph. haberent Κρισαίου. Recte Κρίσα ap. Pindar. Isthm. II. 26. Antonin. Liberal. c. 8. Κρισαίου Herodot. VIII. 32. Etymol. M. p. 515, 18. at apud eum Homerus, cujus edd. vulgatæ Κρίσσαν et Κρισσαῖον. Uno σ Schol. Lycophr. 1070. in Cod. Seld. Eustath. p. 279. Hesych. in v. et alii. Κονίσσαλος Brunckius dedit in Aristoph. Lysist. 982. sed in notis recte κονίσαλος præfert. In universum autem notari potest, librarios σ, ubicunque per formam licuit, geminasse, ut in Πάρνασος, Κασάνδρα, et similibus.

506. ὀσφὺν Ald. ὀφρὺν Seld.

ἐξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.

τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτ'· ἐνερθε δὲ χθονὸς

κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα, 510

χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσὸν τε, τίς

φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;

οὔδεις, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλῦσαι θέλων.

βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε,

πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως. 515

ΧΟ. μὴ νυν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα,

508. Citat Eustath. ad Od. B. p. 1430, 60.

511. χρυσὸν δὲ Ald. Med. Seld. et alii quidam.

513. οἶδ' εἰ μὴ G. Colb. 1. Viteb. MS. apud Turnebum. † οἶδα Pors. Brunckius conjicit οὔδεις, σάφ' οἶδ', ἂν μὴ μάτην φλῦσαι θέλῃ. Sed si quid mutandum, conjicerem σάφ' ἴσθι; σθ enim et δ non multum diversa sunt, i vero et οι sæpissime confunduntur. Infra 864. πόντιος μυχὸς, Σαφῶς ἐπίστας', Ἴόνιος κεκλήσεται. cf. 1003. Eurip. Med. 694. σάφ' ἴσθ'. MS. L. οἶσθ'. Hippol. 491. ὡς τάχος δῦστέον. Ald. διοιστέον. Æschylus apud Priscian. p. 562. Ἰστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται. Hephæstio male Οἶστρος. Plutarch. Moral. p. 987. H. St. Οἰνοῦς pro Ἰνοῦς exhibet. De crebra permutatione vocum ἰκέτης et οἰκέτης vid. Alberti. ad Hesych. v. ἰκέτης. Facium ad Pausan. T. I. p. 219. Verum nihil

temere mutandum; σάφ' ἴσθι frequentius est; sed σάφ' οἶδα habet noster in Prom. Solut. ap. Strabon. IV. p. 183. Sophocl. Electr. 672. Eurip. Med. 93. 959. σάφ' οἶδ' ἐγὼ, ubi tamen veram judico lectionem eam esse quam exhibet Lascaris, σάφ' οἶδ' ὅτι. Phœniss. 1633. ζῶσα γ' ἂν, σάφ' οἶδ' ὅτι. Sophocl. Antig. 276. πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἔκουσιν, οἶδ' ὅτι. Scholiasta A. videtur legisse σάφ' εἰδῶς, explicat enim per σαφῶς γινώσκων, ut in Robortello legitur.

514. ταῦτα pro πάντα Med. M. 2. Seld. Barocc. μάθοις Colb. 1. 2. M. 2. Viteb.

515. θνητοῖσιν M. 2. Seld. Similis variatio infra 633. θνητῶν reponendum videtur in Agam. 1344. pro vulgato βροτῶν, et legendum τίς ἂν εὐξαιτ' ἂν θνητῶν. confer Pors. ad Orest. 659.

516. νυν encliticum reposuit Porsonus.

σαντοῦ δ' ἀκήδει δυστυχούντος· ὥς ἐγὼ
εὐελπίς εἰμι τῶνδ' ἐκ δεσμῶν ἔτι
λυθέντα, μηδὲν μείον ἰσχύσειν Διός.

ΠΡ. οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρά πω τελεσφόρος 520
κρᾶναι πέπρωται, μυρίαῖς δὲ πημοναῖς,
δύαις τε καμφθεῖς, ὧδε δεσμὰ φυγγάνω.
τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῷ.

ΧΟ. τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστροφός;

ΠΡ. Μοῖραι τρίμορφοι, μνήμονές τ' Ἑρινύες. 525

ΧΟ. τούτων ἄρα Ζεὺς ἐστὶν ἀσθενέστερος;

ΠΡ. οὐκ οὖν ἀν' ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην.

ΧΟ. τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ, πλὴν αἰεὶ κρατεῖν;

ΠΡ. τοῦτ' οὐκ ἔτ' ἀν' πύθοιο, μηδὲ λιπάρει.

ΧΟ. ἦπου τί σεμνόν ἐστὶν ὃ ξυναμπέχεις. 530

ΠΡ. ἄλλου λόγου μέμνησθε, τόνδε δ' οὐδαμῶς
καιρὸς γεγωνεῖν, ἀλλὰ συγκαλυπτέος
ὅσον μάλιστα· τόνδε γὰρ σώζων ἐγὼ
δεσμοὺς ἀεικέῖς καὶ δύας ἐκφυγγάνω.

518. τῶν δ' ἐκ δ. Ald.

520. τελεσφόρων Ald. mox
κρῆναι Ald. Rob.

525. Ἑρινύες edd. Ἑρινύες hic
et alibi Med. recte: confer quæ
dixi ad v. 53.

526. ἄρ' ὁ Ζεὺς Ald. Turn. Stanl.
ἄρα Ζεὺς vel ἄρα Ζεὺς Colb. 1. M. 2.
N. Seld. Barocc. Articulum apud
Tragicos raro propriis nominibus
præfigi notavit Porsonus ad Phœniss.
145. post Markland. ad Euripid.

Suppl. 702. In hac fabula quater
fit. vv. 18. 377. 819. 972.

527. ἐκφύγοι τε Ald.

529. οὐκ ἀν' οὖν πύθοιο Ald. Rob.
Turn. et alii. οὐκ ἔτ' ἀν' Colb. 2.
M. 1. 2. quos cum Brunckio secutus
sum.

534. βίας ἐκφ. Rob. et MSS.
quidam; sed bene monet Butlerus
δύας retinendum esse, ob vv. 176.
522. 771.

- ΧΟ. μηδ' αὖ ὅ πάντα νέμων στρ. α. 535
 θεῖτ' ἐμᾶ γνῶ-
 μα κράτος ἀντίπαλον Ζεὺς,
 μηδ' ἐλινύ-
 σαιμι θεοὺς ὅσiais θοί-
 ναις ποτινισσομένα 540
 βουφόνοις παρ'
 Ὠκεανοῖο πατρὸς
 ἄσβεστον πόρον,
 μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις·
 ἀλλὰ μοι τόδ' ἐμμένοι καὶ 545
 μήποτ' ἐκτακείη.
 ἡδύ τι θαρσαλέαις ἀντιστρ. α.
 τὸν μακρὸν τεί-
 νειν βίον ἐλπίσι, φαναῖς
 θυμὸν ἀλδαί- 550

535. μηδ' αὖ pro μηδαμὰ, ultima brevi. οὐδαμὰ et μηδαμὰ pro οὐδαμᾶ et μηδαμᾶ interdum dici monet Brunck. ad Pers. 429.

538. ἐλινύσαιμι Ald. Turn. uno v Rob. Brunck. quos in hac editione secutus sum: vide supra ad v. 53.

542. "Ὠκεανοῦ Ald. Rob. sed Ὠκεανοῖο Hesych. vid. Salmas. Plin. Exerc. p. 431. b. D." R.P. Ὠκεανοῦ, quod exhibent G. H. M. 1. Colb. 1. 2. Seld. Viteb. reponi jubet Herman. ad Orphic. 724. quia genitivus in οιο rarior apud Tragicos

est. Sed audi Burneium ad Pers. 864. Ἄλνος ποταμοῖο. "R. P. ποταμοῦ. Genitivos in οιο in melicis non respuunt Tragicis. Hinc supra 108. εὐρυπρώροιο. Eurip. Phoen. 834. φοινικολόφοιο. Troas. 844. Πριάμοιο. Orest. 812. ἀελίοιο. Æschylus quoque, Prometh. 531. Ὠκεανοῖο."

545. τόδε μένοι Ald. Turn.

547. θαρσαλέοις Ald. Turn. Virgulam post φαναῖς habent D. M. 1. recte, ut opinor.

550. ἀλλδαίνουσιν Rob.

νουνσαν ἐν εὐφροσύναις, φρίσ-
σω δέ σε δερκομένα
μυρίοις μόχ-
θοις διακναιόμενον.

* * * * *

555

Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων
ἐν ἰδίᾳ γνώμα σέβει θνα-
τοὺς ἄγαν, Προμηθεῦ.
φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλος, εἰ- στρ. β'.
πὲ, ποῦ τις ἀλκά; 560
τίς ἐφαμερίων
ἄρηξις; οὐδ' ἐδέρχθης
ὀλιγοδρανίαν
ἄκικυν, ἰσόνειρον, ἃ τὸ φωτῶν
ἀλαὸν * * * γένος ἐμπεποδισ- 565
μένον; οὔποτε τὰν Διὸς ἀρμονίαν
θνατῶν παρεξίασι βουλαί.

552. δερκομένη Ald. Rob. Turn.
-να septem Codd. et Brunckius.

557. γνώμη Ald. Rob. Turn.
γνώμα M. 1. Mosq. 1. ἐν propter
metrum addidit Burneiuss. atque
ita Schol. A.

558. θνητοὺς Ald. Rob.

559. χάρις ἄχαρις Ald. Rob.
et Codd. aliqui.

563. ὀλιγοδρανίην Ald. Rob. Turn.
ὀλιγοδρανίαν quinque MSS.

564. ἄκι κηνισόνειρον αἰς Ald.

565. "Deest vox trisyllaba. For-

san ἀλαῶν ἀλαῶς γ." BURNEIUS.

In v. 563. MS. Guelph. habet
ὀλιγοδρανοῦσαν, unde forsán legen-
dum "Ἀκικυν οὔσαν, ἰσόνειρον, ἃ τὸ
Φωτῶν ἀλαὸν γ. ἐ. vel etiam, quod
magis placet, "Ὀλιγοδρανίαν "Ἀκικυν,
ἰσχὺν ἰσόνειρον, ἃ τὸ Φ. Scho-
liasta B. "Ὀλιγοδρανίην. ἀσθενὴ δύνα-
μιν. "Ἀκικυν. φαύλην ἰσχύν. Hæc
vox, ob litteras ι κ υ ν proxime præ-
euntes, facile intercidere potuisset.

565. τὴν Ald. Rob. et mox
θνητῶν.

ἔμαθον τάδε σὰς προσιδούσ' ὀλοὰς ἀντ. β'.

τύχας, Προμηθεῦ·

τὸ διαμφίδιον 570

δέ μοι μέλος προσέπτα,

τόδ', ἐκεῖνό θ', ὅτ' ἀμ-

φὶ λουτρὰ καὶ λέχος σὸν ὑμεναίου

ἰότατι γάμων, ὅτε τὰν ὁμοπά-

τριον ἔδνοις ἀγαγες Ἡσιόνα 575

πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκτρον.

ΙΩ.

τίς γῆ; τί γένος; τίνα φῶ λεύσσειν

τόνδε χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν

χειμαζόμενον; τίνος ἀπλακίας

ποινή σ' ὀλέκει; σήμηνον ὅπη 580

γῆς ἢ μογερά πεπλάνημαι.

ἂ, ἂ, ἔα, ἔα.

χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἴστρος·

572. ἐκείνω τε Ald. ἐκεῖνό γε Rob. ἐκεῖνό τ' Turn.

573. λοετραῖ Ald. λοετρά τε καὶ Turn. ὑμεναίων Ald.

574. ἰότητι Ald. Rob. Turn. qui proxima ita transponunt, ἔδνοις ἀγ. Ἡσ. ὅτε τὰν ὁμοπ.—τὴν. Turn. ἤγαγες Ald. Turn.

576. πείθων Med.

578. χαλινοῖσιν Ald. Rob. πετρίνοισι τοῖς ὀρείοις Ald. Rob. et Codd. aliqui, e glossemate.

579. ἀμπλακίης Ald. Rob. Turn.

580. ποιναῖς Rob. Turn. ποιναῖς Ald. D. Colb. 1. 2. M. 1. ποινηῖς E. ποιναῖς Seld. Barocc. unde H. Steph. ποιναῖ σ'. † ποιναῖς Pors. ὅποι Med.

582. ἔα, ἔα omittit Med.

583. τὰν quod editionibus abest, inseri jussit Elmsleius: cf. vv. 588. 616.

εἶδωλον Ἄργου γηγενούς, ἄλευ', ὦ δᾶ· φοβοῦμαι

τὸν μυριωπὸν εἰσορώσα βούταν· 585

ὁ δὲ πορεύεται δόλιον ὄμμ' ἔχων,

ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει·

ἀλλά με τὰν τάλαιναν

ἔξ ἐνέρων περῶν κυνηγετεῖ,

πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμον, 590

ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ

ἀχέτας

ὑπνοδόταν νόμον.

ἰὼ, ἰὼ, πόποι, πόποι,

584. Ita Edd. primæ, quibuscum consentiunt plerique Codd. et Schol. A. et B. MSS. nonnulli, teste Turnebo, ἄλευ', ᾶ δᾶ. atque ita N. quod probat Valcken. ad Phœniss. 1304. et defendere videtur Etym. M. p. 60, 8. Ἀλευάδα, εἴρηται ὡς τὸ Φεύδα. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν δᾶν λέγουσι, ubi Arnaldus Animadv. p. 181. corrigit ἀλευέδα; male: male etiam cum Etymologo scribit una voce φεύδα: divisim enim scribendum φεύ, δᾶ. Aristoph. Lysistr. 198. φεύ, δᾶ, τὸν ὄρκον.

585. εἰσιδοῦσα Colb. 2. C. sed εἰσορώσα præter MSS. retinet Nicephorus ad Synes. p. 402.

586. δόλερον M. 2. Seld. Ar. Schol. B. quod malim.

589. περῶν Barocc.

591. "Laudat Plutarchus de Ira cohib. p. 456. A. quod non

meminerat Bodæus a Stapel ad Theophrast. Hist. Plant. IV. 12. p. 478. a." R. P.

Ibid. ὀτοβεῖ Ald. Rob. Turn. ὀτοβεῖ Heath. Pors. atque ita Med. Duplici τ apud Plutarch. p. 810. H. St. Æschylus in Hedonis ap. Athen. XI. p. 479. C. ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ, qui versus anapaesticus est; et recte ὀτοβεῖ exhibet Eustath. ad Iliad. X. p. 1282, 60. quæ vera lectio est, etsi Scholiasta Venet. ad Iliad. Ψ. 34. habeat ὁ δὲ χ. κ. ἡχεῖ. Epigr. in Anthol. IV. xii. 105. κροτάλων θηλυμανεῖς ὀτοβοί. Fulv. Ursinus, hunc locum citans ad Virgil. Ecl. III. 25. ὕμνον pro νόμον habet.

594. ποῖ, ποῖ, πῶ πῶ πῶ· πῆ μ' ἄγουσι Ald. Rob. Turn. Quod dedi, exhibent Med. M. 1. 2. N. Colb. 1. Seld. Schol. B. sed πῆ pro πᾶ. "Melior lectio MSti apud H. Steph.

παῖ μ' ἄγουσι τηλέπλαγκτοι πλάναι; 595

τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ,
τί ποτε, ταῖσδ' ἐνέζευξας εὐρῶν
ἀμαρτοῦσαν, ἐν πημοναῖσιν;
ἐ, ἐ.

οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν 600

παράκοπον ὧδε τείρεις; πυρὶ φλέξον,
ἢ χθονὶ κάλυψον, ἢ ποντίοισιν
δάκεσι δὸς βορὰν, μηδέ μοι
φθονήσης εὐγμάτων, ἄναξ.

ἄδην με πολύπλαγκτοι πλάναι 605

πόποι, πόποι, pro πῶ πῶ πῶ. R. P.
ἄγουσι." BURNEIUS.

595. πλάνοι Ald. Rob. Turn.
† πλάνοι Pors. πλάναι M. 1. 2.
Guelf. Mosq. 1. Codd. Regg.
Brunck. Schutz. quod recepi, ob
vv. 605. 763. etsi πλάνος satis fre-
quens est.

596. τίς ποτέ μ' Ald. Rob. deest
primum ποτε in Med. K. L. M. 1.
Colb. 1. 2. mox τί ποτε male repe-
titum deleuit Brunckius post MStos.

597. τίς ποτε—ἀρῶν Ald.

599. αἰ αἰ G.

601. παράκοτον M. 1.

603. Ita Burneiuss et tres MSti:
ceteri ποντίοις.

604. ἀγμάτων Ald.

605. ἄδην Ald. Rob. Turn. ἄδην
Br. Sch. Pors. Priorem formam
retinet Butlerus, quia in eo con-
sentiant codices; sed male consen-

tiunt. ἄδην Aristarchum scripsisse
discimus e Schol. Venet. ad Il. E.
203. Schol. Oppian. Hal. I. 252.
ἀδηφάγους. σημειῶσαι καὶ ὧδε καὶ
ἐν ἄλλοις, δι' ἐνὸς δ' γράφεσθαι τὸ
ἀδηφάγος· διότι καὶ τὸ ἄδην, ὃ δηλοῖ
τὸ δαψιλῶς. Harpocrat. v. Ἀδδη-
φάγους τριήρεις—Ἀλκαῖος ἐν τῇ
Κωμωδοτραγωδίᾳ τοὺς πότας λύχ-
νους ἀδδηφάγους εἶπεν. MS. Coll.
Trin. Cantab. recte ἀδηφάγους, at-
que ita Hesych. et Photius in Lex.
MS. qui eandem glossam habent;
et Etymol. M. p. 17, 14. confer
Sallier. et Pierson. ad Mærin p. 90.
Uno δ' Alcman apud Athen. X. p.
416. D. Plato et Scholiasta ejus
p. 89. Ruhnck. Suidas in v. Bar-
nesius ad Eurip. Ion. 975. Bent-
leius ad Callimach. Fr. XLVI.

Ibid. πολύπλανοι Ald. Turn. C.
D. G.

γεγυμνάκασιν, οὐδ' ἔχω

μαθεῖν ὅπα πημονὰς ἀλύξω

ΧΟ. κλύεις πρόσφθεγμα τᾶς βούκερω παρθένου;

ΠΡ. πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης,

τῆς Ἰναχείας, ἣ Διὸς θάλπει κέαρ 610

ἔρωτι, καὶ νῦν τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους

Ἦρα στυγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται;

ΙΩ. πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις;

εἰπέ μοι

τᾷ μογερά, τίς ὦν, τίς ἄρα μ', ὦ τάλας, 615

τὰν ταλαίπωρον ὦδ'

ἔτυμα προσθροεῖς,

θεόσσυτον δὲ νόπον ὠνόμασας,

ἃ μαραίνει με χρίουσα κέν-

τροις φοιταλέοισιν; 620

ἔ, ἔ. σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις

608. πρόσφθέγματα Ald. Turn. φθέγμα Rob. τὰς Ald. φθέγματα K. L. N. Colb. 1. 2. M. 1. 2. φθέγματα τᾶσδε D. F. Ar. προσφθέγματα τᾶσδε Seld. φθέγματα δὲ σῶν E. mira varietate; φθέγματος C. † βούκερω Pors. "Vitio laborat, ni sit Antispasticum Trimetrum." BURNEIUS. Heathius ita transponit: Τᾶς βούκερω πρόσφθεγμα παρθένου κλύεις; Forsan in Dochmiacum et Creticum Dimetrum dispertiri possit, Κλύεις φθέγμα τᾶς

Βούκερω παρθένου; hujusmodi enim metris plurima Mönostrophicorum proxime sequentium conscripta sunt.

609. 610. Hos versus citat Stephanus Byzantinus v. Ἰναχία. sed prave κέρας pro κέαρ exhibet. Ἰναχείης edd.

612. βιάζεται Seld. e glossa.

618. τε pro δὲ Ald. Rob. et MSS. quidam.

620. φυταλέοισιν Ald. solenni errore. κέντροις Burneiuss; alii κέντροισι.

λαβρόσσυτος ἦλθον ἐπικότοι-
σιν μήδεσιν δαμείσα.

δυσδαιμόνων δὲ τίνες, οἱ, ἐ, ἐ, οἱ

ἐγὼ, μογοῦσιν; ἀλλὰ μοι

625

τορῶς τέκμηρον, ὅ τι μ' ἐπαμμένει

παθεῖν, τί μὴ χρή· τί φάρμακον

νόσου, δείξον, εἴ περ οἴσθα· θρόει,

φράζε τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ.

ΠΡ. λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅπερ χρήζεις μαθεῖν, 630

οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἀπλῶ λόγῳ,

ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα.

πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὁρᾶς Προμηθέα.

ΙΩ. ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς,

τλήμον Προμηθεῦ, τοῦ δίκην πάσχεις τάδε; 635

ΠΡ. ἄρμοι πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους.

622. 623. Hos versus conjungendo Burnei^{us} Antispasticum Te-
trametrum effecit.

626. Cod. E. ita disponit ὅ τι μ' ἐπαμμένει, παθεῖν τί με χρή. τί με χρή Rob. G. Casaub. Brunck. τί μοι χρή quidam MSS. τί με † χρή Pors. Ego suspicor tria hæc verba nihil aliud esse quam glossema superioris versus: τί μ' ἐπαμμένει παθεῖν; glossa τί με χρή παθεῖν; Pers. 808. οὐ σφὶν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν.

627. Ingeniosa est Elmsleii conjectura, qui post παθεῖν plene distinguit, et deinceps legit τί μὴχαρ, τί φ. κ.τ.λ.

628. εἴ περ divisim Burnei^{us}.

629. φράζε τε τᾷ M. 1. Seld. Barocc.

630. τορῶσοι Ald. ὅτι Ald. Rob. Turn. ὅπερ Pors. "630. 1. 2. sub Sophoclis nomine citat Etymologus p. 762, 29. ubi melius legitur ὅπερ χρήζεις. Nominis errorem indicavit Vir Doctus Misc. Obs. Nov. et Dec. 1732. Vol. I. T. II. p. 414." R. P.

635. Hunc versum adhibens auctor X. Π. 700. δίκης scribit: quod notaverat quoque R. P.

636. "Laudat Tzetzes ad Lycoph. 106." R. P. ὦ μοι pro ἄρμοι C. D.

- ΙΩ. οὐκ οὐκ πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί;
 ΠΡ. λέγ' ἦντιν' αἰτεῖ· πᾶν γὰρ ἂν πύθοιό μου.
 ΙΩ. σήμηνον ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὥχμασε.
 ΠΡ. βούλευμα μὲν τὸ Δῖον, Ἑφαιίστου δὲ χεῖρ. 640
 ΙΩ. ποινὰς δὲ ποίων ἀπλακημάτων τίνεις;
 ΠΡ. τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι μόνον.
 ΙΩ. καὶ πρὸς γε τούτοις, τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης
 δείξον, τίς ἐσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος.
 ΠΡ. τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε. 645
 ΙΩ. μήτοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.
 ΠΡ. ἀλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι δωρήματος.
 ΙΩ. τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν;
 ΠΡ. φθόνος μὲν οὐδεὶς, σὰς δ' ὀκνῶ θράξαι φρένας.
 ΙΩ. μή μου προκῆδον μάσσον, ὥς ἐμοὶ γλυκύ. 650
 ΠΡ. ἐπεὶ προθυμεῖ, χρή λέγειν· ἄκουε δῆ.
 ΧΟ. μήπω γε· μοῖραν δ' ἡδονῆς κάμοι πόρε.

638. πάντα γὰρ πύθοιό μοι Ald.
 Rob. πᾶν γὰρ ἐκπύθοιό μου Turn.
 veram lectionem restituit H. Steph.

640. βούλημα Rob.

641. ἀμπλ. Ald. Rob. Turn.
 Citat auctor X. Π. 701.

645. "Scholiastes ad hunc ver-
 sum senarium citat, qui a sermone
 non distinguitur. "Α δεῖ γενέσθαι,
 ταῦτα καὶ γενήσεται." R. P.

646. μήτι Rob. MSS. aliqui, et
 Thomas M. v. μέλλω. μήτοι retinet
 Schol. ad Eurip. Hecub. 570.

647. σοι omittit Ald. τοῦ pro σοι
 Rob. τοῦδε τοῦ Seld. Hunc ver-

sum et proxime sequentem omittit
 Barocc.

648. οὐ a Seld. M. 1. abest.

649. σὰς δοκῶ Ald. Barocc.

650. "F. ἢ ὥς. M." R. P. id
 est Musgravius: atque ita Heath.
 Br. Sch. et MS. apud Turnebum.
 † ὥς Pors. Vulgata tamen explicari
 ac defendi potest: "Ne de me
 amplius sollicitus sis, siquidem mihi
 lubet audire." atque ita interpre-
 tantur Schol. A. et B. ὥς: ὅτι.
 ἐμοὶ γλυκύ: τοῦτο μαθεῖν. Amicus
 doctus conjicit ἢ κάμοι γλυκὺ, Elm-
 sleius μασσόνως ἢ μοὶ γλυκὺ.

τὴν τῆσδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον,
αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας·
τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων σοῦ διδαχθήτω πάρα. 655

ΠΡ. σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν,
ἄλλως τε πάντως καὶ κασιγνήταις πατρός.
ὥς τὰποκλαῦσαι κάποδύρασθαι τύχας
ἐνταῦθ', ὅπη μέλλει τις οἴσεσθαι δάκρυ
πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει. 660

ΙΩ. οὐκ οἶδ' ὅπως ὑμῖν ἀπιστήσαί με χρή,
σαφεῖ δὲ μύθῳ πᾶν ὅπερ προσchrήζετε,
πεύσεσθε· καίτοι καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι
θεόσσυτον χειμῶνα, καὶ διαφθορὰν
μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλία προσέπτατο. 665

653. Deest hic versus in M. 1.

658. ὥς ἀποκλαῦσαι Ald. Rob.
Sed recte τὰποκλαῦσαι Ald. Turn.
Pors. C. M. 2. Galenus. IV. de
Hippocr. et Plat. Dogm. τοῖς δὲ
δυστυχουσί πως Τερπνὸν τὸ κλαῦσαι
κάποδύρασθαι τύχας. quem ad nos-
trum potius crediderim respexisse,
quam, ut censet Valcken. Diatr.
p. 197. ad Euripidis *Ænea* apud
Stob. Tit. LXXV. Σχολὴ μὲν οὐχί·
τῷ δὲ δυστυχούντί πως Τερπνὸν τὸ
λέξαι κάποκλαύσασθαι πάλιν. vel
etiam fortasse utrumque locum con-
fudit Galenus. Ita olim scripseram:
sed meliora docet Porsonus in nota
MSta. "*Imitatur Euripides apud
Stobæum Gesn. p. 409. Grot. 469.
Galenum IV. fin. de Hippocr. et*

*Plat. Dogm. qui veram lectionem
servavit. Nostri locum oblitus erat
Valckenaerius Diatr. p. 197. cf.
Theb. 658. Sophocl. Electr. 1126.
Plutarch. II. p. 455. C."* R. P.
Plutarchi locus est in p. 809. ed.
H. St. Αἴ τε τοῖς πενθοῦσιν ἐφέσει
τοῦ ἀποκλαῦσαι καὶ ἀποδύρασθαι,
πολύ τι τῆς λύπης ἅμα τῷ δακρύῳ
συνεξάγουσιν. — κάποδύρεσθαι Ald.
Rob. Turn. recte Brunekius aoris-
tum reposuit, atque ita Med. E. D.
G. M. 2. N. Viteb. Seld.

663. πεύσοισθε Rob. δδύρομαι
ed. omnes. αἰσχύνομαι præbent
M. 1. 2. Seld. v. 1. in D. L.
Mosq. 1. Schol. A. quod vulgato
melius videtur.

αἰεὶ γὰρ ὄψεις ἔννυχαι πολούμεναι
 εἰς παρθενῶνας τοὺς ἐμούς, παρηγόρουν
 λείοισι μύθοις· ὦ μέγ' εὐδαιμον κόρη,
 τί παρθελεύει δαρὸν, ἐξόν σοι γάμου
 τυχεῖν μεγίστου; Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει 670
 πρὸς σοῦ τέθαλπται, καὶ ξυναίρεσθαι Κύπριν
 θέλει· σὺ δ', ὦ παῖ, μὴ ᾽πολακτίσης λέχος
 τὸ Ζηνὸς, ἀλλ' ἐξελθε πρὸς Λέρνης βαθὺν
 λειμῶνα, ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρὸς,
 ὥς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου. 675
 τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὀνείρασι
 ξυνειχόμεν δύστηνος, ἔς τε δὴ πατρὶ
 ἔτλην γεγωνεῖν νυκτίφοιτ' ὀνείρατα.
 ὁ δ' εἰς τε Πυθῶ, καπὶ Δωδώνην πυκνοὺς

666. ἄνυχαι Ald. πολούμεναι omnes Edd. πολούμεναι D. quod in textum recepi; neque enim scio quare forma Ionica retinenda sit. πωλεύμεναι C. Eustath. ad Od. X. p. 1930, 37. Τὸ δὲ πωλεύμην, ἀντὶ τοῦ συναναστρεφόμεν, ἐκτείνει συνήθως το ὦ. εἰ καὶ τὸ πολεύειν πρὸ ὀλέγων συνέσπελλε τὴν ἄρχουσαν ἐν τῷ Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν, (Od. X. 223.) ὥσπερ καὶ τὸ ἀμφιπολεύειν. —πολεῖ per omicron Pers. 307. Eurip. Orest. 1264. πολεῖς Alcest. 30. πολεῖται Aristoph. Av. 181. περιπολοῦντ' Soph. Œd. T. 1254.

668. εὐδαίμων Ald. Turn. ceterique Editores, præter Rob. qui εὐδαῖμον exhibet; quod, in Seld.

quoque scriptum, recepi, accentu tantum rejecto—Eurip. Alcest. 267. ὦ δύσδαιμον, οἷα πάσχομεν. Troas. 98. vulgo ἄνα, δυσδαίμων. Ald. δύσδαιμον, quod bene reposuit G. Burges.

673. μὴ πολλακτίσης Ald.

678. γεγωνεῖν Ald. νυκτίφαντ' Rob. Med. qua voce utitur Euripides Hel. 576.

679. Δωδώνης Ald. Rob. A. B. K. L. M. 1. 2. Med. Colb. 2. Seld. Regg. MSS. Thomæ Mag. v. Θεοπρόπους. Brunck. συχνοὺς Seld. MSS. Thom. M. Sed πυκνὸς de frequentia sæpe usurpatur, ut in Eurip. Phœniss. 1167. πυκνοὺς κυβιστητῆρας. Med. 1177. πυκ-

θεοπρόπους ἱάλλεν, ὥς μάθοι τί χρὴ 680
 δρῶντ' ἢ λέγοντα, δαίμοσιν πράσσειν φίλα.
 ἦκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους
 χρησμούς, ἀσήμους, δυσκρίτως τ' εἰρημένους.
 τέλος δ' ἐναργῆς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ,
 σαφῶς ἐπισκῆπτουσα καὶ μυθουμένη, 685
 ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ,
 ἄφετον ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὄροις.

νοῖσινδρομήμασιν. apud Athen. XV. p. 666. C. πυκνοῖς τοξεύμασι. et in phrasi πυκνὰ πτερά, de qua vid. Toup. in Suid. T. II. p. 545. Anyte in Anthol. III. 24. 11. Wolf. p. 104. πυκινὰς πτερύγεσσιν ἐρέσσω.

680. ἱάλλεν Ald. Rob. Thom. M. μάθη Ald. Rob. Sophocl. Œd. T. 71. ὥς πύθοιθ' ὃ τι Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν. Eurip. Phoeniss. 892. Κάγω τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη. Hecub. 376. μηδὲν ἐμποδῶν γένῃ Λέγουσα, μήτε δρῶσα. Noster Choeph. 313. τί σοι Φάμενος ἢ τί ῥέξας Τύχοιμ' ἄν— quæ conguessit Valcken. ad locum Phoenissarum.

683. Ita Rob. ἀσήμως ceteræ omnes. ἀσήμους H. K. N. Colb. 1. Med. Barocc. quod recepi, quia duplex epithetum amat Æschylus.

684. ἦλθε βάξις M. 1. 2. Mosq. 1. Schutz. Apollodorus Bibl. II. i. 1. Io octo generibus ab Inacho distare facit. "Quidam auctores," ait Larcherus Chronol. Herodot. T. VII. p. 313. "Io filiam Inachi fuisse aiunt, inter quos Herodotus fuisse

videtur (Ἰοὺν τὴν Ἰνάχου I. 1.) Sed Valckenaerius verba τὴν Ἰνάχου interpolata esse monstravit." Æschylum tamen ita sensisse videmus; quicum consentiunt Sophocles, Electr. 5. et, ut colligere licet ex Scholiasta nostro ad v. 576. et Schol. Aristoph. Concion. 81. in Inacho, dramate Satyrico; Ephorus apud Schol. Apoll. Rh. II. 168. Agatharcides Excerpt. p. 38. ed. H. St. Moschus Idyll. II. 45. ex correctione Piersoni Verisim. I. 4. p. 51. Suidas v. Ἰώ. Auctor Etymol. M. p. 206, 35. Virgil. Æn. VII. 792. Callim. H. in Dian. 254. Eurip. Suppl. 629.

686. δώμων Rob.

687. Heliodor. Æthiop. VI. versus fin. Καὶ πᾶσαν, ὥς εἰπεῖν, ἐρωμένον τινὸς ἐπὶ γῆν ἔνεκεν ἀλωμένον. ᾧ μετὰ μυρίους μὲν μόχθους, μυρίους δὲ κινδύνους, γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὄροις, τύχα λαμπρὰ καὶ βασιλικὴ συμβιώσεται. ubi plane hunc versum respicit. Euripid. Med. 540. γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὄροιςιν ᾧ κείς.

κεί μὴ θέλοι, πυρωπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν
 κεραυνὸν, ὃς πᾶν ἐξαῖστώσει γένος.
 τοιοῖσδε πεισθεὶς Λοξίου μαντεύμασιν, 690
 ἐξήλασέν με κάπέκλεισε δωμάτων
 ἄκουσαν ἄκων· ἀλλ' ἐπηνάγκαζέ νιν
 Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.
 εὐθύς δὲ μορφή καὶ φρένες διάστροφοι
 ἦσαν, κεράστις δ', ὡς ὁράτ', ὄξυστόμῳ 695
 μύωπι χρισθεῖς, ἐμμανεῖ σκιρτήματι
 ἦσσον πρὸς εὐποτόν τε Κερχνείας ῥέος,
 Λέρνης τε κρήνην· βουκόλος δὲ γηγενὴς
 ἄκρατος ὀργὴν Ἄργος ὠμάρτει, πυκνοῖς
 ὄσσοις δεδορκὼς τοὺς ἐμούς κατὰ στίβους. 700
 ἀπροσδόκητος δ' αἰφνίδιος αὐτὸν μόρος

688. θέλη Ald. Rob. θέλει M. 1.
Schol. B. πυρωπὸν Med.

689. μένος Med.

694. εὐθύς οὖν Thom. M. v. Διά-
στροφοι.

695. κεράστη Rob. et ὄξυστόμῳ.

697. εὐποντον Rob. Κερχρείας
ῥέων Ald. Κερχρείας E. G.
Seld. Barocc. Similiter variatum
est Eurip. Phœniss. 1401. inter
κερχρώμασιν et κερχνώμασιν. "Re-
centior," ait Valckenaerius, "et
emollita fuit pronunciatio κέγχρος
et κέγχρωμα: vetus atque asperior,
κέρχρος et κέρχνωμα."

698. Λέρνης. ἄκρον τε Ald. Rob.
ἄκρην τε Turn. † ἄκρην τε Pors.
Canteri conjecturam in textum re-

cepi, quam firmat Schol. A. καὶ
πρὸς τὴν Λέρνην τὴν πηγὴν. Sæpius
memorantur Λερναῖα νάματα, Λέρ-
νης ὕδωρ, et similia; nusquam, quod
scio, Λέρνης ἄκρα. Re tamen ac-
curatius perpensa, magis placet
conjectura quæ nuper in mentem
venit, ἀκτὴν τε Λέρνης. ἄκρη et
ἀκτὴ haud semel confunduntur:
confer Pierson. Verisim. I. 2. p. 15.
Luzac. Exercit. Acad. p. 56.

701. αὐτὸν αἰφνίδιος Ald. Rob.
Turn. ceteræque omnes. In Sel-
deniano codice, superscriptum est
ἐξαίφνης, quod verum esse putat
Gaisfordius ad Hephæst. p. 242.
Leniorem Porsoni medelam adhibui,
quam in nota MSta indicaverat.

τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν· οἰστροπλήξ δ' ἐγὼ
μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι.

κλύεις τὰ πραχθέντ', εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅ τι
λοιπὸν πόνων, σήμαινε· μηδέ μ' οἰκτίσας 705
ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν· νόσημα γὰρ
αἰσχιστον εἶναί φημι συνθέτους λόγους.

ΧΟ.

ἔα, ἔα·

ἄπεχε, φεῦ·

οὔποτ', οὔποτ' ἡΰ- 710

χουν ξένους μολεῖ-

σθαι λόγους

ἐς ἀκοὰν ἐμὰν

οὐδ' ὧδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα

πήματα, λύματα, 715

δείματ' ἀμ-

φήκει κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἐμὰν.

ἰὼ, ἰὼ,

703. γῆς πρὸς γῆν Ald. γῆν ἐκ
γῆς Rob.

704. ἔτι Rob. et MSS. quidam.
Hom. Od. Γ. 96. Μηδέ τι μ' αἰδό-
μενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων, Ἄλλ'
εἴ μοι κατάλεξον.

706. Eurip. Orest. 10. Ἀκόλασ-
τον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον.
"Accius apud Nonium, p. 260, 22.
Sallust. Jug. 85." R. P. Accii
locus est ex Agamemnone; Com-
posita dicta e pectore evolvunt suo.

Sallustii hæc sunt; *Non sunt com-
posita mea verba; parvi id facio.*

708. ἔπεχε Abresch. et Brunck.
contra Codicum auctoritatem.

710. οὐπώποτ' Ald. Turn. Ba-
rocc. sed melius οὔποτ'. Agam. 508.
Οὐ γάρ ποτ' ἡΰχουν. Dein ἡΰχόμεν
Rob. Stanl. ἡΰχουν Ald. Turn. Pors.
C. D. Colb. 1. 2. M. 1. 2. N.

711. ξυνούς v. l. apud Turnebum.

716. καὶ δείματ' D. M. 2.

μοῖρα, μοῖρα, πέφρικ', εἰς-

ιδούσα πράξιν Ἰοῦς. 720

ΠΡ. πρό γε στενάζεις, καὶ φόβου πλέα τις εἶ.
ἐπίσχεσ' ἔς τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθης.

ΧΟ. λέγ', ἐκδίδασκε· τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὺ
τὸ λοιπὸν ἄλγος προὔξεπίσταςθαι τορῶς.

ΠΡ. τὴν πρίν γε χρεῖαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα 725

κούφως· μαθεῖν γὰρ τῇσδε πρῶτ' ἐχρήζετε
τὸν ἀμφ' ἐαυτῆς ἄθλον ἐξηγουμένης.

τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσαθ', οἷα χρὴ πάθη
τλῆναι πρὸς Ἑρας τήνδε τὴν νεάνίδα·

σύ τ', Ἰνάχειον σπέρμα, τοὺς ἐμοὺς λόγους 730

θυμῷ βάλ', ὥς ἂν τέρματ' ἐκμάθης ὁδοῦ.

719. μοῖρα semel tantum Robortellus, quem olim secutus, nunc vulgatam lectionem amplector.

721. πρῶ γε Med. Brunckius πρῶ γε suspicatur, nulla necessitate: est enim per tmesin pro προστενάζεις. Agam. 261. Τὸ δὲ προκλύειν—ἴσον τῷ προστένειν. τίς εἶ πλέα Rob.

723. γὰρ pro τοι N. τι Ald. Rob. Turn. τοι Med. Guelph. Barocc. Valcken. ad Phœniss. 455. qui τοι in gnomis Tragicos amare monet, et post eum Porsonus ad Hecub. 252.

724. προὔξεπίσταςθαι Edd. de qua orthographia dixi ad v. 219.

725. χρεῖαν τ' Med. Colb. 1. Seld. ἠνύσατ' Rob.

728. ἀκούσασθ' Ald. Rob. ἀκούσετ' Viteb.

730. σύ δ' Ald. Rob. Turn. σύ τ' A. B. Med. Colb. 2. M. 2. Viteb. Steph. Byz. v. Ἰναχία, citat οἷτ' Ἰν. σπ. i. e. σύ τ' levi corruptela: ideoque cum Brunckio recepi; et magis e Tragicorum consuetudine est, qui aliter libentius dixissent Ἰνάχειον σπέρμα, σύ δ', sermo enim ad Io convertitur. Eurip. Phœniss. 467. Σύ τ' αὖ—Πολύνεικες. ibid. 898. Σύ τ', ὦ τάλαινα συγκατασκάπτει πόλιν. Noster Theb. 147. Σύ τ', ὦ Λατογένεια κούρα.

731. Locutio Homerica est θυμῷ βάλ'. Od. A. 201. ὥς ἐνὶ θυμῷ Ἀθάνατοι βάλλουσι. Herodot. VII. 51. ἐς θυμὸν ὧν βαλεῦ καὶ τὸ παλαιὸν ἔπος.

πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς
 στρέψασα σαυτὴν, στεῖχ' ἀνηρότους γύας·
 Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας, οἱ πλεκτὰς στέγας
 πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις, 735
 ἐκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτημένοι·
 οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλ' † ἀλιστόνοις πόδας
 κρίπτουσα ραχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα.
 λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες
 οἰκοῦσι Χάλυβες, οὓς φυλάξασθαί σε χρή· 740
 ἀνήμεροι γὰρ, οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοις.
 ἤξεις δ' ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον,

732. ἀνατολὰς Ald. Turn. ἀατο-
 λὰς Rob. De Ius erroribus multa
 multi, ut solent, scripserunt, quorum
 non nostrum est lites componere;
 neque id fecisse operæ pretium
 fuerit: satis enim manifestum est
 Æschylum suam geographiam, suam
 mythologiam, easque parum accu-
 ratas, habuisse; recte autem dixisse
 Agatharcidem de Mar. Erythr. p. 14.
 ed. H. St. Photii Biblioth. p. 1313.
 οὐδ' Αἰσχύλον ἐπιπλήττω, πολλοῖς
 διεψευσμένον, καὶ πολλὰ συγγράφοντα
 τῶν ἀσυγχωρήτων—οὐδὲ τοὺς ἄλλους
 εἰς ἐπιτίμησιν ἄγω, διασκευαῖς ἐν τοῖς
 δράμασι χρωμένους ἀδυνάτοις· ὅτι πᾶς
 ποιητὴς ψυχαγωγίας ἢ ἀληθείας ἐστὶ
 στοχαστής.

733. γόους pro γύας Seld.

734. “πλαγκτὰς στέγας suspica-
 tur Dacierus, quod putat Horatium
 hunc Poetæ nostri versum express-
 isse in Ode 24. Lib. III. 10. Quo-

*rum plaustra vagas rite trahunt do-
 mos. Sed neuter Scholiastes ingeni-
 osæ suspicioni favet.”* L. Theobald.

736. Citat Thom. M. v. ἐξήρ-
 τημαι. ἐξηρτύμενοι Seld.

737. γύποδας Ald. Rob. E.
 Barocc. Schol. A. γυπόποδας Ar.
 Seld. γυμνόποδας v. l. apud Schol.
 A. Porsoni obelum ante vocem
 ἀλιστόνοις retinui, cum nihil certi
 habeam, quod in locum ejus sub-
 stituere ausim. Ingeniose, ut mihi
 videtur, G. Burges Ἀλιζώνοις. Eu-
 stath. ad Il. B. p. 363. Ἐφορός
 φησι τοὺς Ἀλιζῶνας τὴν παραλίαν
 οἰκῆσαι, τὴν μεταξὺ Μυσίας καὶ
 Καρίας καὶ Λυδίας. Quantum de
 hac gente inter se discreparint ve-
 teres geographi, videas apud Strab.
 XII. p. 550.

738. κρίπτουσα M. 1. 2. Seld.
 quæ forma antiquior est.

742. Ἀραξιν π. Rob.

ὄν μὴ περάσης, οὐ γὰρ εὐβάτος περᾶν,
 πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ὁρῶν
 ὕψιστον, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος 745
 κροτάφων ἀπ' αὐτῶν. ἀστρογείτονας δὲ χρῆ
 κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν, εἰς μεσημβρινὴν
 βῆναι κέλευθον, ἐνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν
 ἵξει στυγάνορ', αἱ Θεμίσκυράν ποτε
 κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θερμώδονθ', ἵνα 750
 τραχεῖα πόντου Σαλμυδησία γνάθος
 ἐχθρόξενος ναύταισι, μητρὸν νεῶν
 αὐταί σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως.

746. Laudat Eustath. ad Od. A. p. 1390, 20.

747. μεσημβρινὴν Ald. Rob.

749. ἵξει Ald. Rob. Turn. "Ἰξῆ H. K. L. M. 2. Colb. 2. Brunck. Ἰξει Pors.

751. Ita Ald. Rob. Brunck. qui insigne malæ fidei exemplum dedit; hanc enim orthographiam tuetur ex Scholiasta Sophoclis ad Antig. 981. quem prius ad mentem suam correxerat; nam in editione principe Scholiorum Σαλμυδισσία exhibetur. Cum duplici σ Turn. Eustath. ad Il. B. p. 309, 3. uno vero ad Il. E. p. 560, 18. Σαλμυδισσος Hesych. -ησσος Strabo, Stephanus Scymnus Chius 733. Schol. Sophocl. Œd. T. 205. Schol. Venet. ad Il. M. 20. Ἐώρα τὰ εἰς ος λήγοντα, ὑπὲρ δυνὸ συλλαβὰς ὀξυνόμενα, τῷ ἡ παραλήγοντα ἕτερον ἔχοντα σ, τοῦτο δὲ (Κάρησος) εἰ

ἀναδεξάμενον—dein recenset Ἀλικαρνησσός, Ταρτησσός, Λυκαβησσός, quibus addi possint Λυρνησσός, Μυκαλησσός, et Τελμησσός. Valcken. ad Phœniss. 1107. nihil interesse judicat Τελμησσὸν an Τελμησσόν scribatur; nisi quod prior illa antiquior pronuntiatio videatur. Herodianus περὶ παθῶν, ab Eustathio ad Dionys. 859. allegatus, Τελμισσός scribit; et profecto in hoc versu M. 1. dat Σαλμυδισσία. Photius Lex. MS. Σαλμυδισός, atque ita Lycophron 1264. in Homerid. Hymn. in Apoll. 224. ἐς Μυκαλησσὸν ἰὼν καὶ Τελμησσὸν λεχεποίην, MS. Moscov. habet Μυκαλισσόν et Τέμμισον. vid. Kuhn. ad Ælian. V. H. II. 33. nostra ad v. 505.

752. ναῦτοισ Ald. ναύτης Rob. ναύτησι Turn. et ceteræ omnes. ναύταισι Eustath. ad Il. E. p. 560, 18. Tzetz. ad Lycophr. 1285.

ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις
 Κιμμερικὸν ἤξεις, ὃν θρασυσπλάγχυνος σε χρή 755
 λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν·
 ἔσται δὲ θνητοῖς εἰς αἰὲ λόγος μέγας
 τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
 κεκλήσεται· λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον,
 ἥπειρον ἤξεις Ἀσιάδ'. ἄρ' ὑμῖν δοκεῖ 760
 ὁ τῶν θεῶν τύραννος εἰς τὰ πάνθ' ὁμῶς
 βίαιος εἶναι; τῇδε γὰρ θνητῇ θεὸς
 χρήζων μιγῆναι, τάσδ' ἐπέρριψεν πλάνας.
 πικροῦ δ' ἐκυρσας, ὦ κόρη, τῶν σῶν γάμων
 μνηστῆρος· οὐς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους, 765
 εἶναι δόκει σοὶ μηδέπω 'ν προοιμίοις.

ΙΩ. Ἰώ μοι μοι. ἔ, ἔ.

ΠΡ. σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζει· τί που
 δράσεις, ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνη κακά;

ΧΟ. ἦ γὰρ τί λοιπὸν τῇδε πημάτων ἐρεῖς; 770

ΠΡ. δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης.

754. στενωπόροις Ald. στενω-
 πόρον Rob. στενοπόρου v. l. in B.

755. θρασύσπλαγχνον C. F. M. 1.
 MSS. apud Turn.

757. εἰς αἰὲ divisim Steph. Byz.
 v. Βόσπορος. εἰσαεὶ edd. omnes.
 Vid. infra ad v. 775.

758. Βούσπορος Colb. 1. τ' pro
 δ' Rob.

760. ἡμῖν Aldus. MS. apud
 Turn.

766. μῆδ' ἐπῶν Ald. Rob. M. 1.

2. Colb. 2. Seld. Barocc. μῆδ' ἐπῶν
 ἐν D. προοιμία Rob.

767. ἔ, ἔ, ἔ, ἔ. quater Ald. Rob.
 Turn. bis tantum E. G. H. M. 1.
 Med. Colb. 1. 2. Brunck. ἰὼ bis
 repetit Rob. ἔ, ἔ, αἶ, αἶ. D. ἔ, ἔ,
 φεῦ, φεῦ. Viteb.

768. σὺ δ' ἄν Rob.

769. δράσοις Ald. Rob.

770. γάρ τοι Ald. Rob.

771. δυσχείμαρον Ald. Rob. πέ-
 λαγον D. τε pro γε E. G.

ΙΩ. τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει
 ἔρριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στυφλοῦ πέτρας,
 ὅπως πέδῳ σκῆψασα, τῶν πάντων πόνων
 ἀπηλλάγην; κρεῖσσον γὰρ εἰς ἅπαξ θανεῖν, 775
 ἢ τὰς ἀπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς.

ΠΡ. ἢ δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἀθλους φέροις,
 ὅτῳ θανεῖν μέν ἐστιν οὐ πεπρωμένον.
 αὕτη γὰρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγή.
 νῦν δ' οὐδέν ἐστι τέρμα μοι προκείμενον 780
 μόχθων, πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος.

ΙΩ. ἢ γάρ ποτ' ἐστὶν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία;

ΠΡ. ἤδοι' ἂν, οἶμαι, τήνδ' ἰδοῦσα συμφοράν.

ΙΩ. πῶς δ' οὐκ ἂν, ἥτις ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς;

ΠΡ. ὥς τοίνυν ὄντων τῶνδ' ἐσσι μαθεῖν πάρα. 785

ΙΩ. πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται;

ΠΡ. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ κενόφρωνων βουλευμάτων.

ΙΩ. ποίῳ τρόπῳ; σήμενον, εἰ μή τις βλάβη.

775. εἰσαπαξ Turn. εἰς ἅπαξ
 Ald. Rob. Divisim videtur legisse
 Cicer. ad Quint. Fr. I. 2. 4. *Quam
 tellem ὀρθὰν τὰν ναῦν, et ἅπαξ
 θανεῖν.* atque divisim laudat Por-
 sonus ad Phoeniss. 986. etsi εἰσάπαξ
 in hoc loco edi permisit.

777. ἂν omittit Rob.

779. μοι pro ἂν Rob. idem mox
 τό pro μοι.

783. ἤδοιμ' ἂν omnes ante Daw-
 esium, qui ἤδοι' ἂν restituit, M. C.
 p. 284. Ed. Burgess. Simile men-

dum ex Euripidis Phoeniss. 418.
 sustulit Marklandus, δύναι' ἂν pro
 δύναιμ' ἂν reponens.

784. πῶς οὐκ N. Colb. 1. κακὰ
 Rob. L.

785. μαθεῖν σοι Ald. Rob. Barocc.

787. πρὸς αὐτὸς αὐτοῦ M. 1. 2.
 Seld. male: Sophocl. Œd. T. 1237.
 αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. Ajac. 906. αὐτὸς
 πρὸς αὐτοῦ. Antig. 1174. αὐτὸς
 πρὸς αὐτοῦ, πατρὶ μηνίσας φόνου.
 αὐτοῦ Ald. Rob. κενόφρων Rob.

788. σήμενον ποίῳ τρόπῳ Ald. Rob.

ΠΡ. γαμει γάμον τοιοῦτον, ὧ ποτ' ἀσχαλᾷ.

ΙΩ. θέορτον, ἢ βρότειον; εἰ ῥητὸν, φράσον. 790

ΠΡ. τί δ' ὄντιν'; οὐ γὰρ ῥητὸν αὐδαῖσθαι τόδε.

ΙΩ. ἢ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων;

ΠΡ. ἢ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός.

ΙΩ. οὐδ' ἔστιν αὐτῷ τῆσδ' ἀποστροφή τύχης;

ΠΡ. οὐ δῆτα, πρίν γ' ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθεῖς 795

789. γάμον τόνδ' Rob.

790. Citat Eustathius ad II. I. p. 784, 4.

791. Pro ῥητὸν Brunckius, probante Wyttenbachio Bibl. Crit. II. i. p. 116. θεμιτὸν reponi vult, ex Sophocl. Œd. T. 993. Ἡ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι. Sed vulgatum præstat. Mox τὰδε Ald. Turn. τόδε Rob. G. H. M. 1. Colb. 2. Barocc. quod plane anteferendum est. Quæ Valckenaerius ad Phœniss. 430. de τὰδε et τόδε tradidit, minime ad hunc locum pertinent, cujus diversa est constructio. Porsonus confert Orph. Argon. 936. ap. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 69. (n. ed. 107.) Δεινὸς ὄφει, θνητοῖς ὀλοὸν τέρας, οὐ φατὸν εἰπεῖν. (quod frustra tentat Ruhnkenius) Eurip. Bacch. 464. (461.) ῥάδιον δ' εἰπεῖν τόδε. Aristoph. Av. 1710. οἷον δ' ἔρχεται Ἐχων γυναικὸς κάλλος, οὐ φατὸν λέγειν.

793. "Citat Tzetzes ad Lycophr. 178." R. P. unde lector mythologiam de Thetidis nuptiis quærat, et ex Bentleii nota ad Horat. Carm. I. xii. 19.

795. πρίν ἂν ἔγωγ' ἐκ Ald. Rob. πρίν ἔγωγ' ἂν pleræque Edd. obelo notat Porsonus. πλὴν ἔγωγ' ἂν Med. Barocc. Guelph. Pauwius πρίν γ' ἔγωγ' ἂν, quem sequitur Burgessius ad Dawes. p. 413. Brunckius πρίν γ' ἂν ἐκλυθῶ δεσμῶν ἐγώ. Sed cum Aldi et Robortelli editiones dederint πρίν ἂν ἔγωγ', ceteræque πρίν ἔγωγ' ἂν, visum est utrumque ἂν retinere, quæ particula per librariorum imperitiam sæpissime excidit, etsi per breve intervallum frequenter apud Tragicos repetatur; ut in Eurip. Hecub. 736. Helen. 299. Med. 369. Alcest. 73. Æolo Fr. 21. Sophocl. Œd. T. 139. 339. 446. 602. 857. Ajac. 1036. Ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα, καὶ τὰ πάντ' αἰὶ Φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς. MS. Laud. et Ald. probabiliter ἐγὼ μὲν ἂν. Aristoph. Thesmoph. 196. Καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ' ἂν. sic recte Brunckius post Koenium ad Gregor. p. 18. Hermannus verò ad Viger. Not. 283. corrigit καὶ γὰρ οὖν. Trachin. 745. corrigente Porsono, Φανθέν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν; Phædra

ΙΩ. τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστὶν ἄκοντος Διός;

ΠΡ. τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεών.

ΙΩ. πῶς εἶπας; ἡ 'μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;

ΠΡ. τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς.

ΙΩ. ἡδ' οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητος ἢ χρησμωδία. 800

ΠΡ. καὶ μηδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζήτει πόνους.

ΙΩ. μή μοι προτείνων κέρδος, εἴτ' ἀποστέρει.

apud Stob. Floril. XLIII. p. 163. οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλῆς πόλις. Noster in Supplic. 778. Οὕτω γένοιτ' ἂν οὕτ' ἂν ἐκβασίς στρατοῦ Καλή. Agam. 342. Quoniam vero de particula ἂν agitur, quædam loca corrigamus, [ubi hæc syllaba excidit. I. Eurip. apud Stob. VIII. p. 97. 'Ο δ' ἡδὺς αἰὼν, ἡ κακὴ δ' ἀνανδρία, Οὕτ' οἶκον οὐτε πόλιν ὀρθώσειεν ἂν. Grotius ἂν ὀρθώσειεν εὖ. Pierson. βίοτον pro πόλιν. Infelicissime vir in re metrica plane hospes, Joannes Luzacius, Exercit. Acad. p. 16. οὐ πολίτας ὀρθώσειεν ἂν. Lege πόλιν ἀνορθώσειεν ἂν. Sophocl. Œd. T. 46. ἀνόρθωσον πόλιν. II. Eupolis apud Plutarch. Cimone p. 892. Grot. Exc. p. 505. Κανίοντ' ἀπεκοιμᾶτ' ἂν ἐν Λακεδαίμονι. Corrigo κανένιοντ'. III. Plato Comicus ap. Plutarch. Themistocl. p. 233. de Themistoclis tumulto, χῶποτε ἄμιλλα τῶν νεῶν, θεάσεται, I. χῶπόταν. IV. Antiphanes Athenæi III. p. 75. C. ὡς Διαμασῶμ', ὅταν τι βουλευεῖν δέη. lege διαναμασῶμ'. Ruminem. Aristoph. Vesp. 783. Μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι. V. Idem

apud Athen. VII. p. 313. B. Ἀνθρωποφάγους; πῶς οὖν ἄνθρωπος φάγοι—recte Schweigh. πῶς οὖν ἂν ἄ. In hoc versu λυθῶ Ald. Turn. Sed melius λυθεῖς, cf. Agam. 639. Ita olim scripseram, non animadverso, quod bene monuit Elmsleius, ἂν geminatum cum subjunctivo nunquam conjungi. Jam vero, multa me scripsisse ad rem nihil pertinentia, lubens confiteor. Cum autem mea conjectura nauci sit, Pauwianam præ ceteris probabilem judicavi, ideoque in textum admisi: supra v. 490. πρίν γ' ἐγὼ σφίσιν Ἐδειξα κράσεις ἡπίων ἀκεσμάτων. Eurip. Iph. T. 1302. οὐ· πρίν γ' ἂν εἴπη τοῦπος ἐρμηνεύς τόδε, ubi mirum est Marklandum, Musgravium, Gaisfordium reliquisse εἴποι.

796. σ' omittunt Cod. quidam.

797. αὐτῶν Ald.

798. Schol. B. videtur legisse οὐμὸς παῖς. σ' omittunt Ald. Colb. 1. 2.

799. δὲ pro γε Schol. B. γέναν πρὸς δέ κ' Ald. Sic Agam. Τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρὶ Ξυνεξελαύνει.

ΠΡ. δυοῖν λόγοιν σε θατέρω δωρήσομαι.

ΙΩ. ποίοιν πρόδειξον, αἵρεσίν τ' ἐμοὶ δίδου.

ΠΡ. δίδωμ'· ἐλου γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι 805
φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ.

ΧΟ. τούτων σὺ τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν
θέσθαι θέλησον, μηδ' ἀτιμάσης λόγους.

καὶ τῇδε μὲν γέγωνε τὴν λοιπὴν πλάνην,
ἐμοὶ δὲ τὸν λύσοντα· τοῦτο γὰρ ποθῶ. 810

ΠΡ. ἐπεὶ προθυμεῖσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι
τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσchrήζετε.

σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολύδονον πλάνην φράσω,

ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν.

ὅταν περάσης ρεῖθρον, ἡπείρων ὄρον, 815

πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς

* * * * *

πόντου περῶσα φλοῖσβον, ἐς τ' ἂν ἐξίκη

803. δυεῖν pleræque Edd. δυοῖν
Ald. Rob. Colb. 1. 2. M. 1. Eu-
stath. ad Il. K. p. 802, 32. e. Lexico
Rhetorico. Λέγει δὲ τὸ αὐτὸ λεξ-
ικόν, καὶ ὅτι τὸ δυοῖν καὶ ἐπὶ δοτικῆς
παρὰ Ἀττικοῖς· οῖον, Δυοῖν γυναικοῖν
εἰς ἀνὴρ οὐ στέργεται, et mox δυοῖν
δὲ ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς· τὸ δὲ
δυεῖν σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς,
ἔστι δ' ὅμως παρὰ Θουκυδίδῃ. Idem
tamen ad Od. Φ. p. 1907, 49.
Heraclidæ grammatici dictum male
intellexit, qui ait, τοὺς Ἀττικοὺς τὴν
οἱ δίφθογγον εἰς τὴν εἰ μεταποιεῖν,
τὸ δυοῖν λέγοντας δυεῖν· καὶ τὸ οἴκοι,

οἴκει· καὶ τὸ ποῖος, πεῖος· ubi de
recente Atticismo loquitur; οἴκοι
enim vetustior certe forma. Por-
sonus in Euripide δυοῖν semper edi-
dit. Mox δωρήσομαι Ald.

806. φράσαι Rob.

809. τήνδε Seld.

810. τὸν λύσοντά σε, τ. γ. π.
Ald. Barocc.

812. οὐ omittunt Rob. K. L. M.
1. 2. Colb. 2. Seld.

815. ὄρων Ald.

816. φλογῶπας Ald. Inter hunc
versum et proxime sequentem ali-
quid intercidisse vidit Brunckius.

πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθήνης, ἵνα
 αἱ Φορκίδες ναίουσι, δηναῖαι κόραι
 τρεῖς κυκνόμορφοι, κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι, 820
 μονόδοντες, ἃς οὐθ' ἥλιος προσδέρκεται
 ἀκτίσιν, οὐθ' ἡ νύκτερος μήνη ποτέ.
 πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι,
 δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγεῖς,
 ἃς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἔξει πνοάς. 825
 τοιοῦτο μὲν σοι τοῦτο φρούριον λέγω.
 ἄλλην δ' ἀκουσον δυσχερῇ θεωρίαν.

817. πόντον Ald.

818. Σκυθίνης Ald. Rob. Κισθήνης Med. Codd. Regg. Harpocrat. Κισθήνη. Ἰσοκράτης Πανηγυρικῶ. ὅρος τῆς Θράκης. Κρατῖνος. Κάνθενδ' ἐπὶ τέρματα γῆς ἤξεις, καὶ Κισθήνης ὅρος ὄψει. quem locum mihi indicavit Elmsleius. Hermanus conjicit Σινδικῆς.

820. ὄμμα κέκτημέναι Ald. Rob. ὄμμ' ἐκτημέναι Thom. M. v. κέκτημαι. Ovid. Metam. VI. 4. *Phorcidas, unius sortitas luminis usum.*

821. τὰς οὐθ' Ald. Citat Tzetzes Chil. III. 953. Æschylus Homericum adumbravit, Od. Λ. 15. οὐδέ ποτ' αὐτοὺς Ἥλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν. quæ sunt etiam Hesiodi verba in Theogon. 759. Quin et se ipse imitatus est: Galen. Comment. i. ad Hippocr. de Morb. Epidem. VI. p. 454. Οὕτω καὶ Αἰσχύλος. Ἐξαντίας οὐτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται, οὐτ' ἀστέρων

στόμα Λητώας κόρης. Gataker. A. M. P. X. p. 432. ita corrigit; Αἰσχύλος ἐν Αἰτναίαις. Ἴν' οὐτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται, Οὐτ' ἀστέρων ὄμμ', οὐτε Λητώας κόρης. Bentleius Epist. ad Mill. p. 51. certissime reponit Αἰσχ. ἐν Ξαντρίαις. Ἀς οὐτε π. quod vero in secundo versu conjicit, οὐτ' ἀστερωπὸν ὄμμα Λ. κ. minus feliciter excogitatum est. Gatakeri vestigiis insistens, lego, οὐτ' ἀστέρων, οὐτ' ὄμμα Λ. κ. στόμα et οὐτ' ὄμμα vix invicem distinguuntur. Duriuscule sonat ἀστερωπὸν ὄμμα, etsi Euripides Hippol. 864. dicat νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα, Bentleii conjecturam, ἐν Ξαντρίαις, certam reddit Photii Lex. MS. Πέμφιξ. (sic) πνοή. Αἰσχύλος Ξαντρίαις ἐπὶ τῶν ἀκτίνων.

826. Apuleius Met. II. 19. ex correctione Marklandi Epist. Crit. p. 18. *Hæc tibi prædico, et cavenda censeo.*

ὄξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας
 Γρύπας φύλαξαι, τόν τε μουνῶπα στρατὸν
 Ἀριμασπὸν ἵπποβάμον', οἱ χρυσόρρυτον 830
 οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα, Πλούτωνος πόρον·
 τούτοις σὺ μὴ πέλαζε. τηλουρὸν δὲ γῆν
 ἥξεις, κελαινὸν φύλον, οἱ πρὸς ἡλίου
 ναίουσι πηγαῖς, ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ.
 τούτου παρ' ὄχθας ἔρφ', ἕως ἂν ἐξίκη 835
 καταβασμὸν, ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο
 ἴησι σεπτὸν Νεῖλος εὐποτον ρέος.

828. ἀκραγγεῖς Ald. H. male. Hesych. Ἀκραγγές: δυσχερές, ubi γ interpolavit M. Musurus, teste N. Schowio. Edd. Ven. et Flor. ἀκραγεί. Cyrilli Lex. MS. Ἀκραγγές.

829. μουνῶ πανστρατόν Ald. Barocc. E. μονῶπα Eustath. ad Dionys. 31. φύλαξον Rob.

830. ἵπποδάμον Ald.

831. πόρου Ald. Turn. πόρον Rob. Med. M. 1. 2. Seld. Pauw. et Morell.

832. σὺ μὲν Ald. τηλουργὸν Med.

835. Hom. Il. Γ. 187. παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο. Οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον, ait Eustath. p. 403, 13. παρ' ὄχθαις φασίν. Quod non est verum. παρ' ὄχθας est *secus ripas*; παρ' ὄχθαις *juxta ripas*, ut in Theb. 392. Βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις. Sophocl. Philoct. 726. Σπερχείου παρ' ὄχθαις. Mox ἐξίης Ald. Ox. Barocc.

836. Βιβλίνων Med. M. 1. Colb. 2. Seld. Perpetua in hac voce

inter ι et υ confusio. Eustath. ad Od. Φ. p. 1913, 31. ἐνταῦθα δὲ σημειῶσαι ὅτι ἡ Βύβλος ἐπὶ πόλεως μὲν τῆς καὶ ἐν τῷ Περιηγητῇ (v. 912.) μόνως διὰ τοῦ υ γράφεται· ἐπὶ δὲ φυτοῦ, ὡς ἐπὶ πολὺ μὲν, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὁμοία ἡ γραφή. οἱ δὲ νεώτεροι τρέψαντες, κατὰ τὸ δύφρος, δίφρος, μῦσος μῖσος—βίβλος διὰ τοῦ ἰωτά φασι. Brunckius apud Aristophanem βιβλίον ubique reposuit. In Eurip. Ion. 1195. pro Βιβλίνου τε πώματος legendum, Βυβλίνου. Βύβλινου οἶνον memorant Theocritus, Athenæus, Eustathius, et alii. Confer Xenoph. Anab. VII. 5. 8. Pausan. Achaic. p. 406. cum Antonin. Lib. c. 30. Parthenium in Erotic. XI. Heinsium ad Ovid. Metam. IX. 452. Pierson. ad Mærin. p. 95. Βιβλία, διὰ τοῦ ι, ὡς Πλάτων, Ἀττικῶς. βυβλία, ὡς Δημοσθένης, κοινῶς

837. σεμνὸν A. Colb. 2. Κεῖλον Ald. εὐποτος Turn. C.

οὗτός σ' ὀδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα
 Νειλῶτιν, οὐ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν,
 Ἰοῖ, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι. 840
 τῶν δ' εἴ τι σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον,
 ἐπαναδίπλαζε, καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε·
 σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι.

ΧΟ. εἰ μὲν τι τῇδε λοιπὸν ἢ παρειμένον
 ἔχεις γεγωνεῖν τῆς πολυφθόρου πλάνης, 845
 λέγ'· εἰ δὲ πάντ' εἴρηκας, ἡμῖν αὖ χάριν
 δὸς ἦντιν' αἰτούμεσθα, μέμνησαι δέ που.

ΠΡ. τὸ πᾶν πορείας ἤδε τέρμ' ἀκήκοεν.
 ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου,
 ἂ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκεν φράσω, 850
 τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δούς μύθων ἐμῶν.
 ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλείιστον ἐκλείψω λόγων,
 πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων.
 ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ γάπεδα,

838. σ' omittit Ald.

840. τε deest Rob.

843. θέλεις Ald.

845. πολυφόρου Ald.

847. αἰτούμεθα Ald.

851. τοῦ ταυτὸ Ald.

852. Monet Abreschius legi posse λέγων, ut in Pers. 513. πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων Κακῶν.

854. δάπεδα Edd. omnes: obelo notat Porsonus, qui ad Eurip. Orest. 324. ita scribit: "Primam in δάπεδον producit Æschylus Prom.

828. aut, si locus corruptus est, et hic et ibi legendum est γάπεδον. Stephanus Byz. v. Γῆ. λέγεται καὶ γήπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κηπίον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασί, δωρίζοντες." Verbum agnoscunt Schol. Venet. ad Il. Δ. 2. et Eustath. p. 436, 41. Prioris locus corrigendus est ex Steph. Byz. Ita se habet; δάπεδον δὲ τὸ ὀμαλὸν χώριον. γήπεδα δὲ, τὰ ἐν ταῖς πόλεσι προκείμενα ταῖς οἰκίαις οἶον κρηπίδια. οἰκόπεδα δὲ, οἰκιῶν

τὴν αἰπύνωτόν τ' ἀμφὶ Δωδώνην, ἵνα 855
 μαντεῖα θακός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διὸς,
 τέρας τ' ἀπίστον, αἱ προσήγοροι δρῦες,
 ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κούδεν αἰνικτηρίως
 προσηγορεύθης ἢ Διὸς κλεινὴ δάμαρ
 μέλλουσ' ἔσεσθαι· τῶν δὲ προσσαίνει σέ τι 860
 ἐντεῦθεν, οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν
 κέλευθον; ἤξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας,
 ἀφ' οὗ παλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις·
 χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχὸς,
 σαφῶς ἐπίστας, Ἴόνιος κεκλήσεται, 865

καταρρίφθέντων εἰς ἐδάφη. lege
 κηπίδια et vel τοῖς οἰκίαις vel καταρ-
 ριφθειςῶν. Hesych. Γάπεδα. ἄγροι-
 κοὶ καὶ οἰκεῖαι. lege ἄγροὶ οἰκεῖοι.
 Schol. in Oppian. Hal. I. 54. ἐκ
 τοῦ γῆ καὶ πέδον γήπεδον, τὸ τῆς
 οἰκίας πεδίου. οἰκήπεδον δὲ τοῦ τῆς
 καταβληθείσης οἰκίας πεδίου, ἐρειπο-
 τόπιον λεγόμενον. Hæc Gramma-
 tici de hujus vocis significatione,
 qua tamen eam apud Tragicos poni,
 nemo est qui facile crediderit. Γά-
 πεδον autem idem est quod ab He-
 rodoto VII. 28. dicitur γεώπεδον;
 sc. *fundus, ager septus*. Sed forsan
 scribendum δάπεδα πρὸς Μολοσ-
 σικά.

859. προσηγορήθης H. Colb. 1. 2.
 Bigot. quod paullo vetustius esse
 credo.

360. Vulgo legebatur μέλλουσ'
 ἔσεσθ', εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι.
 Versui obelum præfigit Porsonus.

ἔσεσθαι τῶνδε Ald. G. H. K. L.
 M. 2. ἔσησθαι τῶνδε Barocc. Lec-
 tionem, quam exhibui, præbent C.
 E. M. 1. Seld. Schol. B. προσ-
 σαίνει. κολακεύει. τοῦτο διὰ μέσον·
 λέγει δὲ ὅτι προσσαίνει σέ τι τούτων,
 ἀντὶ τοῦ θέλγει καὶ κατέχει, καὶ οὐκ
 ἄλλης τινὸς ἢ σοῦ ταῦτα γνωρίζεις
 πάθη. Verte, *quin et hisce oraculis*
gratum aliquod tibi inerat, quæ
 parenthetice sumenda: τῶν pro
 τούτων ponitur, ut Theb. 197.
 Eurip. Alcest. 274. τοῖσιν. pro
 τούτοις Agam. 1252. τὸ pro τοῦτο
 Eumen. 261.

863. πολυπλάγκτοισι Rob. Bigot.
 Schol. B. ut in v. 605.

865. κληθήσεται Ald. Rob.
 Turn. κεκλήσεται quindecim MSS.
 Abresch. Brunck. Pors. atque ita
 Tzetz. ad Lycophr. 630. indicante
 Porsono. Supra v. 759. Βόσπορος
 δ' ἐπώνυμος Κεκλήσεται. Paullo

τῆς σῆς πορείας μνήμα τοῖς πᾶσιν βροτοῖς.
 088 σημεῖά σοι τάδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς φρενὸς,
 ὥς δέρεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου.
 τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῇδέ τ' εἰς κοινὸν φράσω,
 εἰς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἵχνος. 870
 ἐστὶν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονὸς
 088 Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι.
 ἐνταῦθα δὴ σε Ζεὺς τίθησιν ἐμφρονα,
 ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγῶν μόνον.
 ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γεννημάτων 875
 τέξεις κελαινὸν Ἐπαφον, ὃς καρπώσεται
 ὅσῃν πλατύρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα.
 πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντηκοντάπαις

post futurum amabant Attici omnes, et praesertim Tragici. Mæris, Δεδήσεται, Ἀττικῶς δεθήσεται, Ἑλληνικῶς. Euripides semel κληθήσεται. Troad. 13. sed et ibi MS. Flor. recte κεκλήσεται.

871. πολὺς Κώναβος Ald. πόλυσ quoque Rob. Citat Eustathi. ad Od. A. p. 1386, 12.

872. πρὸς χώματι Ald.

875. γεννημάτων omnes MSS. et Edd. veteres. Scaliger, e Peyraredi conjectura, θιγημάτων, probante Valcken. ad Phœniss. 639. Hesych. Θιγημάτων μασμάτων. quam lectionem amplexi sunt Brunck. et Schutz. et certe probabilis est; non tamen ea auctoritate freta ut in textum admitti debeat. γεννημάτων

ferri posse observavit Butlerus, et nomen Epaphi derivari ab ἐπαφῶν v. 874. Vulgatum aliquatenus confirmat similis locus Suppl. 43. ἰνὶν τ' ἀνθονομούσας προγόνου βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας Ζηνὸς ἔφαψιν. ἐπωνυμία δ' ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰὼν εὐλόγως, Ἐπαφὸν τ' ἐγέννασεν. Scholiasta B. γεννημάτων τῶν παιδίων. Hesych. Γέννημα· παιδίον.

876. καρπώσαιο Rob.

877. πλατύρρουν Ald.

878. πεντηκοντόπαις Rob. Eustathi. ad Il. A. p. 37, 32. quod olim in textum recepi: sed pœnitet me facti. Debueram sane meminisse Atticos numerorum terminationes in compositis servasse, de qua re insignis est locus ex Herodiano

πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκούσ' ἐλεύσεται
 θηλύσπορος, φεύγουσα συγγενῇ γάμον 880
 ἀνεψιῶν· οἱ δ' ἐπτοημένοι φρένας,
 κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι,
 ἥξουσι θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους
 γάμους, φθόνον δὲ σωμάτων ἔξει θεός·
 Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνῳ 885
 Ἄρει δαμέντας νυκτιφρουρήτῳ θράσει·
 γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἑκάστον αἰῶνος στερεῖ,
 δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος·
 τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις·

περὶ παθῶν ab Etymologo adser-
 vatus p. 346, 14. Ἐξάκλινον, ἐξά-
 πουν, Ἀττικῶς μὲν ἔξπουν καὶ ἔξ-
 κλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ
 Σοφοκλεῖ Ἐξπηχυστί. (eadem habet
 Philemon grammaticus ap. Brunckii
 Lex. Sophocl.) καὶ παρὰ Πλάτῳ
 τῷ κωμικῷ Ἐξπουν· φυλάττει γὰρ
 τὸ τέλος τῶν ἀριθμῶν ἐν τῇ συνθέσει,
 Πεντέμηνον λεγόμενον καὶ Ἐν πεντε-
 συρίγγῳ ξύλῳ. (Aristoph. Equit.
 1046.) ἡμεῖς δὲ Πεντάμηνον. Ὀκτώ-
 πουν· ἡμεῖς δὲ Ὀκτάπουν. Et pro-
 fecto ὀκτώπηχυσ dixit Philemon,
 ὀκτώπους Philemon, Cratinus, Æs-
 chylus, teste Photio Lex. MS. cf.
 Hesych. in v. ἐξμέδιμον scribitur
 in Aristoph. Pac. 631. Hesych.
 ἔξαμετρον. ἔξαμετρον. ut putem nihil
 contra tot Grammaticorum aucto-
 ritatem valere Thomæ Magistri
 præceptum, ἐκκαίδεκα, οὐχ ἐξκαί-
 δεκα, διότι τὸ διπλοῦν μετὰ συμφώνου

τιθέμενον τραχύτητα ποιεῖ τῆς φω-
 νῆς. Alioquin facilis esset Aristo-
 phanis correctio ἐκμέδιμον, ut in
 Suida, ἐκμήνῳ· ἐξ μηνῶν.

880. θηλύσπορον Ald.

881. οἷδε πτοημένοι Ald.

882. Eadem similitudine de Da-
 naïsin utitur noster Suppl. 222.
 ἐν ἀγνῷ δ', ἐσμός ὡς πελειᾶδων,
 Ἰζεσθε, κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φό-
 βῳ, Ἐχθρῶν ὁμαίμων καὶ μαινόντων
 γένος.

886. δαμέντων Edd. omnes. † δα-
 μέντων Porsonus. Pauwii con-
 jecturam, δαμέντας, amplectitur Hey-
 nius ad Apollodor. p. 273. et con-
 firmat M. 1. qui exhibet δαμέντα.

889. ἐς ἐχθροὺς Med. M. 1. 2.
 N. Colb. 1. Viteb. Seld. quod
 forsitan præferat aliquis: melius enim
 Amor intrare dicitur, quàm ire
 contra. vide Valcken. ad Phœniss.
 79.

μίαν δὲ παίδων ἴμερος θέλξει, τὸ μὴ 890
κτεῖναι ζύνευνον, ἀλλ' ἀπαμβλυνθήσεται
γνώμην· δυοῖν δὲ θάτερον βουλήσεται,
κλύειν ἀναλκίς μᾶλλον ἢ μιαίφόνος·
αὕτη κατ' Ἄργος βασιλικὸν τέξει γένος.
μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς· 895
σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασὺς,
τόξοισι κλεινὸς, ὃς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ
λύσει. τοιόνδε χρησμὸν ἢ παλαιγενὴς
μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε Τιτανὶς Θέμις·
ὅπως δὲ χῶπη, ταῦτα δεῖ μακροῦ λόγου 900
εἰπεῖν, σύ τ' οὐδὲν ἐκμαθοῦσα κερδανεῖς.

ΙΩ. ἐλελεῦ, ἐλελεῦ,

ὑπὸ μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς
μανίαι θάλπουσ', οἷστρου δ' ἄρδισ

891. ἐπαμβλυνθήσεται Rob.

892. γνωμῶν Ald. Turn. γνωμαῖν Rob. Brunck. qui plenius post ἀπαμβλυνθήσεται distinguit, perperam, ut docet Butlerus. γνώμην primus dedit Porsonus; atque ita D. E. F. G. M. 1. 2. Med. Seld. δυοῖν Ald. Rob. G. H. M. 1. 2. Barocc. Bigot. vulgo δυεῖν. vide supra ad v. 803.

894. βασιλικὸν ἔξει Ald. ἔξει quoque Guelph. Barocc.

895. δὴ pro δεῖ Barocc.

896. ἐκ τῶνδε Ven. 1. Barocc.

897. κλεινοῖς Rob. Med.

899. ἐμὴ H. M. 1. 2. Viteb.

Guelph. Barocc. vide supra 217.

900. χ' ὅπη Ald. δὲ omittit Rob. χρόνον pro λόγου Ald. Rob. Ven. 1. Guelph. Barocc. quod nescio annon sit antefendum. δὴ pro δεῖ F. MS. apud Turn. vide supra 895.

902. ἐλελελεῦ Ald. Ἰω, ἰω, ἐλελελεῦ Rob. ἐλελελελεῦ Turn. ἐλελεῦ, ἐλελεῦ, Porsonus, atque ita legisse videtur Schol. B. qui interpretatur φεῦ, φεῦ. Hesych. Ἐλελεῦ· τίθησι αὐτὸ Αἰσχύλος ἐπὶ σχετλιασμοῦ, ἐν Προμηθεῖ Δεσμώτῃ.

904. θάλπουσιν Ald. οἷστρου τ' Barocc.

χρίει μ' ἄπυρος·

905

κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει.

τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἐλίγδην,

ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι, λύσσης

πνεύματι μάργῳ, γλώσσης ἀκρατῆς·

θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ

910

στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης.

ΧΟ. ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς ἦν, ὃς

στροφῇ.

πρῶτος ἐν γνώ-

μα τόδ' ἐβάστασε, καὶ γλώσ-

σα διεμυθολόγησεν,

915

ὥς τὸ κηδεῦ-

906. φρένα φόβῳ Ald. φόβῳ λ. φ. Rob.

907. γ' pro δ' Rob.

910. πταίουσ' Med. L. Schol. B. videtur legisse ποιούσ', interpretatur enim πράττουσιν.

911. στυγνοῖς L. M. 1. 2.

912. Nicephorus Gregoras Hist. Byzant. p. 644. F. hunc locum et Sophoclis versus Ajac. 646. 647. parum eleganter conjungit. ἀλλὰ γὰρ ἦ σοφὸς ἦν, ὃς πρῶτος ἐν γνώμῃ τόδ' ἐβάστασε, καὶ γλώσση διεμυθολόγησε, τὸν μακρὸν ἅπαντα φύειν τ' ἄδηλα χρόνον καὶ τὰ φανέντα καλύπτειν. Idem p. 235. ἦ σοφὸς ἦν ἄρ' ἐκεῖνος, ὃς πρῶτος ἐν γ. τ. ε. κ. γ. δ.

913. γνώμῃ Ald. Rob. et mox γλώσση.

916. κηδεῦειν Eustath. ad Il. Θ. p. 717, 4. Il. I. p. 758, 63. Οὗ πρῶτος Αἰσχύλος εἶπεν, ὥς τὸ κηδεῦειν καθ' ἐαυτὸν ἀριστεύει μακρῶ, τουτέστιν ἄριστόν ἐστιν ἐκάστῳ τὴν αὐτῷ εἰκνίαν λαμβάνειν, καὶ μὴ τῶν ὑπερκόμπων γάμων ἐρᾶν, ἀλλὰ πρῶτος Ὅμηρος καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ἀχιλλέα ἐδίδαξε. Homeri versus est Γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκνίαν ἄκοιτιν. Pindar. Pyth. II. 65. a Schol. A. laudatus; Χρῇ δὲ καθ' αὐτὸν αἰεὶ παντὸς ὄρῳ μέτρον· εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότητ' ἀθρόαν ἔβαλον. Æschylum respicere ait Scholiasta Pittaci dictum, qui, cum ex eo quæreret quidam utram duceret, uxorem bene dotatam, an pauperem et sibi parem, ad pueros eum dimisit, qui turbines

σαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύ-
 ει μακρῶ· καὶ μήτε τῶν πλού-
 τω διαθρυπτομένων,
 μήτε τῶν γέν-
 να μεγαλυννομένων.

920

ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι.

μήποτε, μήποτέ μ', ὦ μοῖ- ἀντιστρ.

ραι * * *

flagellis agitabant et suo quisque
 turbini dicebant, τὴν κατὰ σαυτὸν
 ἔλα. Atqui hanc sententiam, quæ
 a Schol. A. et a Callimacho in pul-
 cherrimo epigrammate apud D.
 Laërt. I. 79. Pittaco tribuitur, alii
 aliis adsignant. Photii Lex. MS.
 Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα: τοῦτο οἱ μὲν
 Πυθικὸν εἶναί φασιν ἀπόφθεγμα· οἱ
 δὲ Σόλωνος· ἔνιοι δὲ αὐτῶν Χείλωνα
 εἰπεῖν συμβουλευομένῳ τινὶ, εἰ πλού-
 σιον ἔλοιτο γάμον. Suidas pro Πυ-
 θικὸν, Πιττάκου scribit; legendum
 præterea ἔνιοι δὲ αὐτό. Proverbium
 sine nomine citat Plutarch. de
 Pædag. p. 23. Soloni tribuit Au-
 sonius. Chilon ap. Stob. LXVIII.
 p. 394. Γάμους εὐτελεῖς καὶ ἰσοτίμους
 ποιεῖν. Notandum est, veteres,
 cum proverbium incerti auctoris
 laudent, dicere solere κατὰ τοὺς
 σοφοὺς, vel ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί,
 quod sæpe apud Platonem invenias.
 Theocr. XIV. 22. ἔπαιξέ τις, ὡς
 σοφὸς εἶπεν, ubi videndus omnino
 D. Heinsius p. 364. Pindar. ap.
 Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 202.
 Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος

αἶησαν περισσῶς. cujus sententiæ
 auctor incertus fuit, teste Schol.
 ad Eurip. Hippol. 265. Longin.
 versus fin. νεοττοποιεῖται, κατὰ
 τοὺς σοφοὺς.

917. ἀριστεύειν Ald.

919. Huc respicere videtur Ni-
 costratus Stobæi LXVIII. p. 393.
 Ἄλλ' ἐνταῦθά που τὸ λαμπρὸν τοῦ
 δουλεύειν ἐστίν, ἰδίᾳ μὲν τῇ γυναικί,
 ὑπὸ τοῦ πλούτου διατεθρυμμένη,
 κ. τ. λ.

922. χερνήτα Seld. ἐραστεῦσαι
 γάμων omnes Edd. et MSS. ultimam
 vocem uncinis inclusit Schutzius,
 ejecit Porsonus, qui vocem πόνων
 in Antistropha v. 933. insititiam
 esse viderunt.

923. μήποτε μήποτ' ὦ Ald. G.
 H. M. 1. 2. Seld. Barocc.

924. Desunt quatuor syllabæ:
 forsitan ita suppleri possint. Μή-
 ποτε, μήποτε δ', ὦ μοῖ—ραί, με
 σύγκοι—τον λεχέων Διὸς εὐ-. Schol.
 A. εἶθε, ὦ μοῖραι, μὴ ἴδοιτέ με ποτε
 ὑπάρχουσιν εὐνάτειραν καὶ σύγκοιτον
 τοῦ Διός. Mox Διὸς omittunt Ald.
 Turn. Barocc. C.

* λεχέων Διὸς εὐνά-

925

τειραν ἴδοισθε πέλουσαν·

μηδὲ πλαθεί-

ην γαμέτα τινὶ τῶν ἐξ

οὐρανοῦ· ταρβῶ γὰρ ἀστερ-

γάνορα παρθενίαν

930

εἰσορῶσ' Ἴ-

οὺς μέγα δαπτομένην

δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείαις.

ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος ἐπώδός.

ἄφοβος, οὐ

935

δέδια. μηδὲ κρεισσό-

927. πλασθείην Ald. Rob. Turn. πλαθείην Med. Barocc. Brunck. Porsonus; qui ad Eurip. Hecub. 884. Ὁρηκὶ πλαθεῖσα ξένῳ, hæc notat; "πλασθεῖσα Ald. et MSS. Sed altera forma, quæ alibi apud Euripidem occurrit, melior videtur, et ita Brunckius." Androm. 25. πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδί. Ald. πλασθεῖσ'. confer Rhes. 911. Altera forma occurrit Sophocl. Œd. T. 1100. Πανὸς ὀρεσσιβάτα προσπλασθεῖσα. Post πλαθείην Ald. Rob. Turn. et MSS. aliqui ἐν inserunt.

929. ἀστεργάνωρα Ald.

931. Ἴοὺς με γάμῳ δ' ἀπτομένην Ald. Ἴοὺς γάμῳ δ. ceteræ Edd. Ex Aldinæ vestigiis μέγα reponendum censet Schutzius, quem sequitur Burneius. Vide supra ad v. 60.

932. δυσπλάγχνοις Ald. Rob.

MSS. multi. Schol. A. et B. δυσπλάγχνας M. 1. Colb. 2. δυσπλάνοις Turn. Barocc. Bigot. ἀλατίαισι Ald. Turn. ἀλατείαισι. Rob. Post hanc vocem omnes Edd. præter Turn. πόνων addunt, quod recte a C. abest; vide supra ad v. 922. Non absimile Suppl. 558. Μαινομένα πόνοις ἀτίμοις, ὀδύναις τε κεντροδαλήτοις θείας Ἥρας.

935. 6. οὐδὲ διὰ Rob. mox κρεισσόνων θεῶν omnes Edd. θεῶν om. D. Schol. A. "θεῶν," inquit Musgravius in nota MSta, "glossema est, κρείσσονες idem est quod θεοί. v. Plut. Op. Mor. p. 237. ed. Bas. de Am. frat. fin. Suid. in v." Plutarchi locus est in p. 874. H. St. δεῖ δὲ καὶ τὰ τῶν κρειπτόνων ζηλοῦν. Cui adjici potest ejusdem Pelopid. p. 527. ὡς οὐδενὶ τῶν κρειπτόνων καὶ

νων ἔρως

ἄφυκτον ὄμμα προσδράκοι με.

ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἀπορα

πόριμος· οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν· 940

τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὀρώ

μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν.

ΠΡ. ἦ μὲν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδη φρονῶν,

ἔσται ταπεινὸς, τοῖον ἐξαρτύεται

ὑπὲρ ἡμᾶς ἀρεστήν οὔσαν οὕτω βάρβαρον καὶ παράνομον θυσίαν. Suid. Κρείττονος· τοῦ θεοῦ. Hesych. Κρείττονας· τοὺς ἥρωας οὕτω λέγουσιν. δοκοῦσι δὲ κακότηχοί τινες εἶναι. διὰ τοῦτο καὶ οἱ παριόντες τὰ ἡρώια σιγὴν ἔχουσι, μή τι βλαβῶσι. καὶ οἱ θεοὶ δέ· Αἰσχύλος Αἴτνα. Corrige κακωτικοὶ ex Photii Lex. MS. et confer Schol. ad Aristoph. Av. 1490. Noster in Agam. 60. ὁ κρείστων ξένιος Ζεὺς. Pindarus de Hercule loquens Ol. X. 47. Νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποθέσθ' ἀπορον. i. e. *Deorum*, vel *Heroum*. Idem luculenter in Nem. X. 135. Χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώποις ὀμιλεῖν κρεσσόνων. Heliodor. *Æthiop.* IX. 24. inter alia loca. Θεοπλαστοῦσι τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, καὶ κρείττωνων τὸν μέγιστον ἄγουσι. (ἡγοῦνται.)

938. προσδέρκοισθε Ald. Baroce. omisso με. προσδέρκοιτό με Turn. προσδράκη με Rob. προσδέρκοι MSS. aliqui. προσδράμοι F. prave pro προσδράκοι quod nunc dedi; syntaxis enim aoristum postulat.

προσδρακεῖν occurrit Eumen. 167. δρακεῖν Agam. 604.

939. εἰς ἀπορα Rob. D. F. G. K. L. M. 2. Seld. Big. quam lectionem tuetur Abresch. Diluc. Thucyd. p. 784. ex Thucyd. VIII. 76. εἰς πάντα ποριμώτερον. Idem vero ad hunc versum vulgatam probat. ἀπορα regitur a πόριμος, transitiva verbi potestate ad adjectivum translata; de quo confer Musgravii notam in Sophocl. Antig. 798.

940. γενοίμην Ald. Porsonus laudat Thucyd. II. 52. οἱ ἄνθρωποι, οὐκ ἔχοντες ὅ τι γένωνται, εἰς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο κ. τ. λ. ubi legendum forsitan e MS. Reg. γένοιντο.

943. Ita Rob. E. F. M. 1. Mosq. 1. Pors. αὐθάδης φρενῶν Ald. αὐθάδη φρενῶν Turn.

944. οἶον omnes præter Robertellum, qui τοῖον præbet, quod demum recepi. cf. 956. Sed advocari posset Herodot. VIII. 12. ἐλπίζοντες πάγχυ ἀπολέεσθαι, εἰς οἷα κακὰ ἦκον.

γάμον γαμῆν, ὃς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος 945
 θρόνων τ' αἰστον ἐκβαλεῖ· πατρός δ' ἀρὰ
 Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται,
 ἣν ἐκπιτνῶν ἠράτο δηναιῶν θρόνων.
 τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπὴν οὐδεὶς θεῶν
 δύναιτ' ἂν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς. 950
 ἐγὼ τὰδ' οἶδα, χ' ὧ τρόπῳ. πρὸς ταῦτά νυν
 θαρσῶν καθήσθω, τοῖς πεδαρσίοις κτύποις
 πιστὸς, τινάσσω· χειρὶ πύρπνοον βέλος.
 οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ
 πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά· 955
 τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται

946. τ' omittit Rob. et mox δ'.
 πατρός τ' Ald. Barocc. dein ποτ'
 ἤδη C.

952. καθείσθω Ald. Rob. τόποις
 Schol. A.

953. Ita tacite corrigit Porsonus.
 ad Hecub. 1125. Tyrtæus III. 21.
 Δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβρι-
 μον ἔγχος. τινάσσω τ' ἐν χεροῖν
 Ald. Rob. Turn. πυρίπνου Rob.
 χειρὶ Colb. 2. χερσὶ D. Seld. Viteb.
 χερσὶν alii quidam, unde patet
 corruptelæ progressus. Forma non
 contracta πύρπνοος occurrit supra
 v. 379. Theb. 493. 511. Eurip.
 Electr. 473. Med. 478. quibus
 adjicias, ex Porsoni schedis, Anax-
 ilam Athenæi XIII. 1. p. 558. A.
 Epinicum ibid XI. 13. p. 497. B.
 Sopatrum ibid. IV. 13. p. 135. D.
 Sophocl. Antig. 230. 595. In
 Hecubæ loco citato ὑποπτὸς active

usurpatur: Porsonus, præter hunc
 versum, confert Sophocl. Œd. Col.
 1031. Ἄλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὦν
 ἔδρας τάδε. Trachin. 446. Ὡστ'
 εἴ τι τῷ μὲν τάνδρ' ἡδε τῇ νόσῳ
 Ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνο-
 μαι. Adjici potest Noster Pers. 55.
 τοξουκῶ λήματι πιστούς. Sophocl.
 Antig. 1011. καταρρύνεις Μηροὶ κα-
 λυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.

954. τὸ μὴ οὐ omnes Edd. οὐ
 omittunt G. L. M. 1. Colb. 2. Seld.
 Sophocl. Trachin. 88. οὐδὲν ἐλλείψω
 τὸ μὴ Πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλή-
 θειαν πέρι. Brunckius τὸ μὴ οὐ
 nulla necessitate; etsi τὸ μὴ οὐ
 versum claudat Œd. T. 1232. nostri
 Eumen. 912. et alibi. v. supr. 890.
 Idem fecit Brunckius in Antig.
 27.

956. παρασκευάζεται νῦν Ald.
 Rob. αὐτὸς ἐπ' αὐτῷ Rob.

ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, δυσμαχώτατον τέρας·
ὅς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὐρήσει φλόγα,
βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον·
θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον 960
τρίαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾶ.
πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ, μαθήσεται
ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα.

ΧΟ. σὺ θὴν ἂν χρήζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾶ Διός.

ΠΡ. ἅπερ τελεῖται, πρὸς δ' ἂν βούλομαι, λέγω. 965

ΧΟ. καὶ προσδοκᾶν χρὴ δεσπόσειν Ζηνός τινα;

ΠΡ. καὶ τῶνδ' ἔξει δυσλοφωτέρους πόνους.

ΧΟ. πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς, τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη;

ΠΡ. τί δ' ἂν φοβοίμην, ὧ̃ θανεῖν οὐ μόρσιμον;

ΧΟ. ἀλλ' ἄθλον ἂν σοι τοῦδ' ἔγ' ἀλγίῳ πόροι. 970

ΠΡ. ὅδ' οὖν ποιείτω, πάντα προσδοκητὰ μοι.

ΧΟ. οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν, σοφοί.

ΠΡ. σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' αἰεί·
ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει.

δράτω, κρατεῖτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον 975

ὅπως θέλει· δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς.

959. κρατερὸν Ald. mox τοῦ Ποσειδῶνος Rob.

961. τοῦ pro τὴν Rob.

963. ὅσσον Rob.

966. Διὸς Ald. M. 1. Seld. Mosq. 2.

967. δ' pro γ' Rob.

969. πῶς δ' οὐχὶ G. M. 1. 2. Colb. 2. copulam omittunt Edd.

Mox τίνα δ' ἂν F. et ὡς pro ὧ̃ Barocc.

971. ὧ̃δ' οὖν Stanl. ὅδ' οὖν Ald. Rob. Turn. M. 1. 2. Seld. Barocc.

972. προσκυνοῦντες Ald.

973. θῶπευε Ald.

975. βραχὴν Ald.

ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν,
τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον·
πάντως τὶ καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε.

ΕΡΜΗΣ.

σὲ τὸν σοφιστήν, τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον, 980
τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεοὺς ἐφημέροις
πορόντα τιμὰς, τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω·
πατὴρ ἄνωγέ σ' οὔστινας κομπεῖς γάμους
αὐδᾶν, πρὸς ὧν τ' ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους·
καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως, 985
ἀλλ' αὐθ' ἕκαστ' ἐκφράζε· μηδέ μοι διπλᾶς
ὁδοὺς, Προμηθεῦ, προσβάλλης· ὁρᾶς δ' ὅτι
Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται.

ΠΡ. σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως
ὁ μῦθος ἐστίν, ὡς θεῶν ὑπηρέτου. 990

978. τοῦ om. Ald. qui mox
χαιρόν.

980. Ita Edd. omnes. † πικρῶς
Pors. sed errore operarum, uti
Gaisfordium monuit ipse Porsonus,
qui obelum ante ἐφημέρους posuerat.

981. τὸν ἐφημέροις Edd. omnes.
τὸν omittunt L. M. 2. Seld. Mosq.
1. Porsonus, teste Gaisfordio ad
Hephæst. p. 243. emendabat κάφη-
μέροις. Verte, "Qui contra deos
peccasti, beneficia mortalibus præ-
stando." ἐν ἡμέροις C. τὸν ἡμέροις
v. l. apud Schol. A. et ita H. Viteb.
ἡμέρους Med.

983. λόγους Rob. λόχους M. 1.
Mox ἐκβληθῇ pro ἐκπίπτει Rob.
Bigot.

986. αὐθέκαστ' Ald. αὐθέκαστα
φράζε Rob. Brunckii et Porsoni
orthographiam secutus sum. Con-
fer Eurip. Phœniss. 504. Ταῦτ'
αὐθ' ἕκαστα, μήτερ, οὐχὶ περιπλοκάς
Λόγων ἀθροίσας, εἶπον. ubi vide
Valckenaerii notam. μηδέ μ' εἰς
διπλᾶς Mosq. 2.

987. προσβάλλης Ald. Rob. Mox
Ζεὺς τοι C. v. l. ap. Turn.

989. τε pro γε Turn. B.

νέον νέοι κρατεῖτε, καὶ δοκεῖτε δὴ
ναίειν ἀπενθῇ πέργαμ'. οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ
δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ἡσθόμην;
τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι
αἰσχίστα καὶ τάχιστα. μὴ τι σοι δοκῶ 995
ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεούς;
πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω. σὺ δὲ
κέλευθον, ἥνπερ ἦλθες, ἐγκόνει πάλιν.
πεύσει γὰρ οὐδὲν ὦν ἀνιστορεῖς ἐμέ.

ΕΡ. τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν 1000
εἰς τάσδε σαντὸν πημονὰς καθώρμισας.

ΠΡ. τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν,
σαφῶς ἐπίστας', οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ.
κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῇδε λατρεύειν πέτρα,
ἢ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον. 1005
οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεών.

992. Laudat Eustath. ad Il. Δ. p. 503, 5. Servius ad Æn. I. 99. "Ex quibus omnia alta ædificia *pergama* vocantur, sicut Æschylus." Quem locum indicaverat quoque Porsonus.

994. "κοιρανοῦντ' recte conjecerat Stanleius. Idem mendum ex Euripidis *Dictye* apud Stobæum p. 171. tit. 42. (44 Grot.) sustulit Salmasius." R.P. τυραννοῦντ' Ald. Rob. Turn. κοιρανοῦντ' F. G. H. Med. Colb. 1. N. Pro τυράννων

in Agam. 551. Porsonus edidit *κοιράνων*, ex emendatione, ut opinor, Joannis Pearsoni Episcopi Cestrensis.

997. πολλοῦ δὲ Ald. Barocc. ἐλείπω Ald.

999. ἂν ἱστορεῖς Ald. ἂν ἱστορῆς Turn. ἀνιστορεῖς Rob. E. Seld. Br. Sch. Pors.

1001. καθώροσας Rob. κατήγαγες Seld.

1003. ἀλάξαιμ' Ald. et mox φῆναι, ita quoque Turn.

ΕΡ. χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι.

ΠΡ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμούς ἐγὼ
ἐχθροὺς ἴδοιμι καὶ σέ γ' ἐν τούτοις λέγω.

ΕΡ. ἦ καμὲ γάρ τι συμφοραῖς ἐπαιτιά; 1010

ΠΡ. ἀπλῶ λόγῳ τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεοὺς,
ὅσοι, παθόντες εὖ, κακοῦσί μ' ἐκδίκως.

ΕΡ. κλύω σ' ἐγὼ μεμνηνότη' οὐ σμικρὰν νόσον.

ΠΡ. νοσοῖμ' ἂν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν.

1007. πῆμασι Ald. Rob. Turn. πράγμασι D. E. F. H. K. L. M. 1. 2. Med. Colb. 1. 2. Viteb. Seld. Schol. B. et Thomas M. v. χλιδῶ. quod receperunt Br. Sch. Pors. vide Glossarium.

1009. καὶ σέ δ' ἐν τ. Edd. et MSS. Porsonus ad Orest. 614. de Sophoclis Philoct. v. 1362. καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε. ita loquitur; "Conjunctiones istas in eodem sententiæ membro haud credo occurrere apud istius ævi scriptores nisi per librariorum errores; et legendum παῖ, σοῦ δ' ἔγωγε, ut subito ad Neoptolemum orationem convertat Philoctetes." Similes errores sustulit Vir magnus ex Eurip. Orest. 1124. Med. 685. Corrigendus est Persarum v. 153. Καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεῶν αὐτὴν Πάντας μυθοῖσι προσανδᾶν. lege καὶ προσφθόγγοισι χρεῶν κ. τ. λ. ibid. 546. Κάγῳ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων Αἴρω δοκιμῶς πολυπενθῆ. lege Κάγωγε μόρον. In ejusdem fabulæ v. 760. pro Κάγῳ δ' ἔκλυσα,

nescio unde Porsonus dederit Κάγω γ', sed credo per felicem hypothetarum errorem: vid. infra 1021. Conjunctio καὶ cum particula γε, vocula interposita, sæpissime adhibetur: supra v. 315. καὶ παραινέσαι γε σοι Θέλω τὰ λῶστα. 643. Καὶ πρὸς γε τούτοις. Eurip. Hecub. 962. Καὶ θαῦμά γ' οὐδέν. 979. Καὶ δεῦρό γ' ὡς σέ. Hippol. 328. Καὶ σῶν γε γονάτων οὐ μεθήσομαί ποτε.

1010. συμφοραῖς D. Valcken. ad Phœn. 632. Mox ἐχθραίνω Turn. quod Attici dicere noluerunt, teste Porsono ad Orest. 292.

1011. Prometheus Aristophanis Av. 1547. ait, Μισῶ δ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς, ὡς οἶσθα σύ. Mox παθώντες Ald.

1013. μικρὰν Ald. Rob. Turn. κλύω cum participio per Oropismum construitur, de quo videndi Valckenaer. ad Phœniss. 711. Brunck. ad Sophocl. Ajac. 136. Cratinus ap. Schol. Venet. ad Iliad. Z. 479. γέγηθα τὸν ἄνδρα.

ΕΡ. εἴης φορητὸς οὐκ ἂν, εἰ πράσσοις καλῶς. 1015

ΠΡ. ὦμοι. ΕΡ. τόδε Ζεὺς τοῦπος οὐκ ἐπίσταται.

ΠΡ. ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος.

ΕΡ. καὶ μὴν σύ γ' οὐπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι.

ΠΡ. σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἂν, ὄνθ' ὑπηρέτην.

ΕΡ. ἐρεῖν ἔοικας οὐδὲν ὦν χρήζει πατήρ. 1020

ΠΡ. καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνοιμ' αὐτῷ χάριν.

ΕΡ. ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με.

ΠΡ. οὐ γὰρ σὺ παῖς τε, κάτι τοῦδ' ἀνούστερος,

εἰ προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πευσεῖσθαι πάρα;

οὐκ ἔστιν αἰκισμ' οὐδὲ μηχανήμ', ὅτῳ 1025

προτρέψεταιί με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε,

πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμά λυμαντήρια.

πρὸς ταῦτα, ριπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ,

1015. πράσσεις Ald.

1021. δ' pro γ' Rob.

1022. Scholiasta B. interpretatur δούλον; recentiores *puerum*, quod melius est: similiter in Agam. 278. Παιδὸς νέας ὥς, κάρτ' ἐμωμήσω φρένας. 481. Τίς ὥδε παιδὸς, ἢ φρενῶν κεκομμένος; Homer. II. Y. 201. Πηλεΐδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσί γε, κηπύτιον ὥς, "Ἐλπεο δειδίζεσθαι. Priori sensui accedit Aristoph. Av. 1244. πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα Ταυτὶ λέγοντα μορμολύττεσθαι δοκεῖς; confer Eurip. Orest. 1520. seqq.

1023. Eurip. Hippol. 914. φίλους γε, κάτι μᾶλλον ἢ φίλους. ubi confert Valckenaerius Sophocli. Antig.

64. Eurip. Hecub. 667. In proximo versu τι omittit Ald.

1028. αἰθαλοῦσσα Ald. Rob. Turn. αἰθαλοῦσσα Valcken. ad Phoeniss. 524. quod prius ediderat Canterus. αἰθεροῦσσα v. l. apud Schol. A. Sic in Sophoclis Trachin. 308. Brunckius τεκνοῦσσα reposuit, et in Callimachi fragmento apud Schol. παιδοῦσσα, de qua tamen scriptura dubitari possit. Habemus enim voces αἰθαλόεις et πτερόεις, non itidem τεκνόεις aut παιδόεις. Photii Lex. MS. παιδοῦσσα: ἐγκύμων. Atque ita Suidas. vid. Toup. T. II. p. 36. Hesychius, Τεκνοῦσσα· τέκνον ἔμβρυον ἔχουσα. Brunckium tamen

- λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι
 χθονίοις κυκάτω πάντα, καὶ ταρασσέτω· 1030
 γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδὲ μ', ὥστε καὶ φράσαι
 πρὸς οὗ χρεῶν νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος.
 ΕΡ. ὄρα νυν εἴ σοι ταῦτ' ἄρωγὰ φαίνεται.
 ΠΡ. ὥπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε.
 ΕΡ. τόλμησον, ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε 1035
 πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν.
 ΠΡ. ὀχλεῖς μάτην με, κῦμ' ὅπως, παρηγορῶν.
 εἰσελθέτω σε μήποθ' ὡς ἐγὼ, Διὸς
 γνώμην φοβηθεῖς, θηλύνους γενήσομαι,
 καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον· 1040
 γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν
 λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε· τοῦ παντὸς δέω.
 ΕΡ. λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν
 τέγγει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ

probat Porsonus in Append. ad
 Toup. p. 465. Ceterum conferas
 Euripidis Phoeniss. 531. et Sylei
 fragmentum a Porsono citatum;
 quibus adjici possunt Tragici In-
 certi versus apud Clem. Alex.
 Strom. IV. 211. Grotii Exc. p.
 461. Ἄ δ' ἐκπυθέσθαι τῆς ἐμῆς
 χρήσεις φρενὸς, Οὐτ' ἂν καταίθων,
 οὔτε κρατὸς ἐξ ἄκρου Δεινὸν καθιέις
 πρίον' εἰς ἄκρους πόδας, Πύθοι' ἂν,
 οὔδ' εἰ δεσμὰ πάντα προσβάλοις.
 Tertium versum ita correxit Por-
 sonus ad Eurip. Med. 5. corrupte

citatur Gatakerus in M. Antonin. III.
 p. 107, 48. Incerti epigramma
 Anthol. VII. 15. Καὶ πυρὶ καὶ νι-
 φετῷ με καὶ, εἰ βούλοιο, κεραυνῷ
 Βάλλε, καὶ ἐς κρημνοὺς ἔλκε, καὶ ἐς
 πελάγη. Vide infra v. 1079.

1029. λευκοπτέροις δὲ νιφάσι. E.
 G. Colb. 1. v. l. in B.

1034. ὥπται δὴ ταῦτα κ. β. πάλαι
 Rob. ὦ παῖ Med.

1035. 6. Horat. Ep. I. ii. 40.
 Sapere aude. καλῶς pro ὀρθῶς Seld.

1043. ἀλλ' ἐρεῖν μάτην v. l. apud
 Schol. A.

λιταῖς· δακῶν δὲ στόμιον ὥς νεοζυγῆς 1045
 πῶλος, βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχει.
 ἀτὰρ σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι·
 αὐθαδία γὰρ τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς
 αὐτὴ καθ' αὐτὴν οὐδενὸς μείον σθένει.
 σκέψαι δ', εἴαν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῆς λόγοις, 1050
 οἷός σε χειμῶν καὶ κακῶν τρικυμία
 ἔπεισ' ἀφυκτος· πρῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα
 φάραγγα βροντῇ καὶ κεραυνία φλογὶ
 πατὴρ σπαράζει τήνδε, καὶ κρύψει δέμας
 τὸ σὸν, πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει. 1055
 μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου
 ἄψορρον ἤξεις εἰς φάος· Διὸς δέ τοι
 πτηνὸς κύων, δαφοινὸς αἰετὸς, λάβρως
 διαρταμήσει σώματος μέγα ράκος,
 ἄκλητος ἔρπων δαιταλεὺς πανήμερος, 1060

1044. 5. μαλθάσῃ λιταῖς Ἑμαῖς
 Ald. κέαρ λιταῖς Ἑμαῖς Rob. μ.
 λιταῖς Ἑμαῖς ceteri omnes ante
 Porsonum, qui veram lectionem
 restituit, voce ἐμαῖς omissa.

1047. σοφίζῃ γ' Rob.

1049. μεῖζον Ald. Rob. Turn.
 μεῖον conjecit Stanleius. Simile
 mendum Sophocli apud Stob.
 LXXVI. p. 331. exemit Grotius.
 Qui vero in Germanici epigr.
 Anthol. III. v. 6. μεῖζον reponi
 velint, ubi vulgatur μεῖον, poetæ

sententiam non satis intelligunt.

1050. μὴ om. Ald. qui mox
 λόγους. δ' ἂν οὐ μὴ Seld.

1052. ἀκρίδα Ald. Rob. et mox
 πετραία δ' ἀγκάλη.

1058. λαβρὸς Rob. A. B. D.
 M. 1. N. Brunck. Accius in Pro-
 metheo apud Cicer. Tusc. II. 10.
*Jam tertio me quoque funesto die
 Jovis satelles pastu dilaniat fero.*
 διαρταμήσῃ Turn.

1060. Agam. 732. δαῖτ' ἀκέ-
 λευστος ἔτευξεν.

κελαινόβρωτον δ' ἤπαρ ἐκθοινήσεται.
 τοιοῦδε μόχθου τέρμα μή τι προσδόκα,
 πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων
 φανῇ, θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν
 Αἶδην, κνεφαῖά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθῃ. 1065
 πρὸς ταῦτα βούλευ'. ὥς ὃδ' οὐ πεπλασμένος
 ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος.
 ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα
 τὸ Δῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ. σὺ δὲ
 πάπταινε καὶ φρόντιζε, μηδ' αὐθαδίαν 1070
 εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ.

ΧΟ. ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἄκαιρα φαίνεται
 λέγειν· ἄνωγε γάρ σε τὴν αὐθαδίαν
 μεθέντ', ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.
 πιθοῦ· σοφῶ γὰρ αἰσχροὺς ἐξαμαρτάνειν. 1075

ΠΡ. εἰδότι τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας
 ὃδ' ἐθώϋξεν, πάσχειν δὲ κακῶς
 ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν, οὐδὲν ἀεικές.
 πρὸς ταῦτ', ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν

1061. ἐκθοινηθήσεται Rob. In
 proximo versu τοῦ σοῦ δὲ μ. ex-
 hibent M. 2. Seld. et Schol. B.
 quod quidem haustum fuisse videtur
 ex v. 1063. Pro μή τι Seld. μηδέ.

1064. θελήσει Ald. Rob. Brunck.
 atque ita A. B. Seld.

1067. ὁ omittunt Ald. Rob.
 Mox τελεῖν Ald. Barocc.

1071. ἀμείνονα Rob. In seq. v.
 ἀναγκαῖα Ald.

1075. πείθου Edd. vid. supra
 v. 282. Agam. 945. in Sophoclis
 Œd. T. 649. 1064. Col. 1181. 1441.
 Antig. 992. πιθοῦ metrum postulat.

1076. εἰδὲ τι τίμοι Ald. τοι
 omittunt Rob. Barocc.

1079. ἐπ' deest in Ald.

πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, αἰθήρ δ' 1080
 ἐρεθιζέσθω βροντῇ, σφακέλω τ'
 ἀγρίων ἀνέμων· χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
 αὐταῖς ρίζαις πνεῦμα κραδαίνοι,
 κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ροθίῳ
 ξυγχώσειεν, τῶν τ' οὐρανίων 1085
 ἄστρον διόδους· εἰς τε κελαινὸν
 Τάρταρον ἄρδην ρίψει δέμας
 τοῦμόν, ἀνάγκης στερραῖς δίναις·
 πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.

ΕΡ. τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων 1090
 βουλεύματ' ἔπη τ' ἐστὶν ἀκούσαι.
 τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν,
 εἰ μὴδ' ἀτυχῶν τι χαλᾶ μανιῶν;
 ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἱ πημοσύναις
 ξυγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε, τόπων 1095

1082. ἀγρίων τ' ἀνέμων χ. δ' ἐκ
 πυθμένων Ald. et mox πνεῦμα.

1085. συγχώσει' ἐμέ Ald. E. L.
 συγχώσει με Rob. συγχώσειεν ἐμέ
 D. Colb. 1. N. Barocc. συγχώσειε
 Turn.

1088. Pindar. apud Plutarch.
 Consol. ad Apoll. p. 104. A. (180.
 H. St.) Ἀλλὰ Ταρτάρου πυθμὴν πιέζει
 σ' ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις.

1092. ἐλείπει Ald.

1093. εἰ τὰδ' εὐτυχῇ Ald. Rob.
 et decem MSS. εἰ δ' εὐτυχῇ Turn.

εἴτα δ' εὐτυχῇ K. L. M. 1. 2. εἰ
 τοῦδ' εὐτυχῇ Med. Hunc versum
 alii aliter tentant; ipse olim quoque
 infeliciter inter ceteros; sed postea
 monitus sum a Gaisfordio V. D.
 Porsonum olim conjecisse, diffiden-
 ter tamen, εἰ μὴδ' ἀτυχῶν, quod
 demum in textum recepi; i. e. si ne
 cum ausis quidem exciderit. Lex-
 icon MS. Sangerm. ap. Ruhnken.
 ad Timæum p. 55. Ἀτυχεῖν. τὸ
 μὴ τυγχάνειν τινός, ἀλλὰ διαμαρ-
 τάνειν.

1094. γε πῆμ' Ald. Rob.

0801 μετά ποι χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς·
 μὴ φρένας ὑμῶν ἡλιθιώσῃ
 βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.

ΧΟ. ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ',
 ὅ τι καὶ πείσεις· οὐ γὰρ δὴ που 1100
 2801 τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.
 πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν;
 μετὰ τοῦδ' ὅ τι χρὴ πάσχειν ἐθέλω·
 τοὺς γὰρ προδότας μισεῖν ἔμαθον·
 1105 κούκ ἔστι νόσος,

0901 τῇσδ' ἦντιν' ἀπέπτυσσα μάλλον.
 ΕΡ. ἀλλ' οὖν μέμνησθ', ἃ γὼ προλέγω·
 μηδὲ πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι
 μέμψησθε τύχην, μηδέ ποτ' εἶπηθ'
 ὥς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον 1110
 0001 πῆμ' εἰσέβαλεν· μὴ δῆτ', αὐταὶ δ'

1096. που Edd. omnes, quod in nostra etiam subsistere passus eram; cujus rei indicium debemus viro erudito Jacobo Tate.

1097. ὑμῶν Viteb.

1099. φώνει omittit Ald. Mox καὶ οὐ πείσεις Rob. omisso που.

1104. Ita cum Botheo edidi, qui hic et semel in Supplicibus non male de Æschylo meruit, alibi silentio transmittendus: vulgo τοὺς πρ. γάρ. In sequenti versu ἔνεστι Rob.

1107. ἄττ' ἐγὼ Ald. ἄττα ἐγὼ Rob. ἄτ' ἐγὼ Turn. ἄγὼ Porsonus. ὅτ' ἐγὼ Seld. ἃ γ' ἐγὼ Pauwius, probante Elmsleio, quod, pace doctorum virorum dixerim, ne satis Græce quidem esse arbitror; particula enim γε aut post μέμνησθε, aut nusquam sententiæ locum habet: In Sophocl. Antig. 207. male Aldus et Brunckius κούποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ, quod non poterat dici pro ἐξ ἐμοῦ γε; recte aliæ edd. ἐξ ἐμοῦ.

1109. εἶπεθ' Ald.

1111. πῆμ' δῆτ' Rob.

ὑμᾶς αὐτάς· εἰδυῖαι γὰρ,
 κούκ ἐξαίφνης, οὐδὲ λαθραίως,
 εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης
 ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.

1115

ΠΡ. καὶ μὲν ἔργῳ κούκ ἔτι μύθῳ
 χθὼν σεσάλευται·

βρυχία δ' ἡχὼ παραμυκᾶται
 βροντῆς, ἑλικες δ' ἐκλάμπουσι
 στεροπῆς ζάπυροι, στρόμβοι δὲ κόνιν 1120
 εἰλίσσουσι· σκιρτᾷ δ' ἀνέμων
 πνεύματα πάντων, εἰς ἄλληλα
 στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα·
 ξυντετάρακται δ' αἰθήρ πόντῳ,
 τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ Διόθεν 1125

1113. κ' omittit Ald. καὶ οὐκ
 Rob. qui in v. 1116. τ' pro κ'.

1118. Æschylus respexisse vi-
 detur Hesiodum, si modo ejus
 sint versus de Titanomachia, The-
 ogon. 706. Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσιν
 τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον, Βρον-
 τήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα
 κεραυνὸν, Κῆλα Διὸς μεγάλοιο. Dig-
 ni sunt qui conferantur Pacuvii
 versus trochaici apud Cicer. de
 Orat. III. 39. *inhorrescit mare,
 Tenebræ conduplicantur, noctisque
 et nimbium occæcat nigror; Flamma
 inter nubes coruscat, cælum tonitru
 contremat, Grando mista imbri lar-
 gifluo subita præcipitans cadit:
 Undique omnes venti erumpunt, sævi*

*existunt turbines: Fervit æstu pe-
 lagus.*

1120. Bentleius Dissert. de Pha-
 larid. p. 135. primus monuit κόνιν
 ultimam producere. Butlerus affert
 Choeph. 926. τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην.
 et Suppl. 179. Ὅρῳ κόνιν ἀνανδον
 ἄγγελον στρατοῦ. Adjici potest
 ejusdem fabulæ v. 780. Κόνις ἄτερθε
 πτερύγων ὀλοίμαν. Quare falsus
 est Herodianus, qui ap. Eustath. ad
 Il. A. p. 8, 47. hanc regulam tradit;
 τὰ εἰς νύ λήγοντα ἐν τῇ αἰτιατικῇ
 πάντα βραχέα ἐστίν· οἷον Εὐπολιν,
 Ἀλεξιν, ἔχιν, Θέτιν.

1121. εἰλίσσουσι Ald. Rob. et
 mox εἰλίσσων.

1123. ἀντιδεικνύμενα Rob.

τεύχουσα φόβον στείχει φανερῶς.
 ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων
 αἰθὴρ κοινὸν φάος εἰλίσσων,
 ἐσορᾶς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω.

1129

1127. πάντων Θέμις M. 1. 2. Seld. Schol. B. Θέμις pro ἐμῆς Bigoti MS. e glossemate.

ΤΕΛΟΣ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΔΕΣΜΩΤΟΥ.

GLOSSARIUM

GLOSSARIUM

IN

PROMETHEA VINCTUM.

INDEX NOMINUM

Adrianus, 1120
Benedictus, 1120
Cyprianus, 1120
Gregorius, 1120

1120

Adrianus, 1120
Benedictus, 1120
Cyprianus, 1120
Gregorius, 1120

GLOSSARIUM

Adrianus, 1120
Benedictus, 1120
Cyprianus, 1120
Gregorius, 1120

PROMETHEA VINCTUM

GLOSSARIUM

IN

PROMETHEA VINCTUM.

Voces, quæ Asterisco notantur, non nisi apud Æschylum reperire potui.

v. 1. ΤΗΛΟΥΡΟΣ. *Longinquus.* τῆλε *procul*, et ὄρος *finis*.

Hesych. τηλουρόν· πόρρῳ ἀφωρισμένην. ubi Toupius corrigit ἀφωρισμένον. Eurip. *Andromach.* 831. τηλουρὰ γὰρ Ναίουσ' ἀφ' ἡμῶν πῆδια. Cf. *Orest.* 1318. *El.* 251. Circumflectitur aliquando penultima.

2. Οἶμος. *Via in qua fertur aliquis. Tractus.* ab οἶω *fero*, non, ut ait Moschopulus, ab οἶμῳ τὸ ὄρμῳ. Idem vero recte, γράφεται δὲ καὶ ὁ οἶμος καὶ ἡ οἶμος.

Ibid. Ἄβροτος. *Mortalibus carens.* Hesych. ἄβροτος· ἀπάνθρωπος. vid. infra v. 20. Schol. Venet. ad *Il.* Ξ. 78. ἄβροτος· ἐν ᾗ φῶς οὐ γίνεται.

3. Μέλειν. *Curæ esse.* Schutzius, auctori Etymologici M. obsecutus, μέλειν *curare* reddit; et similem syntaxin ex Euripide *Bacch.* 450. et ex Homero *Il. E.* 492. citat. Sed in utroque loco vertendum est *curæ esse*. In media tantum voce μέλεσθαι significat *curam gerere*, ut in Eurip. *Heraclid.* 354. Sophocl. *Œd. Tyr.* 1465. Neminem autem, ut opinor, morabuntur Dawesii exempla ex *Electr.* 342. *Ajac.* 689. Quinetiam Schutzii ratio σε pro σοι postularet.

Ibid. Ἐπιστολή. *Quod cuivis demittitur vel injungitur. Mandatum.* Hesych. Ἐπιστολαί· ἐντολαί, ἐπιταγαί. Αἰσχύλος Προμηθεὶ Δεσμώτῃ. Eadem fere habet Eustath. ad Il. A. p. 29, 15. Pers. 784. Κού μνημονεύει τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς. Sophocl. Andromed. ap. Phrynich. Ecl. 164. in eodem sensu, προσφάτους ἐπιστολάς.

4. Ἐφείτο. *Imposuit.* ἐνετείλατο Hesych. plusquam perfectum ab ἐφίημι, uti docet Etym. M. p. 402, 54.

5. *Ὑψηλόκρημνος. *Alta habens præcipitia.* pro quo infra v. 429. dicit ὑψίκρημνος. Hesych. κρημνός· ἐξοχή πέτρας.

Ibid. Λεωργός. *Facinorosus.* Ita Schutzius post Hesychium et Suidam, qui citat vv. 4. et 5. Scholiastæ autem et Etymologici auctor interpretantur *populificus*, atque ita Stanleius. Sed melior alter sensus. Photius in Lex. MS. Λεωργόν· ἐν τῷ ὦ καὶ Ἀπτικοὶ καὶ Ἰῶνες· καὶ Ξενοφῶν θερμουργότατον καὶ λεωργότατον. (Memorab. I. 3. 9. ubi Pollux III. 134. λεουργ.) Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ οὐ, λεουργόν. Archilocus apud Euseb. Præp. Ev. XIII. 13. p. 687. λεωργὰ καθέμιστα conjungit: vide Toup. in Suid. 1. p. 158. ed. ult. (quam semper cito) Gaisford. ad Hephæst. p. 364.

Ibid. Ὀχμάζω. *Constringo.* ab ὀχμὴ *vinculum*, quod ab ἔχω. Lexicon Rhetoricum ap. Eustath. ad Il. M. p. 904, 4. ἐχμάσαι· κατασχεῖν. ἐλεῖν. Lege ὀχμάσαι; Eustathius enim vitio codicis sui deceptus fuerat. Scholiasta infra ad v. 639. ὀχμὴ λέγεται τὸ μέσον ἐχόμενον. ubi respicit forsan Eurip. Orest. 259. Μέσον μ' ὀχμάζεις. Schol. ad Apollon. Rhod. I. 743. κυρίως δέ ἐστιν ὀχμάσαι, τὸ ἵππον ὑπὸ χαλινὸν ἀγαγεῖν. Cf. infra v. 54. ubi vincula vocantur ψάλια, i. e. *fræna*. Vox occurrit in v. 639.

6. Ἀδαμάντινος. *Ferreus.* ἀδάμας *ferrum*, ab α et δαμάω. Plerumque significat, *invicto robore.* vid. Valcken. ad Theocr. II. 34. Hyginus, Æschylum respiciens, ait, “Ob hanc rem Mercurius Jovis jussu deligavit eum in monte Caucasο ad saxum clavis *ferreis*.” De hoc sensu vide, præter alios, Wolfium ad Libanii Epist. MDLIV. 14.

Ibid. Δεσμός. *Vinculum.* Unum est e nominibus, quæ, cum in singulari numero masculina tantum aut feminina sint, in plurali neutra fieri possint: vid. Mæris p. 127. Porson. ad Eurip. Med. 494. cujus exemplis adjici possunt τράχηλος, έρετμός, τάρταρος, ρύπος, μηρός, μόχλος, πυραι vel πύρα, ex Etym. M. pp. 502, 21. 582, 22. Schol. Venet. ad Il. A. 312. Γ. 35. Schol. Apollon. Rhod. III. 137. Muncker. ad Antonin. Liberal. 6. Bastio in Epist. Crit. p. 117.

Ibid. Πέδη. *Vinculum ad pedes religandos.* a vetere nomine Æolico πές, *pes.* Mæris, Πέδη, Ἀττικῶς. περισκελῖς, Ἑλληνικῶς. Eustath. ad Il. A. p. 159, penult. πέδη, κυρίως ἐπὶ ποδῶν. Sed pro vinculo quolibet ponitur.

7. * Πάντεχνος. *Omnes artes in se habens.* Cf. v. 262.

Ibid. Σέλας. *Splendor.* Æschylus apud Schol. Venet. ad Il. Ξ. 200. Ὑμεῖς δὲ βωμόν τόνδε καὶ πυρός σέλας Κύκλῳ περιστῆτ', ἐν λόχῳ δ' ἀπείρονι Εὖξασθε. editur παρίστατ', duplici solœcismo: Sappho apud Hephæst. XI. Αἱ δ' ὥς περὶ βωμόν ἐστάθησαν. Eurip. Bacch. 1104. Φέρε, περιστᾶσαι κύκλῳ Πτόρθον λάβεσθε. Eurip. Troas. 548. παμφαές σέλας πυρός. Sophocl. Philoct. 986. τὸ παγκρατές σέλας Ἥφαιστότευκτον.

8. Ὀπάζω. *Præbeo.* ὥπασεν ἔδωκεν, ἐχαρίσατο. Hesych.

11. Στέργω. *Æquo animo fero.* quo sensu etiam ἀγαπάω usurpatur. Sophocl. Antig. 291. οὐδ' ὑπὸ ζύγῳ Λόφον δικαίως εἶχον, ὥς στέργειν ἐμέ. in Œd. Col. 1094. pro ἱκετεύω ponitur. Rarius cum dativo construitur, ut ap. Platon. Hipp. Maj. p. 295. στέρξω ἐγὼ τῇ ἐμῇ τύχῃ. Vocem plenius illustravit Gataker. in M. Antonin. VI. 44. p. 248.

12. Σφῶν. monosyllabice pro ὑμῶν Attici dicebant, et νῶν pro ἡμῶν; quod monuerunt Dawesius M. C. p. 238. Pierson. ad Mærin p. 300. Valcken. ad Phœniss. 463.

13. Ἐμπόδων. *Ante pedes. Reliquum.* Ita Stephanus et Garbitius, recte. Stanleius *impedimento fuit*; quo sensu frequentius

est. Sed Thom. M. ἐμπόδων τὰ ἐν ποσίν. Eurip. Phoeniss. 718.
 Ἄ δ' ἐμπόδων μάλιστα, ταῦθ' ἤκω φράσων.

15. Φάραγξ. *Vallis inter montium prærupta.* Stephanus in Appendice ad Thes. et alii *Præcipitium* vertunt, non satis accurate. Lexicon Cyrilli MS. φάραγξι· κοιλάσι μεταξὺ ὀρέων. Etym. M. p. 787, 41. φάραγξ· ἡ διεσχισμένη γῆ.

Ibid. Δυσχείμερος. *Malam hyemem habens.* Schol. B. κακὸν ἐχούση χειμῶνα, διὰ τὸ χιόνι αἰεὶ καλύπτεσθαι. Eurip. apud Dionys. Halic. II. p. 591. πέτρον Ἀρκάδων δυσχείμερον. Idem apud Strab. VIII. p. 366. Οὗτ' ἐν πνοαῖσι χείματος δυσχείμερον. Sensu paullum diverso infra v. 771. et Choeph. 268. δυσχειμέρους ἄτας. Fragm. Promethei Soluti apud Galen. Comment. ad Hippocr. de Morb. Epid. I. p. 454. Δυσχειμέρῳ πέμφιγι συστρέψας ἀφνώ. Alia forma, δύσχειμος, adhibetur in Pers. 556.

16. Σχέθω. Etymol. M. p. 739, 51. ἀπὸ τοῦ σχῶ γίνεται σχέθω, ὡς φλέγω φλεγέθω· ὁ παρατατικὸς ἔσχεθον, ἔσχεθες, ἔσχεθε· καὶ κλίνεται ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κατὰ πᾶσαν ἑγκλισιν. Sunt qui σχέθειν aoristum esse contendunt, et circumflexe scribunt. Atqui in Choeph. 830. σχέθων est necessario participium temporis præsentis.

17. Εὐωριάζω. *Leviter curo. Negligo.* ab εὖ et ὥρα cura. Vide Hesychii locum in notis. Photius Lex. MS. Εὐωριάζειν· ἀφροντιστεῖν· κατὰ ἀντίφρασιν· ὥρα γὰρ ἡ φροντίς. Ex Etymologo p. 401, 37. discimus eos ironice dictos fuisse εὐωροὺς, *bene curantes*, qui nihil omnino curabant; quo factum est, ut vox ista, sensu primario penitus amisso, *negligentes* tandem significaret. Sed locum Etymologi integrum apponam. Εὐωροὶ· ἀπαραφύλακτοι, ἀμελεῖς· ἢ ὀλίγωροι, καταφρονητικοί· παρὰ τὸ εὐρεῖν, ὃ ἐστὶ φυλάσσειν, κατὰ ἀντίφρασιν, οἱ ἀπαραφύλακτοι. Εὐφορίων, Οὐδέ τοι εὐωροὶ θνέων. ἢ παρὰ τὸ εὖ καὶ τὴν ὥραν τὴν φροντίδα, κατὰ ἀντίφρασιν εὐωρος, ὃ μὴ φροντίζων. ἐξ οὗ καὶ εὐωρία, ἢ ὀλιγωρία καὶ ῥαθυμία. Quare non accurate dictum est ab eodem in alio loco p. 401, 20. Ἰστέον ὅτι τὸ εὖ μόνον αἰεὶ καὶ διαπαντὸς ἀντὶ τοῦ καλῶς παραλαμβάνεται, πλὴν τοῦ εὐώνυμος χεῖρ, εἰς τὰ ἀρίστερα.

18. *Ὀρθόβουλος. *Recte consiliata*. Butlerus confert Pindar. Pyth. IV. 466. βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυνος.

Ibid. *Αἰπυμήτης. *Alta habens consilia*. quod in Pers. 142. βαθύβουλον vocat. Hesiod. Theogon. 589. Ὡς εἶδον δόλον αἰπύν.

19. *Χάλκευμα. *Catena*. quicquid incude fingitur. Choeph. 572. ποδῶκει περιβαλὼν χαλκεύματι.

20. Προσπασσαλεύω. *Clavis affigo*. a πάσσαλος, vel πάτταλος, *paxillus*. Cf. Menandri locum in notis. Aristoph. Plut. 943. Occurrit πασσαλεύω infra v. 65. et in Agam. 581. Cratinus ap. Athen. IV. p. 138. E. ἐν δὲ ταῖς λέσχαισι φύσκει προσπεπατταλευμέναι Κατακρέμανται. male Eustath. ad Iliad. I. p. 759, 49. προσεπατταλευμέναι. Herod. VII. 34. ζῶντα πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν. i. e. *crucifigerunt*.

Ibid. Ἀπάνθρωπος. *Carens hominibus*, vel *Remotus ab hominibus*. Schol. Γ. Ἀπανθρώπῳ, τῷ μακρὰν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. Horatius Caucasum *inhospitalem* vocat. Interdum significat *inhumanus*, ut in Sophocl. ap. Hesych. in voce.

Ibid. Πάγος. *Collis*. ab antiquo πάγω, *pango*. quia in locis editioribus casas primævi pangere solebant, unde in vetustiore lingua πάγος idem erat quod Latine *pagus*; cujus prima producitur, utpote quod ab Æolico πάγω v. πήγω fluxerit: πάγος vero primam corripit, quia recentiores ab aoristo verbi πήγνυμι pro more suo efformabant. Etym. M. p. 646, 52. πάγοι εἰσὶν οἱ κρημνώδεις τόποι, παρὰ τὸ πεπήχθαι εἰς ὕψος.

22. Σταθευτός. *Lente tostus*. πεφλογισμένος ἡρέμα. Hesych. ἀπὸ τοῦ στατός καὶ τοῦ εὔω. Thom. M. σταθεύειν τὸ κατ' ὀλιγὸν ὀπτᾶν. Schol. Γ. Mæris p. 341. Σταθεῦσαι, Ἀττικῶς. στατεῦσαι, Ἑλληνες. Photius in Lex. MS. Σταθεῦσαι, διὰ τοῦ θ. οὐχὶ στατεῦσαι.

Ibid. Φοῖβος. *Clarus*. καθαρὸς, λαμπρὸς, ἀμιάντος. Hesych. et Photius.

23. *Χροιά. Cutis. Oris Color. ἐπιφανεία. Hesych. Est e* vocibus quæ in α desinentia, præcedente ο, paroxytona sunt, οι vero præeunte, oxytona; ut *ρόα, ροιά. πόα, ποιά. Regulam tradit Auctor Etym. M. p. 701, 57. sed non est certa. Helladius in Chrestomath. apud Photii Biblioth. ὅ τι ἀναλογώτερον ἢ χροιά, κατὰ πάθος δὲ ἐλλειπτικὸν ἢ χροά· καὶ ἡ βοτάνη ποιά μᾶλλον ἢ πόα λεγομένη. Loco in notis citato adjicias Solonis versus; Τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεζομένων ἐπὶ γυίων Λαχνοῦται, χροίης ἄνθος ἀμειβομένης. Aristænet. II. Ep. 10. δυσθυμίαις μαραινόμενος τὴν χροιάν. Joseph. Antiq. Jud. VII. 8. 1. τὸ σῶμα κατισχναίνετο, καὶ τὴν χροάν μετέβαλε. Cf. Misc. Obs. T. X. p. 205. Ceterum bene Schol. B. χροιάς ἀμείψεις ἄνθος· εἶδους μεταλλάξεις τὴν λαμπρότητα.*

Ibid. Ἀσμένος. Lætus. particip. perf. ab ἄδω placeo. Constructionem illustrat Musgravius ad Eurip. Phœniss. 1061. ubi vide Porsoni notam: frequentissima est apud Herodotum; e. g. VIII. 14. ὥς σφι ἀσμένοισι ἡμέρη ἐπέλαμψε. ibid. 10. ὅσοισι δὲ καὶ ἡδομένοισι ἦν τὸ γεγόμενον. Sic apud Latinos Tacitus Agric. 18. Quibus bellum volentibus erat.

24. **Ποικιλείμων. Vestem habens variatam; stellis scilicet. Eustath. ad Il. K. p. 814, 23. κατὰ τὸ ἐν ἄστροις ποικίλον αὐτῆς, (i. e. τῆς νυκτός) καθ' ὃ καὶ ποικιλείμων παρ' Αἰσχύλῳ λέγεται. Α ποικίλος et εἶμα vestis: absurde Scholiasta A. ducit a λειμών, quod foret ποικιλολείμων. Orph. Argon. 1026. ἀστροχίτων νύξ. Hanc vocem in prolixam descriptionem dilatavit Apuleius Met. XI. 1.*

25. *Πάχνη. Pruina. δρόσος πεπηγυῖα. Timæus p. 210. et Photius Lex. MS. Sed audi potius ipsum Platonem in Tim. p. 538. G. Læmar. τὸ δ' ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν, ἐκ δρόσου γεγόμενον, πάχνη λέγεται. Pruina proprie est πάχνη πρῶϊνή, notante Is. Vossio.*

Ibid. Σκεδᾶ. contractio Attica a σκεδάσει, dissipabit; de qua vide Dawes. M. C. p. 77. Ed. Burgess.

26. *Ἀχθηδών. Doloris pondus. ab ἄχθος. ὀδύνη, βάρος. Hesych.*

27. Τρύω. *Tero*. Primam producit. Frequentius est in compositis ἀποτρύω et κατατρύω: rarioris verbi exempla quædam a Lexicis omissa proferam. Apollon. Rhod. I. 1174. τετρυμένα γούνατ' ἔκαμψεν. Addæus in Brunckii Anal. II. p. 241. Αὔλακι καὶ γήρᾳ τετρυμένον ἐργατίνην βούν. Anyte Epig. 3. Wolf. p. 94. Ξεῖν', ὑπὸ τὰν πέτραν τετρυμένα γυῖ' ἀναπαύσον. Incertus in Anthol. III. X. 2. Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος. Philippus Thessalonicensis ap. Toup. Emend. I. p. 433. Herodot. I. 22. τέτρυσθαι εἰς τὸ ἔσχατον κακοῦ. VI. 12. οἱ Ἴωνες τετρυμένοι τάλαιπωρήσιν τε καὶ ἡελίῳ. Vide Ruhnken. ad Timæum p. 46.

Ibid. Λωφάω. *Allevo*. Plerumque sensu *quiescendi* usurpatur, ut in v. 384. Photius Lex. MS. κυρίως δὲ εἴρηται λωφῆσαι τὸ τὸ βάρος ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἀποθέσθαι· λόφος γὰρ ὁ τράχηλος. Eadem tradunt Hesychius et Schol. ad Apoll. Rhod. VI. 487.

28. Ἀπαύρομαι. *Fructum reporto*. in media voce rarum; frequens apud Homerum aoristus activæ vocis ἀπηύρα. Proprie significat ἀπαύρω vel ἀπαυράω, *aufero*. ut in Euphorionis Ποτηριογλύπτῃ, apud Schol. Theocrit. II. 1. Ὅστις ἐμὴν κελέβην Ἀλυβηίδα μούνον ἀπηύρα. In sensu τοῦ ἀπολαύειν rarissime occurrere notavit Grævius ad Hesiod. Op. Di. 240. Cf. Alberti. Misc. Obs. T. II. p. 131. et Abresch. ibid. T. VIII. p. 341. qui citant Eurip. Androm. 1028. αὐτὰ δ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ πρὸς τέκνων ἀπηύρα.

29. Ὑποπτῆσσω. *Exravescio*. a πτήσσω, quæ vox metaphorice ab avibus translata, proprie est, *alas præ metu demittere*. Poeta incertus ap. Plutarch. Alcib. p. 352. Ἐπτηξ', ἀλέκτωρ δούλον ὥς κλίνας πτέρον. Sophocl. Ajac. 171. πτηνῶν ἀγέλαι—σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι. Eodem modo ὀρρώδέω proprie dictum est de animalibus caudas præ metu subtrahentibus. Sic *Auriculas demittere, Adulari*, et similia. Cf. Bentl. in Phalar. p. 266. Valcken. ad Ammon. I. 9.

30. Πέρα. *Ultra*. Ultimam semper producit; quare male Marklandus πέρα δίκης in initio trochaici edidit Eurip. Iph. Aul. 396. pro παρὰ δίκην. Cf. Sophocl. Electr. 521. Restituendum est Damoseno Athenæi I. p. 15. B. cujus versus in hunc modum refingendos

puto; Πάντες ἐβοῶμεν εὐθύς· ἢ δ' εὐρυθμία, Τό τ' ἦθος, ἢ τε τάξις, ἢ τε χάρις ὅση Ἐν τῷ τι πράττειν ἢ λέγειν ἐφαίνετο, Πέρα τι κάλλους ἀνδρός· οὐτ' ἀκήκοα Ἐμπροσθεν, οὐθ' ἐόρακα τοιαύτην χάριν. Vulgo πέρας ἐστὶ κάλλους, ἄνδρες.

31. Ἀτερπής. *Inamabilis*. pro μισητός, per notam figuram λιτότητα. Simonides Brunck. Anal. I. p. 121. κνώσσεις ἐν ἀτερπει δώματι. Choeph. 275. πολλὰ δυστερπῇ κακά. Sic Herodotus VII. 133. ἀνεθέλητον pro δεινὸν posuit. Id. VIII. 13. καὶ τὸ τέλος σφι ἐγένετο ἄχαρι. i. e. δεινότατον; ut male dixisse videatur Longinus de eo loco agens § 43. τὸ δ' Ἀχαρι τηλικούτου πάθους ἀνοίκειον. contra quem rem bene gessit Larcherus T. V. p. 445. qui citat ex Appiano οἱ δ' ἡμίφλεκτοι, φωνὰς ἀηδεῖς ἀφιέντες.

Ibid. Φρουρέω. *Excubias ago*. Infra v. 146. φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω.

32. Ὀρθοστάδην. *Arrecte*. occurrit apud Hippocrat. Pollux III. 13. VI. 37. ὀρθοστάδην μαχέσθαι. Hesych. ὀρθοσταδόν· τὸ ὀρθόν. Ἀφροδισιεύς. Apollon. Rhod. IV. 1420. ὑπὲρ γαίης ὀρθοσταδὸν ἥέξοντο.

Ibid. Κάμπτων γόνυ. *Genu flectens*. *Requiescens*. Metaphora ab iis sumpta, qui considentes genua flectunt. Infra v. 404. κάμψειεν γόνυ. Homer. Il. T. 71. ἀλλὰ τιν' οἶω Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησι. Eurip. Hec. 1140. Ἴζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ. Anonymus apud Suidam in v. ἀήσυρον, de alite, Ἀήσυρον γόνυ κάμψει. Catullus Pelei Nupt. 303. *Qui postquam niveos FLEXERUNT sedibus ARTUS*. Hesychius, γόνυ κάμψαι· ἀναπαύεσθαι. e Schol. Venet. ad Il. H. 118.

34. Δυσπαραίτητος. *Vix exorabilis*. quod infra ἀπαράμυθος.

35. Τραχύς. *Asper*. σκληρός. Hesych.

39. Ὀμιλία. *Consuetudo familiaris*. ab ὁμοῦ et ἴλη, turma, unde ἰλαδόν. Etymol. M. p. 623, 57.

40. Ἀνηκουστέιν. *Tarde auscultare. Non obtemperare.* οὐ ταχέως ἀκούειν. Hesych. ex correctione Albertii. Contra ὀξέως ἀκούειν est *alacriter obtemperare.*

45. *Χειρωναξία. *Manuum solertia. Ars vulgaris.* quod nos Angli dicimus *A Handicraft*, a χειρώναξ. τεκνίτης. χειρῶν μόνων δεσπόζων, Suidas e Schol. A. χειροάναξ, κατὰ κράσιν χειρώναξ. Etymol. M. p. 811, 8. Eustath. ad Od. A. p. 1425, 64. Satis frequens est χειρώναξ; sed χειρωναξία non nisi apud Æschylum. Phrynichus ap. Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 469. hunc locum respicit; Χειρωναξία. πολὺ μὲν τὸ χειρώναξ· τὸ δὲ ἔργον οὐχ οὕτως, καὶν Αἰσχύλος δόκιμον ποιῇ τὴν φωνήν. Choeph. 759. Cf. Euripid. Philoct. fragm. 6. Brunckii Lex. Sophocl. v. χειρώναξ. Monet D. Heinsius ad Horat. p. 22. voces Ἰππώναξ, παιδώναξ, et χειρώναξ composita esse ab ἀναξ, φροντιστής. *curator et inspector.*

46. Ἀπλῶ λόγῳ. *Ut vera dicam.* Anglice *In good truth.*

48. Ἐμπας. *Tamen.* Ionice ἔμπης· ὅμως, πάντως, ὁμοίως. Hesych. Scheidius probabiliter ducit ab ἐν πᾶσι, *omnino*, quo tamen sensu paullo rarius. Valcken. Epist. ad Röver. p. xxxvii. de Theocriti loco XV. 36. ναί· καλὸν ἔμπας. “Usitatio etiam voculæ significatus, *tamen*, *nihilominus*, hic posset locum reperire: ἔμπα, ἔμπας, vel ἔμπης hoc sensu tum ab aliis, sed frequenter adhibetur a Pindaro et Apollonio Rhodio, in hujus Argonauticis minime vicies recurrens: usitatissimum ἀλλ’ ὅμως dicitur ἀλλ’ ἔμπης et ἀλλ’ ἔμπας Hesiodo, Callimacho, Apollonio, sed et Epicharmo et Theocrito X. 29. XXII. 17. priori sensu ponitur ἔμπης sæpe apud Homerum, et in Æschyli Eumen. v. 229. ubi μέγας ἔμπας, sicuti Theocritus dixit καλὸν ἔμπας.”

49. Κοιρανέω. *Impero.* κελεύω βασιλικῶς. Hesych. ut *Imperator.* Homer. Il. B. 207. Ὡς ὄγε κοιρανέων διέπε στρατόν.

53. Ἐλινύω. *Cunctor.* *Moras necto.* σχολάζω, λήγω, ὀκνῶ. Hesych. Etymologus unum ν omittit, quem sequitur Brunckius; atque ita Aristoph. Thesmoph. 598. Apollon. Rh. I. 589. Scholiasta ejus ad I. 862. Hesychii MS. et Suidæ editio princeps; Callimachi

MSS. in H. Cer. 48. quos jure sequitur Ernestius, cujus notam adeas. Per duplicem *ν* scribunt Mœris et alii plures. Toup. in Suid. I. p. 58. et II. p. 201. ait poetas ἐλινύειν dicere, quod prosæ orationis scriptores ἐλινύειν vocabant. Verbum est Ionicum, quo sæpe utitur Herodotus; exempla ex Hippocrate et aliis congegit P. Leopardus Em. I. 24. Non in ἐλινύω tantum, sed in aliis quoque vocibus, ubi per formam licet, eadem obtinet scripturæ diversitas. Ἐριννὺς per duplicem *ν* plerumque scribitur: Ἐριννὺς tamen tuetur Brunck. ad Theb. 490. atque ita exstat in fragmento Tragici cujusdam, Sophoclis, ut credit Wetstenius, quod ille in Prolegom. ad Nov. Test. T. II. p. 6. ex folio palimpsesto Codicis Claromontani descripsit. Ita quoque Codex Townleianus Scholiorum in Homerum ad Il. A. 4. a Porsono collatus; Hesychii MS. teste N. Schowio; Inscriptio Herodis Attici ap. Arcudium et Sponium Misc. Erud. Ant. p. 323. et alia inscriptio apud Muratorii Anecd. Græc. T. V. p. 8. Phrynichus Appar. Sophist. MS. a Bastio citatus Epist. Crit. p. 137. ita scribit. Ἀποκτινύναι δι' ἐνὸς *ν*. οἱ δὲ διὰ δύο γράφοντες, ἀμαρτάνουσιν. In Homer. Il. B. 813. editur πολυσκάρθμοιο Μυρίνης. sed recte apud Platon. Cratyl. II. p. 50. ed. Basil. sec. et Herodian. περὶ Σχημάτων apud Villosioni Anecd. Græc. T. II. p. 96. (nisi quod hic geminat *ρ*). Μυρίνης. atque ita Steph. Byzant. in v. Etymol. M. p. 279, 6. Apollon. Rhod. I. 604. 634. Μυριναῖοι habet Herodotus. σίκιννις an σίκινις, saltatio Satyrica, scribendum sit, difficile est judicare: vid. Valcken. ad Ammon. p. 83.

54. Πρόχειρος. *Præ manibus. Paratus.* ἔτοιμος. Hesych.

Ibid. Ψάλιον. *Annulus ferreus frænorum.* teste Piersono ad Mærin p. 420.

55. Νίν. Schol. B. αὐτόν, sc. *Promethea*: sed potius αὐτὰ, sc. ψαλία.

56. Ῥαιστήρ. *Malleus.* a ῥαίω ferio. σφύρα σιδηρὰ μονοκέφαλος. Hesych. Schol. Venet. ad Il. Σ. 477. Ῥαιστήρα σφαῖραν (l. σφύραν) σιδηρᾶν. παρὰ τὸ ῥαΐζειν, ὃ ἐστὶν ἐνεργεῖν.

57. Ματάω. *Moror.* Ματᾶ διατρίβει. χρονίζει. Hesych. ex

emendatione Toupîi T. IV. p. 90. probante Schowio. Theb. 36.

κατοπτήρας στρατοῦ Ἐπεμψα, τοὺς πέποιθα μὴ ματᾶν ὁδῶ.

58. Σφίγγω. *Stringo*. a σφὴν, *cuneus*, venit σφὴν' ἄγω σφὴνγω, σφίγγω; non, quod ait Lennepius, a verbo obsoleto φίγγω.

59. Ἀμήχανος. *Contra quem nullum est remedium*. ἄπορος πρὸς ὃν μηχανὴν οὐκ ἔστιν εὐρεῖν. Hesych. Schol. Venet. ad Il. Π. 29.

60. Ἀραρεν. *Fixus vel Concinnatus est*. præt. med. ab ἄρω, ἀρτο. ἡρμόσθη. παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. Hesychius, secunda glossa hunc locum respiciens. Frustra igitur Abreschius pro δέδεται legi vult δέδοκται.

Ibid. Ὠλένη. *Ulna*. quæ vox eadem est. *Brachium cubiti tenuis*.

61. Πορπάω. *Fibulo*. "a πόρπη *annulus* cui fibula vel περόνη inserta tenetur: sed et non raro ipsam fibulam notat." Hemsterhusius.

62. Σοφιστής. *Machinator. Veterator*. ἀπατεὼν, διδάσκαλος, πανούργος. Hesych. "Σοφὸς primum quidem significavit *sapientem*, sed dein etiam *solertem* et *callidum*: unde σοφίζειν *astutum reddere*." Hemsterh. Schol. Venet. ad Il. O. 410. Ἀπαξ ἐνταῦθα σοφίαν ὠνόμασεν, οὐ τὴν λογικὴν, ἀλλὰ τὴν τεκτονικὴν τέχνην· οἱ γὰρ παλαιοὶ (τοὺς τεχνίτας) πάντας σοφιστὰς ἐκάλουν. Voces τοὺς τεχνίτας supplevi ex Schol. ad Pind. Isthm. V. 36. qui vicissim σοφιστὰς pro σοφούς postulat. Cf. Schol. ad Aristoph. Nub. 330. Photius Lex. MS. Σοφιστής· πᾶς τεχνίτης.

Ibid. Νωθής. *Segnis. Obtusus*. βραδὺς, δυσκίνητος, ἄλογος. Phot. Lex. MS.

64. Αὐθάδης. *Sibi placens*. ita Glossæ Veteres. *Pertinax*. "Qui nisi quod ipse facit, nil rectum putat," ut ait Terentius Adelph. I. 2. 18. Cf. Schneider. ad Theophrast. c. 23. Pro metaphora confer Oppian. Cyneg. I. 59. χαλκοῦ γενέσσι τερήσας. ubi lege τορήσας.

65. Διάμπαξ. *Penitus*. διόλου. Hesych. Suppl. 957. τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς Γόμφος διάμπαξ.

Ibid Ἐρρώμένως. *Valide*. a ῥώω *valeo*; unde ῥωμή, et cetera ejusdem familiae.

67. Κατοκνέω. *Cunctando detrecto*. ab ὄκνος *timor*. Photius Lex. MS. Ὀκνεῖν· τὸ φοβεῖσθαι δηλοῖ παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

69. Δυσθέατος. *Cum dolore spectandus*. Sophocl. Aj. 1004. ὦ δυσθέατον ὄμμα.

70. Κυρέω. *Consequor*. idem ac κύρω. Interdum vero significat *Sum, Accido*. ut in Sophocl. Œd. Col. 225. 1703. Philoct. 145. Κυρόω autem est *firmiter, ratum facio*. Utrumque verbum derivatur a κῦρος *auctoritas, dominus*, vel, adjective, *confirmans*, vel denique *pertinens*, quo sensu semel tantum reperi. Poeta incertus apud Hesych. in v. Κῦρον. Οὐτ' εἶπον οὐδέν πρὸς σέ κῦρον, ὦ γύναι, quod Hesych. explicat σοὶ ἀνῆκον, εἰς σέ τεῖνον. ubi tamen participium est.

71. Μασχαλιστήρ. *Lorum equi pectorale*. Etymol. M. p. 560, 38. Λέπαδνα, οἱ κατὰ τῶν ἰππίων στηθέων ἱμάντες, οἱ μασχαλιστήρες. Herodotus I. 216. cingula, quæ sub axillis Massagetæ gestabant, μασχαλιστήρας vocat; confer notas in Thom. M. v. Μάλη.

73. Ἐπιθωύσσω. *Incito*. θωύσσω proprie de venatoribus dictum, canes incitantibus; a θῶς *lupi genus*. Eurip. Iph. Taur. 1127. ὁ κάλαμος Πανὸς κώπαις ἐπιθωύσσει. Hippol. 229. κυσὶ θωύξαι *clamore canes incitare*.

74. Κιρκόω. *Annulis affigo*. a κίρκος vel κρίκος *annulus*. Sic Latini *annulus* pro *vinculum* dicebant. κίρκοι vel κρίκοι dicuntur singuli catenæ annuli. Briso in Œconomico apud Stob. tit. 82. p. 461. ed. Trincavell. Οὕτως ἔχει πρὸς ἄλλαλα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, καθάπερ καὶ τὰς ἀλύσιος τοὶ κρίκοι.

76. Διατόρος vel Διάτορος. *Perforans, vel Perforatus*, prout paroxytone vel proparoxytone legas. Schol. A. διατόρους· τὰς

διαπειρούσας καὶ τιτρωσκούσας. (active scilicet, ut infra v. 188. διατόρος φόβος.) ἢ τὰς διατετορνενυμένας. quod in hoc loco melius; nisi clavos per pedes actos intelligamus, ut in Sophocl. Œd. Tyr. 1034. Λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς. Active quoque in Eumen. 564. διατόρος Τυρσηνικὴ Σάλπιγξ.

77. Ἐπιτιμητής. *Censor.* ὁ ἐξεταστής καὶ εὐθύνας ἐπάξων. Schol. B. Sophocles Procris apud Polluc. IX. 140. κολασταὶ, ἀπιτιμηταὶ κακῶν. Eurip. Suppl. 255. κολαστὴν ἀπιτιμητήν. Homerus habet ἐπιτιμήτωρ Od. I. 270. ad quem locum Eustath. p. 1629, 11. hunc versum laudat. Oppian. Halieut. I. 684. ἐπιτιμητήρ.

80. Ἐπιπλήσσω. *Incutio. Objicio.* ἐπιπλήξειν* ἐπελθεῖν, ἐπιτιμῆσαι, ὑβρίσαι. Hesychius, II. Ψ. 580. respiciens. Cum accusativo rei occurrit Sophocl. Œd. Col. 1730. τί τόδ' ἐπέπληξας;

81. Ἀμφίβληστρον. *Pedica. quicquid circumjicitur; et proprie rete significat.* In Choeph. 490. de veste dicitur qua Agamemnona implicuit Clytæmnestra: de veste etiam Eurip. Helen. 1085. ἀμφίβληστρα σώματος ῥάκη.

83. Προστίθει. Dubitari potest, annon προστίθη potius sit scribendum. Etymol. M. p. 478, 10. οὕτω καὶ οἱ Ἀττικοί, εἰ μὴ χρήσονται τῷ θι καταλήξει, χρῶνται τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν παρατατικῶν ἐν τοῖς προστακτικοῖς οἷον, ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτιθη, τίθη.

84. Ἀπαντλέω. *Exhaurio. Detraho. Allevo.* Eurip. Alcest. 354. ἀλλ' ὅμως βάρος Ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν. quem locum respicit Hesych. Ἀπαντλοίην ἄν' ἐπικουφίσαιμι ἄν. Proprie dictum est de aqua per sentinam exantlanda.

85. Ψευδωνύμως. *Falso nomine.* cui opponitur ἐπωνύμως, vel φερωνύμως, quod recentiorum fuit.

Ibid. Δαίμων. *Deus.* Sæpe tamen inter θεὸς et δαίμων distinguitur, ut in Eurip. Hecub. 165. Med. 1388. cf. Kuhn. ad Ælian. V. H. III. 18. Formata est vox a δαήμων *sciens*, quo sensu ipsa quoque usurpatur ab Archilocho ap. Plutarch. Thes. p. 6. Ταύτης γὰρ κείνοι

δαίμονες εἰσὶ μάχης. ubi legitur perperam δαήμονες; nisi quis suspicetur, Κεῖνοι γὰρ ταύτης ἰδμονες εἰσὶ μάχης. (Alexander Ætolus apud Macrob. Sat. V. 22. Τιμόθεον κιθάρης ἰδμονα καὶ μελέων.) Plato Cratyl. 16. p. 27. ed. Fischer. ὅτι φρόνιμοι καὶ δαήμονες ἦσαν, δαίμονας αὐτοὺς ὠνόμασε, καὶ ἔν γε ἀρχαία τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ αὐτὸ συμβαίνει τὸ ὄνομα. Schol. Venet. ad Il. A. 222. Δαίμονας καλεῖ τοὺς θεούς· ἦτοι (ἢ ὅτι) δαήμονες, ἔμπειροι καὶ ἰδριες πάντων αὐτοὶ εἰσὶν· ἢ ὅτι διαιτῆται εἰσὶ καὶ διοικῆται τῶν ἀνθρώπων. ὡς Ἀλκμὰν ὁ λυρικός φησι. Ὅς θεῶν πάλους ἔπαλλεν, δαίμονάς τ' ἐδάσσατο—τοὺς μερισμοὺς, τὰς διαιρέσεις αὐτῶν. Sic enim lego: vulgo, ὃς ἔθεν πάλοις, &c. cf. Procl. ad Hesiod. Op. I. 121.

Ibid. Προμηθεύς. *Prudens*. σῶφρων. Hesych. κατὰ μεταβολὴν Προμηδεὺς, ὁ προορῶν τὰ μῆδεα, τὰ βουλευμάτα. Etymol. M. p. 689, 37. et Schol. A. Propius vero ducitur a μῆτος vel μῆτις, *consilium*, quod ab antiquo verbo μάω μῶ fluxit, cujus activa vox post Epicharmi tempora obsolevit; sed de hoc verbo plura dicenda sunt infra ad v. 486.

87. Ἐκκυλίω. *Evolvo*. apud Homerum de viro e curru præcipitato dicitur. Xenophon. Memorab. I. ii. 22. καὶ τοὺς εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας.

88. Δῖος. *Jovi pertinens*. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Χίος Χῆος, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς Διὸς γενικῆς Δῖος, καὶ κράσει τῶν δύο ἢ εἰς ἓν, Δῖος. Etymol. M. p. 278, 13. Cf. Eustath. ad Il. A. p. 21, 25.

90. Γέλασμα. *Risus*. Lenis fluctuum agitatio, quæ ab Homero φρίξ vocatur. Il. H. 63. Οἷη δὲ ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φρίξ Ὀρτυμένοιο νέον. Eurip. Fragm. inc. 208. Ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκῃ γελᾷ. H. in Cer. 14. Γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε καὶ ἀλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης. Oppian. Halieut. IV. 334. Κύματος ἀκροτάτοιο γέλως ὅθι χέρσον ἀμείβει. Leonidas Anthol. III. xxii. 48. Οὐδ' εἴ μοι γελώσῃ καταστροφείῃ γαλήνῃ Κύματα, καὶ μαλακὴν φρίκα φέροι ζεφύρος. Satyrus Anthol. I. lvi. 8. Κεκροπίδες δ' ἠχεῦσι, γαληναίῃ δὲ θάλασσα Μειδιάει. Poeta nescio quis apud Eustath. ad Il. A. p. 159, 24. αἰγιαλὸς—γελᾷ—Κύμασιν εἰαρινοῖς ἡρέμα κλυζόμενος. Plutarch. de

Primo Frigore p. 1755. καὶ βυθοὶ ποταμῶν διαγελῶσιν. in Cæsar. 232. p. 1300. ὥσπερ τῆς θαλάσσης τὰ διαγελῶντα. Aristot. Probl. 23. διὰ τὸ τὸ κῦμα οὐκ ἐπιγελᾷ ἐν τοῖς βαθέσι πελάγεσιν. Theophylact. Simoc. Quæst. Phys. VII. p. 11. ἐντεῦθεν ἐπιγελᾷ γαλήνην ἢ θάλασσα. Alciphron. III. 1. καὶ μειδιᾷ τῆς θαλάσσης γαληνιώσης χαριέστερον. Lucretius II. 559. *Subdola cum ridet placidi pellacia ponti.* Miltonus nostras Par. Am. IV. 164. Cf. Rittershusium ad Oppiani locum, Bergler. ad Alciphr. p. 274. Misc. Obs. T. IV. p. 211. Paulo aliter καχλάζειν, *cachinnari*, dicuntur fluctus vel litora: Theb. 110. Theocr. VI. 11. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει "Ασυχὰ καχλάσδοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν. Catull. LXIII. 272. *undas—Quæ tarde primum clementi flamine pulsæ Procedunt, leni et resonant plangore cachinni.* Accius apud Nonium, emendante Jos. Scaligero Conjectan. in Varr. de L. L. p. 86. *Ac ubi curvo litore latrans Unda sub undis labunda sonat, Simul et circum magnisonantibus Excita saxis sæva sonando Crepitu clangente cachinnat.*

Ibid. Παμμήτωρ. *Omniū mater.* ἡ πάντων μήτηρ καὶ τροφός. Schol. B. Paulo aliter Sophocl. Antig. 1282. Γυνὴ τέθηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ. ubi Schol. ἡ κατὰ πάντα μήτηρ. Rarior vox est: utuntur Oppian. Hal. I. 414. Meleager Brunckii Anal. I. p. 35. Παμμήτωρ γῆ, χαῖρε. Idem ibid. p. 29. παμμήτειρα. Democritus in fragm. περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν (vel -θῶν uti a Schol. Nicandri Theriac. 764. citatur) ap. Fabricii Bibl. Græc. T. IV. p. 333. ἦτε γῆ παμμήτωρ οὔσα. Hymn. Homerid. XXVII. 1. γαῖαν παμμήτειραν. Nonnus alicubi παμμήτηρ, quippe nescivit literator iste composita a μήτηρ semper in τωρ efferi. Cujus rei exempla proferam, partim ex Abreschio et Valcken. ad Eurip. Phœniss. 1518. σιδηρομήτωρ infra v. 309. μονσομήτωρ infra v. 470. προμήτωρ Theb. 140. Eurip. Phœniss. 687. 842. δυσμήτωρ Suppl. 68. ἀμφιμήτωρ Noster in Heraclidis apud Hesych. et Suid. in v. Sophocl. Electr. 1154. μονομήτωρ Eurip. Phœn. 1533. ἀμήτωρ ibid. 676. Oppian. Cyneget. II. 567. Plato Sympos. 8. sub init. Oraculum apud Lactant. de Fals. Relig. I. 7. Julian. Orat. V. p. 166. atque alii apud Wesseling. Obs. II. 10. διμήτωρ Alexis Athenæi II. p. 39. B. Grotii Exc. p. 597. οἰνομήτωρ Astydamas Athen. II. p. 40. B. ἰσομήτωρ Theocr.

VIII. 14. ματρομάτωρ Pindar. Ol. VI. 143. ταχυμήτωρ Incerti epigr. Anthol. IV. 12. ὁμομήτωρ Orpheus apud Platon. Cratyl. 19. p. 36. ed. Fischer. Stob. Eclog. p. 153. Grot. αὐτομήτωρ Simonid. de Mulier. 12. παλαιομάτωρ Eurip. Suppl. 628.

91. Πανόπτῃς. *Omnia viciens.* occurrit Choeph. 985. Suppl. 301. Eurip. Phoeniss. 1131. Πανόπτῃς· πανόφθαλμος. Photius Lex. MS. Argum scilicet respiciens.

Ibid. Κύκλος. *Circulus. Orbis.* Pers. 504. λαμπρὸς ἡλίου κύκλος. Interdum ponitur simpliciter pro ἡλίου. Sophocl. Philoct. 815. τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; et propius ad nostrum *ibid.* v. 1354. Πῶς, ὦ τὰ πάνθ' ὀρώντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι, Ταῦτ' ἐξανασχίσεσθε;

93. Αἰκία. *Contumelia.* παρὰ τὸ μὴ εἰκέναι, ὃ δηλοῖ τὸ καθήκειν. Schol. Venet. ad Il. Π. 545. Cf. Schol. ad Sophocl. Electr. 487. Penultima producitur ut in καλή, Callimach. Fr. CXXXI. ὑπεροπλή, Sophocl. Antig. 130. κατηφίη, Rhianus ap. Stob. p. 26. Ed. Trincavell. προεδρία Xenophanes ap. Athen. X. p. 414. A. αἰργία Bion. VI. 6. μορία Pallad. in Anthol. αἰθρία Solon Eleg. 22. ψύλλιον Orph. Argon. 959. ὄρμιον *ibid.* 915. ταινίαις in versu ap. Diog. Laërt. VIII. 62. ἀπιστή Theognis 829. κονία et ὄρμια.

94. Διακναίω. *Vellico. Crucio.* κναίειν est *vellicare* ut fullones pannum, ab antiqua forma κνάω, κνήμι, unde κνήθω, κνάπτω et similia. Agam. 65. Διακναιομένης ἐν προτελείοις Κάμακος. Eurip. Alcest. 109. Χρὴ τῶν ἀγαθῶν διακναιομένων Πενθεῖν. cf. Med. 164. Heracl. 297.

Ibid. Μυριετῇ χρόνον. Non accurate μυριάδα ἐτῶν; triginta enim millia annorum spatium captivitatis fuisse docuit Æschylus in Prom. Ignif. testibus Scholiasta et Hygino. Sed μυρία nil nisi πολλὰ significat, metaphora e fluidis desumpta, a μύρω *fluo*. Cf. Valcken. ad Phoeniss. 1480. D. Heinsium in Lect. Theocrit. p. 347. Etymol. M. p. 595, 5.

95. Ἀθλεύω. *Luctor.* μετ' ἄθλου καὶ κακότητος διάγω. Schol. B. Il. Ω. 733. ἔνθα κε ἔργα αἰκέα ἐργάζοιο Ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου.

96. Ταγός. *Dux. Qui disponit: a τάσσω. Vox militaris.* Ταγοί· προστάται, ἄρχοντες, ἡγέμονες. Hesych. Primam semper produci docet Dawes. M. C. p. 245. Sed in ταγή et compositis corripitur; cujus rei miram affert causam Brunckius ad Aristoph. Eq. 159. ταγός occurrit Pers. 23. 480. Soph. Antig. 1057. In Agamemnonis v. 110. legitur ταγὰν prima producta, sed locus mihi suspectus est.

100. Ἐπιτέλλω. *Appareo. significatu rariore. Ἐπιτείλας· ἀνατείλας Suid. quorum posterior in hoc sensu frequens est. ἐπιτέλλειν plerumque est, injungere.*

102. Σκεθρῶς. *Lucide. ἀκριβῶς Schol. A. Erotian. Lex. Hippocr. Σκεθροτέραν. Βακχεῖος ἐν ᾧ φησὶν ἀληθεστέραν· ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς. κεῖται καὶ ὅτε μὲν ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς, ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκριβοῦς λογισμοῦ τὸ σκεθρόν.*

Ibid. Ποταίνιος. Inexpectatus. Photius Lex. MS. Ποταίνιος· πρόσφατος. Δώριος δὲ ἡ λέξις. Ionica vero, teste Gregorio p. 262. Theb. 241. ποταίνιον πάταγον. ubi tamen legerem ποτανόν. Sophocl. ap. Stob. p. 263. ἡδονὰς ποταινίους. Antig. 849. τάφου ποταινίου.

105. Ἀδήριτος. *Contra quem non est certandum. Hesych. Ἀδήριτον· ἄμαχον, ἀκαταμάχητον. Etymol. M. p. 17, 39. Ἀδήριτος, χωρὶς μάχης, καὶ ἀφιλόνηκος. ἐκ τοῦ δήρις. Homer. Il. P. 42. Ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται, Οὐδ' ἔτ' ἀδήριτος οὔτ' ἀλκῆς οὔτε φόβοιο. ubi sensu aliquantum diverso exstat.*

109. Нарθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς Πηγὴν κλοπαίαν. *Indago autem ignis fontem a me surreptum et in ferula conclusum. τὴν ἐν νάρθηκι θησαυρισθεῖσαν· παρόσον τῷ νάρθηκι ἐχρῶντο πρὸς τὰς ἐκζωπυρήσεις τοῦ πυρὸς, ὅθεν καὶ τῷ Διονύσῳ ᾤκέϊωσαν αὐτόν. Hesych. Sic Auctor Theogoniæ 565. Ἀλλά μιν ἐξαπάτησεν εὖς πάϊς Ἰαπετοῖο, Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν Ἐν κοιλῷ νάρθηκι. Νάρθηξ ferula est, de qua Martialis, Clara Prometheo munere ligna sumus. Proclus ad Hesiod. Op. I. 52. ἔστι μὲν πυρὸς ὄντως φυλακτικὸς ὁ νάρθηξ, ἡπίαν ἔχων μαλακότητα εἶσω, καὶ τρέφειν τὸ πῦρ, καὶ μὴ ἀποσβέννυναι δυνάμενος. Recte monet Schol. B,*

Æschylum πηγὴν κλοπαίαν dixisse, cum debuerat πυρὸς κλοπαίου, et ναρθηκοπλήρωτον pro ἐντὸς νάρθηκος. Sic infra v. 152. ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις pro λύμαις δεσμῶν ἀδαμαντίμων.

111. Πόρος. *Vectigal.* ἀφορμή. Hesych.

112. Ἀπλάκημα. *Error. Culpa.* Videtur formatum esse a πλάζω *errare facio*, a præfixo πλεοναστικῶς, vel κατ' ἐπίτασιν; ut στάχυς, ἄσταχυς; βληχρὸς, ἀβληχρὸς; μέλγω, ἀμέλγω; et similia. Lex. MS. apud Herman. de Emend. Gr. Gram. p. 18. Ἀπλάκημα· ἀμάρτημα· ἐκ τοῦ πλέκω, πλάκω, πλάκημα. Abresch. Misc. Obs. V. p. 102. suspicatur πλακεῖν olim usitatum fuisse eodem sensu, quo postea ἀμπλακεῖν; et profecto in Hesychio legitur πλακίησιν· ἀμαρτίαις; sed perperam, credo, capite truncato, pro ἀπλακίησι.

113. Ὑπαίθριος. *Subdivus.* ὑπὸ τὸν αέρα. καὶ ὕπαιθρος ὁμοίως. Photius Lex. MS. et Suidas. *Subdivus.* ὕπαιθρος. Glossæ Vett. Veteres vero plerumque ὑπαίθριος de persona dicebant, ὕπαιθρος de re; et in hoc loco ὕπαιθρίοις ad Promethea refertur, etiamsi cum δεσμοῖσι construatur. Plato Sympos. 23. p. 167. ed. Fischer. ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος. τὸ ὕπαιθρον, *aer subdialis*; τὰ ὕπαιθρα *castra*; ναὸς ὕπαιθρος, *templum sine tecto*. Sed in Agam. 343. ὕπαιθρίων πάγων. Eurip. Androm. 226. ῥανίδ' ὕπαιθρίας δρόσον. confer Oudendorp. ad Thom. M. in voce. Salmasium ad Tertullian. de Pall. p. 85.

115. Ὀδμή. *Odor.* quod veteres Attici pro ὀσμῇ dicebant. Photius tamen in Lexico MS. et Thom. M. in voce, dicunt ὀδμή Ionicum esse. Ionica vero dialectus et vetus Attica una eademque erant.

Ibid. Προσίπτημι. *Advolo.* aoristus τοῦ ἔπτημι Atticorum fuit, non autem ἔπταμαι, media voce. Πέτομαι. οὐχ ἔπταμαι. Thom. M. Cf. Porsoni notam ad Eurip. Med. 1.

Ibid. Ἀφεγγής. *Obscurus. Obtutum fugiens.* ἀόρατος. Schol. B. Alexis apud Athen. IV. p. 134. A. Ἀπαντες ὀρχοῦντ' εὐθὺς, ἂν οἶνον μόνον Ὀσμὴν ἴδωσιν.

116. Θεόσσυτος. *Divinitus procedens.* ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἐσσυμένος. παρὰ τὸ σεύω καὶ θεός. Etymol. M. p. 446, 12.

Ibid. Κεκραμένος. *Mistus.* præteriti participium a κράω vel κεράω. Scholiasta explicat per ἡρωϊκὸν, sive ἡμιθέων “cujusdam inter deum et mortalem.” Schottus Comm. Societ. Lips. IV. p. 21. κεκραμένη accipit de eo sono et odore, qui ab utroque genere, et Deorum et hominum simul, proficiscatur. Alexis Grotii Exc. p. 591. Οὐ θνητὸς, οὐδ’ ἀθάνατος, ἀλλ’ ἔχων τινὰ Συγκρᾶσιν. Sotades Stobæi p. 478.=427. Ὁ πένης ἐλεεῖται, ὁ δὲ πλούσιος φθονεῖται, Ὁ μέσος δὲ βίος κεκραμένος, δίκαιός ἐστιν.

118. Θεωρός. *Spectator.* Rarius occurrit in hoc sensu simplici: plerumque, *Observator divinorum*, de quo significato omnia fere occupavit Valcken. ad Ammon. p. 93.

Ibid. Δή. *Denique.*

121. Δι’ ἀπεχθείας ἐλθεῖν. *Inimicitiam inire. Invisus fieri.* Cf. Eurip. Hippol. 1164. Phœniss. 489. Plato in Theag. p. 130. τῇ προτεραίᾳ μοι δι’ ἀπεχθείας ἐν λόγοις τισιν ἐγεγόνει.

122. Εἰσοιχνέω. *Frequentio.* εἰσοιχνεύσιν· εἰσπορεύονται· καὶ ἐνεδρεύονται. Hesych.

124. *Κινάθισμα. *Levis strepitus.* κίνημα πλήθους· παραγώγως· ἐξ οὗ πλήθος παραγίνεσθαι ὑπακούεται. Schol. A. Hesychius, qui hæc exscribit, male παραγίνεται habet. Α κιναθίζω formatur, quod Hesych. explicat per μινυρίζω et κινέω.

126. Ῥιπή. *Impetus. Vibratio.* ὁρμή. Schol. A. et Hesych. Etymol. M. p. 704, 3. Ῥιπή· ἡ ῥιπτομένη· τίθεται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ βίας πνευμάτων. de alarum vibratione Agam. 901. Λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην Ῥιπαῖσι θωύσσοντος. Unde ῥιπῖς, *flabellum*, ῥιπίζω, *flabello ventilare.* ἄστρον ῥιπαὶ in Sophocl. Electr. 105. sunt *stellarum scintillationes.* Sic ὀφθαλμον ῥιπή *nictitatio* est. πτερύγων ῥιπαῖς occurrit Eurip. Pirith. Fragm. III. 4. Hæc vox ubique vibrationis notionem habet.

Ibid. Ὑποσυρίζω. *Leniter strideo.* Ἀ σύριγξ, *fistula*, efficta est Æolicum συρίκτω et recentiorum συρίζω.

132. Παρείπω. *Persuadeo.* παρὰ in compositis *prævalendi* notionem includit, ut in παρηγορέω, παρίεμαι, παραιτοῦμαι. Auctor Aur. Carm. 24. Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπη, μήτε τι ἔργῳ, Πρῆξαι, &c. Cf. Valcken. ad Theocr. Adoniasus. p. 356.

133. *Κραιπνοφόρος. *Rapide ferens.* κραιπνόν. ταχὺ, ὀξύ. Hesych. de cujus vocis etymologia, nugantur, ut solent Grammatici, Etymol. M. p. 536, 10. Eustath. ad Iliad. E. p. 541, 42. κραιπνὸς occurrit Pers. 95. Iliad. Od. E. 385. Eurip. Hippol. 842.

134. Χάλυψ. *Chalybs.* Vox Latina veterem formam Æolicam Χάλυβς repræsentat. Ita vocabant et ferrum, et populum qui primus ferrum effodisse dicebatur. Χάλυβες· ἔθνος Σκυθίας, ἔνθα ὁ σίδηρος τίκτεται. Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 476. ita et Eustath. ad Dionys. 768. Alia forma Theb. 730. Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος.

135. Διαίσσω. *Perrumpo.* διαίττειν· ὀρμᾶν. Hesych. corrigente Valcken. ad Phœniss. 1388. Piersonus ad Mœrin p. 301. αἴσσω apud Atticos poetas universe disyllabon esse statuit: sed Piersonus ad Eurip. Hecub. 31. poetis licentiæ paullum concedit; quem vide.

136. Ἐκπλήσσω. *Excutio.* cum accusativo vel rei vel personæ ponitur. Eurip. Orest. 542. ὃ μ' ἐκπλήσσει λόγον. Ion. 635. οὐδέ μ' ἐξέπληξ' ὁδοῦ Πονηρὸς οὐδεὶς. vid. infra v. 368. Antiphanes ap. Stob. Ecl. xi. p. 17.=141. Μάλιστα δ' ἐκπλήττει με τῶν ξυνειδότην Ὁ χρόνος, ὃν αἰὲ λανθάνειν ἀμηχανῶ. Thucyd. II. 38. ὧν καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήττει. Cf. Hemsterhusii notam ad Thom. M. p. 287. Eurip. Hippol. 948. Ἐκ τοι πέπληγμαι, σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με Λόγοι, παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν. Ubi vix dubito quin legendum sit, Ἐκ τοι πέπληγμαι, σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με Λόγοι παραλλάσσοντες, ἔξεδρος φρενῶν. Quo enim pacto λόγοι dicantur *extra sedem mentis positi*, uti interpretatur Spanhemius, equidem non video.

137. Θεμερῶπις. *Verecunda*. ἐρασμία. Hesych. a θέμερος (σεμνός. Hesych.) et ὄψ. Bentleius Epist. ad Mill. p. 66. in Empedoclis versu legit Ἀρμονίη θεμερῶπις pro vulgato ἱμερῶπις.

138. Ἀπέδιλος. *Sine sandaliis*. ἀσάνδαλος. διὰ τοῦτο δῆλον ὅτι σπουδαίως παρεγένοντο, οὐδὲ τὰ οἰκεῖα πέδιλα δυνηθεῖσαι λαβεῖν. Schol. B. Veteres τὸ ἀνυπόδητον festinationis indicium dicere solebant. Theocr. XXIV. 36. Ἄνστα, μηδὲ ποδέσσι τεοῖς ὑπο σάνδαλα θείης. Bion. I. 21. αἱ δ' Ἀφροδίτα, Λυσαμένα πλοκαμῖδας ἀνὰ δρυμῶς ἀλάληται, Πενθαλέα, νήπεκτος, ἀσάνδαλος. Hæc Stanleius. Polyæn. Strateg. VIII. p. 498. Σεμίραμις λουομένη τῶν Σιράκων ἤκουσε τὴν ἀπόστασιν καὶ παραντίκα ἀνυπόδητος, μηδὲ τὰς τρίχας ἀναπλεξαμένη, ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξῆλθε. Philostratus Icon. V. corrigente Hemsterhusio in Misc. Obs. V. p. 23. Ὅρᾳς γὰρ ὡς ἄβλαυτος καὶ μονοχίτων ἀναπηδήσασα τῆς εὐνῆς, ἀτάκτῳ τῇ κόμῃ, τὰς χεῖρας ἐκπετάσασα βοᾷ.—Oppian. Cyneg. IV. 368. Ὡς δ' ὅτε παρθενικὴ γλαγόμεντος ἐν εἵαρος ὥρῃ Ἀβλαύτοις πόδεσσιν ἀν' οὔρεα πάντ' ἀλάληται, videlicet ἀνυποδήτοις, teste Hesychio; βλαῦται enim genus solearum. Rarioris vocis exempla quædam proferam. Plato Sympos. 2. λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον. ubi Schol. p. 43. ed. Ruhnken. βλαύτας. ὑποδήματα. οἱ δὲ, βλαυτία, σάνδαλα ισχνά. (Anglice *Pumps*.) Hermippus ap. Athen. XV. p. 668. A. Κνημῖδα περὶ σφυρὸν ἀρθροῦνται, Βλαύτης δ' οὐδεὶς ἔτ' ἔρως λευκῆς. ita lego. Leonidas Tarentin. Analect. I. p. 230. de Anacreonte ebrio, τῶν δὲ βλαυτίων τὸ μὲν Ὅμως φυλάσσει, θάτερον δ' ἀπώλεσεν. Id. ibid. p. 222. Glossæ Vet. Βλαυτίον. ὑπόδημα. *Solea*. vid. Hesych. v. Βλαῦδες. Hæc in gratiam λεξιφίλων. Sed ad propositum revertamur. Horat. I. Serm. II. 132. *Discincta tunica fugiendum est, ac pede nudo*. Apul. IX. p. 226. ed. Elmenhorst. *Interdum Philesietærus, cognito strepitu, raptim tunicam injectus, sed plane præ turbatione pedibus intectis, procurrit cubiculo*. Tibull. I. iii. 91. *Tunc mihi qualis eris, longos turbata capillos, Obvia nudato, Delia, curre pede*. Quippe e domo exituri soleas induebant: unde etiam explicari potest Euripidis locus, Hippol. 1189. Αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἀρμόσας πόδας. id est, cum se ad iter capessendum calceasset. ubi miror viros doctos ἀρβύλαισιν de currus parte quadam intellexisse. Cf. Bern. Martin. V. L. I. 4. Ita olim scripseram, vereor ne nimis

festinanter: nunc verto: "Pedibus adaptatis (curru sc.) una cum calceis." i. e. pedes calceatos. Sic αὐτοῖσι συμμαχοῖσι *cum sociis ejus*. inf. 229. αὐτοῖς τέκνοισι Hippol. 1341. vid. Markland. ad Eurip. Suppl. 937.

Ibid. Ὀχῶ πτερωτῶ. *Curru alato*. Intelligendum est sive de machina qua Chorus vehebatur, sive de alis.

141. Εἰλίσσω et ἐλίσσω, *Volvo*, pro libitu usurpant Tragici, sed εἰναλίαν pro ἐναλίαν nunquam extra choros. Porson. ad Eurip. Phoeniss. 3.

146. Ἀζηλος. *Non invidendus*. ἦν οὐδεὶς ζηλώσει. Schol. B. Legitur in Oraculo ap. Herodot. VII. 140. Οὔτε γὰρ ἡ κεφαλὴ μένει ἔμπεδον, οὔτε τὸ σῶμα, Οὔτε πόδες νέατοι, οὔτ' ὦν χέρες, οὔτε τι μέσσης Λείπεται, ἀλλ' ἄζηλα πέλει. sed ibi manifesto legendum est αἰδηλα. Proximo errore in Hesychio legitur αἰζηλόν. αἰδηλον. pro αἰδηλον. Eurip. Iph. Taur. 619. Ἀζηλά γ', ὦ νέανι, κοῦκ εὐδαίμονα. Schol. Platon. p. 109. ed. Ruhnken. Ἀζήλωτος γὰρ ἐστίν, ὅστις ἔχει τι, ὃ μὴ εὐχόμεθα γενέσθαι ἡμῖν.

Ibid. Ὀχέω. *Fero*. Od. Φ. 502. Ἦῖεν ἦν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.

148. Ὀμίχλη. *Nebula*. αἶρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιότερα. Aristot. de Mundo. 4. Ὀμίχλη ἀορασία, ἢ παχὺς ἀήρ. Photius Lex. MS.

149. Προσῆξε. vide Δῆξε v. 135.

151. *Προσαναίνομαι πέτραις. *Scopulis affixus exsiccior*. figura anastrophe. Ab ἀναίνω *siccio*, quod ab αὔω.

152. *Ἀδμαντόδετος. *Ferro vinctus*.

153. Οἰακονόμος. *Qui clavum dirigit. Gubernator*. ab οἶαξ et νέμω: idem quod οἰακοστροφός infra v. 524. et οἶακα νωμῶν Theb. 3.

154. **Νεοχμός.** *Novus.* Erotian. Lex. Hippocr. Νεοχμόν· νεώτατον· ὡς καὶ Ἀλκμὰν ἐν ἁ μελέων. Sic recte Eustachius; editur enim νεωχμόν; et in Photii glossa MS. νεοχμόν· νέον. recentior manus ω pro ο in penultima substituit. Sophocl. Antig. 155. Creon vocatur βασιλεὺς νεοχμός.

156. Ἀθέτως. *Sine lege.* οὐ συγκατατεθειμένως. Αἰσχύλος Προμηθεὶ Δεσμώτῃ. Hesych. corrigente Bentleio Epist. ad Mill. p. 77.

157. **Πελώριος.** *Venerabilis. Grandis.* μέγας, δεινός. Πελώρια· μέγαλα τέρατα. Hesych. Id. Πέλωρ· ὄνομα οὐδέτερον. σημαίνει δὲ τὸ ἐξαίσιον καὶ φοβερόν. lege Πέλωρον· ὄνομα οὐδέτερον· τὸ ἀρσενικὸν δὲ ὁ πέλωρ, &c. e Schol. Venet. ad Il. E. 741. et Etymol. M. p. 660, 33.

Ibid. Ἀἰστώω. *Deleo.* ab αἶστος· ἀφανής, ἀνιστόρητος. Hesych. Cf. Æ. Porti Lex. Ionicum in voce, et Schol. Venet. ad Il. Ξ. 258. ubi pro λαβών, legendum βαλών. infra 240. 946. Linus ap. Stob. V. p. 37. Grot. βεβήλων Ὀχλον αἰστώσαι.

159. ***Νεκροδέγμων.** *Mortuorum coactor.* Homerus Orcum vocat πολυδέγμονα et πολυδέκτην. Cf. Ruhnken. ad Hymn. Cer. 9.

Ibid. Ἀπέραντος. *Non transeundus.* ἀπέραντον· μέγαν, ἀτελείωτον· ἐκ τοῦ πέρας μὴ ἔχειν Hesych. male; est enim a περαίνω. Cf. Schol. ad Aristoph. Nub. 3. in Brunckii nota. ἀπέρατον et ἀπέραντον num diversæ formæ sint ejusdem vocis, uti ait Brunckius, dubitari potest. Nescio tamen annon melius foret in hoc loco ἀπέρατον.

163. ***Κίνυγμα.** *Mobile aliquid.* αἰθέριον κίνυγμα, *Ventis ludibrium*, ut ait Horatius. Eustath. ad Il. Δ. p. 472, 43. Τοῦ δὲ κινύω αὐθις παράγωγον τὸ κινύσσω· ἐξ οὗ παρ' Αἰσχύλῳ αἰθέριον κίνυγμα, τὸ αἶριον εἰδωλον. ubi videtur respexisse Eurip. Phœniss. 1559. αἰθέρος ἄφανές εἰδωλον.

164. **Ἐπίχαρτος.** *Res ita dicitur, ob quam lætamur.* Ἐπιχαίρειν dicuntur ii, qui aliorum infortuniis gaudent. Ἐπιχαίρειν καὶ

Συγχαίρειν διαφέρει. Ἐπιχαίρειν μὲν γάρ ἐστι τὸ συνεπιγελᾶν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς. Συγχαίρειν δὲ τὸ συνήδεσθαί τινος ἀγαθοῖς. Ammon. de Diff. Voc. optime: vide Valcken. ad locum.

165. *Τλησικάρδιος. *Dure cordatus.*

167. Ξυνασχαλάω. *Simul doleo.* Exemplis vocis ἀσχαλάω in nota propositis, addas Homer. Il. B. 293. Bion. Idyll. II. 7.

168. *Ἐπικότως. *Iracunde.* ὀργίλως Schol. B. ἐπιστρεφῶς Hesych. i. e. *iracunde.* ἐπιστρέφειν enim est *increpare.* Choeph. 626. δηίοις ἐπικότῳ *In hostes furēti.* Composita ex voce κότος amat Æschylus.

169. Ἄγναμπτος. *Inflexibilis.* a γνάμπτω, quod idem est ac κνάμπτω vel κάμπτω, *flecto.* Epigr. in Anthol. p. 34. Τλήμονες, οἷς ἄγναμπτον ἔχεις νόον. Contra in Il. Ω. 41. voces γναμπτὸν νόημα, Scholiasta explicat per εὐπειστον. vid. Wass. et Duker. ad Thucyd. III. 58. Interdum scribitur ἄγναπτος, sed perperam. Cf. Misc. Obs. IX. p. 119.

170. Δάμναμαι. *Debello.* δάμναται ἔλκει, βιάζεται, φθείρει. Hesych.

172. Παλάμη. *Artificium.* μηχανή· παλαμάσθαι γὰρ τὸ μηχανᾶσθαι. Schol. B. παλάμη proprie *manus* est, atque inde *ars manualis.* παλαμάσθαι γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὸ διὰ χειρὸς ἐργάζεσθαι. Etymol. M. p. 647, 50. παλάμαι· αἱ χεῖρες, καὶ αἱ τέχναι Hesych.

173. Δυσάλωτον. *Captu difficilem.* δυσχερῶς κρατούμενον. Hesych.

174. Ἦ μήν. *Nihilominus tamen. Certe.* ἀλλ' ὅμως. Hesych. ὄντως δὴ. καὶ ἀλλ' οὖν, καὶ ἀλλ' ὅμως. Suidas. Infra 943. Theb. 531. Eurip. Med. 1028. Sophocl. Trachin. 256.

175. Γυιοπέδη. *Membrorum vinculum.* γυιοπέδαις· δεσμοῖς τῶν μελῶν. Schol. A. Vox exstat Oppian. Hal. II. 85.

176. *Πρύτανις. Moderator.* βασιλεὺς, ἄρχων, διοικητής. Hesych. et Photius. Οἱ Πρύτάνεις magistratum ordo fuerunt apud Athenienses, pars decima Senatus quingentorum, qui singulis mensibus rempublicam administrabant. In Suppl. 367. Pelasgus vocatur πρύτανις ἄκριτος. In Sphinge ap. Aristoph. Ran. 1287. Σφίγγα δυσαμερίαν, πρύτανιν κύνα πέμπει. Eleganter sane dicitur Herodotus in Epigrammate ap. Steph. Byz. v. Θούριοι. Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίας πρύτανις. Ion Chius ap. Athen. X. p. 447. F. Bacchum ita adloquitur, εὐθύμων συμποσίων πρύτανι. Herodot. VI. 110. de imperio militari vocem posuit. Ut sacra misceam profanis, Auctor Libri Sapientiae in pulcherrima idololatriæ irrisione, c. XIII. v. 2. inquit, ἀλλ' ἢ πῦρ, ἢ πνεῦμα, ἢ ταχινὸν αἶρα, ἢ κύκλον ἄστρων, ἢ βίαιον ὕδωρ, ἢ φωστήρας οὐρανοῦ, πρυτάνεις κόσμον θεοὺς ἐνόμισαν. Sophron, ut colligere licet ex Schol. Theocrit. II. 12. Hecaten vocaverat νερτέρων πρύτανιν. Leonidas Tarentin. Brunck. Analect. I. p. 221. Ἐμβριθῆς, τέχνας ὁ πρύτανις, πέλεκυς.

180. *Ἐπαιοδή. Incantatio.* i. q. ἐπωδή, cantilena magica, per quam morbos depelli credebant, cui opponitur μάγευμα medicamentum magicum. Hesych. Ἐπᾶσαι γοητικὸν ἐπιλαλῆσαι. Id. Ἐπαιοδοί· φαρμακοὶ, γόητες. Pindar. Pyth. III. 91. τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαιοδαῖς ἀμφέπων, τοὺς δὲ προσανέα πίνοντας.

181. *Πτήσσω.* vid. v. 29.

182. *Καταμηνύω. Indico.* καταμηνύειν· κατακηρύσσειν. Hesych.

183. *Χαλάω. Laxo.* de funibus nauticis proprie dictum. Schol. ad v. 2. inquit, συνηθῆς αὐτῷ (Αἰσχύλῳ) ἡ χαλᾶ φωνή.

186. *Δυά. Ærumna.* κακοπάθεια. Apollonius Lex. Homer. Accurate Hesychius, δυνή· δυστυχία, ἡ ἔνδεια. est enim sensu primario *necessitas*; a δέω *egreo*, vel ab antiquo δεύω. Etymol. M. prave a δέω *ligo* ducit. Vocem amat Æschylus. infra 534. 771. Theb. 238. Pers. 1011. Agam. 1153. 1626. Eumen. 266. 558. Simonides Analect. I. p. 129. ἀλλὰ μυρία Βροτοῖσι κῆρες κἀνέπιφραστοι δυαί. Bacchylides ap. Clem. Alex. Strom. VI. p. 745. Analect. I. p. 153.

187. Ἐλευθεροστομέω. *Libere loquor.* παρρησιάζομαι. Hesych. Pers. 591. λέλυται γὰρ Λαὸς ἐλεύθερα βάζειν. Sophocl. Œd. Tyr. 706. ἐπεὶ Τό γ' εἰς ἐαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα. *ubi nollem legere ἐλευθεροστομῇ cum Marklando Explicat. p. 248. Cf. Eurip. Androm. 153. Propert. I. ix. 1. Dicebam tibi venturos, irrisor, amores, Nec tibi perpetuo LIBERA VERBA fore.*

188. Ἐρεθίζω. *Vellico.* ab ἐρέθω: *utrumque Homericum.* proprie de iis dicitur qui lanam vellicant; ab ἔριον scilicet.

189. Δέδια. *Metuo.* præter. med. a δέω. Etymol. M. p. 260, 7. Δέδια· ἐκ τοῦ δέω, ὃ σημαίνει τὸ φοβοῦμαι, γίνεται παράγωγον δεδίω· ὁ μέσος παρακείμενος δέδια, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ, διὰ τὸ μέτρον, γίνεται δεΐδια. Cf. Schol. Oppian. Hal. I. 304.

191. Κέλλω. *Navem appello.* ἐλλιμενίζομαι. Schol. A. Eurip. Hippol. 140. Κέλσαι ποτὶ τέρμα δύστανον. *Dicebant quoque ὀκέλλω; ut μόργνυμι, ὁμόργνυμι; δύρομαι, ὀδύρομαι; σταφῖς, ὀσταφῖς.* Eustath. ad Iliad. Z. p. 650, 46. Κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὀ, ἐκ τοῦ Ἰλεὺς γέγονεν ὁ Ὀϊλεύς. ὁμοίως τῷ κέλλω ὀκέλλω, κλῶ κλάζω ὀκλάζω. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ Βριάρεως Ὀβριάρεως, ὡς τεχνογραφεῖ Ἡρωδιανός.

192. Ἀκίχητος. *Non precibus assequendus, vel flectendus.* Hesych. Ἀκίχητα, ἀκατάληπτα. sensu primario, ut in Homer. Il. P. 75. Scholiasta B. male interpretatur, ἀκατανόητα, *non intelligenda*, sibi met scilicet. Eurip. Ion. 701. ἀκίχητος φίλων.

193. Ἀπαράμυθος. *Inexorabilis.* vid. quæ ad v. 132. de παρείπω notantur. Eurip. Iph. Aul. 622. ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικόν.

194. Παρ' ἐαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων. *Justitiam penes se habens. Pro suo libitu regnans.* Eurip. Suppl. 431. κρατεῖ δ' εἰς, τὸν νόμον κεκτημένος Αὐτὸς παρ' αὐτῷ. Iisdem fere coloribus ab Horatio Achilles depingitur; *Impiger, iracundus, inexorabilis, acer, Jura neget sibi nata.*

196. *Μαλακογνώμων. *Emollito animo.* cui opponitur σκληροκάριος, vel σκληρόψυχος, vel, per metaphoram, ἀτέραμνος, de

qua voce mox dicendum est. Divisim Eurip. Iph. Aul. 603. μαλακῇ γνώμῃ.

197. 'Ραίω. *Tundo. Frango.* Lexx. interpretantur φθείρω. pro ἰβρίζω apud Sophocl. Trach. 267.

Ibid. Ταύτῃ. *Hac parte, vel Hoc modo.* deest μερίδι, vel αἰτίᾳ. Schol. ad Aristoph. Equit. 839. Ταυτῇ τοῦτον τὸν τρόπον. Schol. B. ad locum οὕτως, ὡς ἔφην. Photius Lex. MS. Ταύτῃ τούτου ἔνεκεν, ἢ οὕτως. In Eurip. Suppl. 154. pro Ταυτὶ δικάζων ἦλθον, legendum est Ταύτῃ. scilicet *ob hanc rem*, vel potius *in hac re.* vid. Soph. Antig. 936. Herodot. VII. 143. Plato Cratyl. 18. p. 34. ed. Fischer. Eurip. Med. 366. Hippol. 41.

198. 'Ατέραμνος. *Durus.* Hesych. 'Ατέραμνον τὸ μὴ ἐνδιδούν σκληρόν. Proprie est *crudus, difficulter coquendus.* Schol. ad Aristoph. Vesp. 729. 'Ατέραμνα ὄσπρια φασὲν τὰ μὴ ἐψόμενα διὰ σκληρότητα. Etym. M. p. 163, 19. Τέραμνον γὰρ τὸ ἀπαλόν. λέγεται δὲ ἀτέραμνα καὶ τὰ μὴ ἐψόμενα ὄσπρια· ἃ καὶ κερασβόλα προσαγορεύεται. Onomastic. Vet. Labbæi. 'Ατεράμων. *Capito.* Lambinus ad Plaut. Pers. I. ii. 8. *Capito per sententiæ tenax* explicat; quem sensum bene observavit Vanierus in Diction. Poetico respondere Gallicæ voci *tétu.* Conferendus est Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 156.

Ibid. Στορέω. *Sterno.* pro quo Attici dicebant στόρνυμι. Proprie dictum de stragulis, translatum est ad ventos et fluctus, ut apud Latini verbum hinc derivatum *Sterno.* Homer. Od. Γ. 158. ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακήτεα πόντον. ubi Schol. ἔστρωσεν, γαλήνην ἐποίησεν. Hesychius, Στορεύς γαληναποιός. Theocrit. VII. 57. Κάλκύνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τὰν τε θάλασσαν. (ita legendum, non χάλκύνες) ubi Valckenaerius adfert Virgil. Ecl. IX. 57. *Et nunc omne tibi stratum silet æquor.* vid. Leonidæ locum ex Anthologia citatum in p. 99. Hinc facile ad animi procellas detortum est; καὶ θυμὸς στορεθῆναι λέγεται, inquit Eustath. ad Iliad. I. p. 748, 23. Eurip. Heraclid. 702. Λῆμα μὲν οὐπω στόρνυσι χρόνος Τὸ σόν, ἀλλ' ἠβᾶ. Thucyd. VI. 18. Alcibiades inquit, ποιῶμεθα τὸν πλοῦν, ἵνα Πελοπον-

νησίῳν στορέσωμεν τὸ φρόνημα. ubi Schol. τῶν παρὰ Θουκυδίδῃ τροπικῶν ὀνομάτων τὸ σκληρότατον τοῦτό ἐστιν. ἀλλὰ κατὰ Ἀλκιβιάδην φησίν.

199. Ἄρθμός. *Connexio. Compactum.* εἰρηνή, συνθήκη, φιλία. Hesych. Homer. Il. H. 302. Ἦδ' αὖτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἄρθμήσαντε. Hymn. ad Mercur. 521. Λητοῖδης κατένευσεν ἐπ' ἄρθμῳ καὶ φιλότῃ. quicum Ruhnkenius Epist. Crit. I. p. 28. comparat Callim. Fr. CXCIX. Ἄρθμόν δ' ἀμφοτέροισ καὶ φιλίαν ἔταμον. Herodot. VI. 83. τέως μὲν δὴ σφι ἦν ἄρθμια ἐς ἀλλήλους. Vox derivata est ab ἄρῳ, *apto*, unde ἄρμένος, i. q. ἄρθμιος, *amicus*. Hesych. Ἀρμένον φίλιον. Sic enim legendum pro vulgato φιάλιον. Hoc sensu usurpatur in Leonidæ Epigram. apud Plutarchum, Ἀρμένος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε, καὶ φίλος ἀστοῖς, uti restituit D. Heinsius ad Sil. Ital. p. 434. vulgo ἥπιος. unde Δημάρμενος proprium nomen apud Herodot. VI. 65.

201. Γεγώνω. *Alte loquor.* οὐ ψιλῶς ἐστι φωνᾶν, ἀλλ' ἀκουστὸν φθέγγεσθαι. Schol. Venet. ad Il. Θ. 223. ubi vulgatur φωνήν. Lex. Rhetor. MS. apud Ruhnken. in Auctar. Emend. in Hesych. I. 807. γεγωνεῖν, τὸ μεγάλη φωνῇ καλεῖν, καὶ φθέγγεσθαι. Dicitur et γεγωνέω et γεγωνίσκω. Mæris, Γεγωνεῖν καὶ γεγωνίσκειν Θουκυδίδης, Ἀττικῶς, βοᾶν καὶ κράζειν Ἑλληνικῶς. Frequentior forma est γεγωνέω; sed γεγώνω occurrit Eurip. Orest. 1218. Ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῆ, γέγωνέ τ' ἐς δόμους. infra v. 809. Sophocl. Philoct. 238. Γέγωνέ μοι πᾶν τοῦτο. Vocem illustrat Adr. Heringa. Obs. Crit. p. 64.

204. Εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ. Gisbertus Cuperus Obs. III. 15. hanc e formulis esse ait, quæ Oratorum propriæ sunt, quando sermonem ad auditores dirigunt. Infra 788. Ποίῳ τρόπῳ σήμηνον, εἰ μὴ τις βλάβη. Ælian. V. H. XIII. 1. Φέρε δὲ καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς, εἴ τι μὴ λυπεῖ, διαγράψω.

208. Ὀροθύνω. *Suscito.* Verbum Homericum.

210. Δῆθεν. *Scilicet.* Hæc particula plerumque cum ὥς et participio conjuncta, ironiæ aliquid sententiæ addit. infra 1022. Ἐκερτόμησας δῆθεν ὥς παιδ' ὄντα με. Herodot. VI. 39. Οἷ μιν καὶ

ἐν Ἀθήνησι ἐποίουν εὖ, ὥς οὐ συνειδότες δῆθεν τοῦ πατρὸς Κίμωνος αὐτοῦ τὸν θάνατον. Cf. I. 59. V. 1. Eurip. Orest. 1312. Καγὼ σκυθρώπους ὀμμάτων ἔξω κόρας, Ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τάχειργασμένα. Ibid. 1117. Εἴσιμεν ἐς οἴκους δῆθεν ὥς θανούμενοι. Interdum vero sine ὥς, ut Sophocl. Trachin. 382. δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν. Hesychius explicat per ἐντεῦθεν.

Ibid. Τοῦμπαλιν. *Contrarium*. Male interpretes *Contra*; est enim accusativus post σπεύδοντες. ut in Eurip. Hec. 1183. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν. Hesychius et Schol. B. τοῦμπαλιν· τὸ ἐναντίον. Agam. 1426. εἰ δὲ τοῦμπαλιν κραίνῃ θεός. Eurip. Hecub. 782. εἰ μὲν ὅσια—εἰ δὲ τοῦμπαλιν.

212. Ἐνταῦθα. *In illo tempore*. τότε. Schol. B. Ἐνταῦθα, καὶ τὸ χρονικόν, καὶ τὸ ἐπὶ τόπον. Hesych.

Ibid. Λῶστος. *Optimus*. λῶστα· συμφέροντα, ἄριστα. Hesych. frequentior est in hoc sensu quam τὰ ἄριστα. Formata est vox a Dorica λῶ volo.

214. Ἡδυνήθην. Attice pro ἐδυνήθην. Mæris p. 175. Ἡμελλον, ἡβουλόμην, ἡδυνάμην, ἡῤῥάμην, διὰ τοῦ η, Ἀττικῶς· διὰ δὲ τοῦ ε, Ἑλληνικῶς. Adde ἡπιστάμην. vid. infra 273.

Ibid. Αἰμύλος. *Vasfer*. ποικίλος, πυκνός, πανουργος, δολερός. Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 59. Videtur formatum fuisse ab αἴμων, sciens, ὑποκοριστικῶς, teste Etymol. M. p. 35, 26. Diminutiva in υλος desinentia aliquid ὑποκοριστικόν in se habent, ut ἡδύλος ab ἡδύς, μικκύλος a μίκκος vel μικρός, ἔρωτύλος ab ἔρως, ὀσμύλος, αἰσύλος, Αἰσχύλος, Χρεμύλος. Forma Æolica fuisse videtur, quippe quæ in lingua Latina servata fuerit, ut in diminutivis *parvulus*, *tremulus*, *globulus*, et similibus, ac præsertim *æmulus*, quæ vox nihil aliud est quam αἰμύλος. Omnes hujusmodi voces paroxytonæ sunt, exceptis tantum ὄξυλος et Ἰτυλος, et omnes penultimam corripunt; producit tamen penultimam retrahitque accentum Ἰππυλος in Aristoph. Vesp. 192. Καίτοι παρῆν Ἰππυλος, Ἀντιφῶν, Λύκων. Sed ibi legendum est vel παρῆσαν Ἰππύλος, A. A. vel παρῆν Ἰππυλλος. Dicebant enim Βάθυλλος

et Βαθύλος, Δέρκυλλος et Δερκύλος, Θράσυλλος et Θρασύλος, Φάϋλλος, Ἀρίστυλλος, Νικύλλα, Ἀρετύλλα. Plato Legg. VIII. p. 587. ed. Bas. 2. Κρίσσωνα καὶ Ἀστυλλον καὶ Διόπομπον. sed ibi Grynæi versio et Clem. Alex. Strom. III. p. 534. præbent Ἀστύλον, monente Porsono. Alterum tamen malim. Vid. Bentl. ad Callim. Fr. p. 346. Valckenaer. ad Xenoph. Mem. I. i. 18. et Eurip. Phœniss. p. 596. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 6. et Bastii Epist. Crit. p. 243. Κηρύλος, Alcyonis maritus, plerumque per unicum λ effertur; Κήρυλλος tamen scripserat Pausanias ap. Eustath. ad Il. I. p. 776, 39. in Lexico ejus desiderato, cujus lacinias quasdam vere pretiosas conservavit nobis bonus Episcopus Thessalonicensis.

216. Ἀμοχθί. *Sine labore.* Hujusmodi adverbia modo per ει diphthongum, modo per simplicem ι sine certa regula efferuntur. Ego, quare ἀμοχθί et non ἀμοχθεὶ scripserim, paullo fusius explicare decrevi. Adverbia cujuscunque formæ non a secundo casu nominum, quod somniarunt Grammatici, sed a tertio nata esse, satis ostendit universa linguarum ratio. Horum autem pars maxima, a dativo numeri pluralis orta, in ως desinebat, (scilicet οἷς); nonnulla, a dativo singularis, in ει vel ι. Ea nempe, quæ a nominibus in η vel α desinentibus formata sunt, veteres scribebant per ει, utpote quæ nihil aliud fuerint quam dativi, ita scripti ante inventas ω et η literas. Sic a βοῆς, genitiv. βοῆς, dativ. βοεῖ, ortum est αὐτοβοεῖ. Dativus vero nominum in ος desinentium ita olim formabatur, οἶκος, dat. οἶκοι. στρατός, dat. στρατοῖ; ideoque omnia adverbia, ab hujusmodi vocibus ducta, in οἶ antique desinebant; quod satis liquet ex adverbiiis οἶκοι, πεδοῖ, ἄρμοι, ἐνδοῖ, quæ veterem terminationem adhuc retinent. Postea, ne cum nominativo plurali confunderentur, ο omissō, scripta sunt in ι. Quæ si vera sint, scribendum est αὐτοβοεῖ (atque ita, quantum notavi, universe scribitur); cetera vero in ί. Exempla quædam videamus. ἀμαχεῖ perperam ubique exhibetur, cum sit ex ἄμαχος. ἀνατεῖ editur in Æschyl. Eumen. 59. Sophocl. Antig. 485. Lycophron. 1150. Platon. Legg. IX. p. 659. Eurip. Med. 1354. ἀνατεῖ tamen recte Etymologus p. 100, 56. Timæus Lex. Platon. p. 31. Lycophronis MSS. Hesychius, Schol. in Platon. p. 235. Schol. Eurip. Med. 1357. qui Sophoclis locum citat: est enim ab ἀνατος, atque ita quidem Scholiasta

Sophoclis et unus MS. Ἀμαχητὶ recte Homer. Il. Φ. 437. Thucyd. IV. 73. vid. Wolf. ad Libanii Epist. 774. ἀστενακτὶ bene dedit Brunckius in Aristoph. Eccles. 464. pro vulgato ἀστενακτεῖ: idem tamen perperam in v. 1020. ejusdem fabulæ, vulgatum ἀνατὶ in ἀνατεῖ mutavit. Valckenaerius ad Theocrit. Adoniaz. p. 228. scribendum censet ἀστακτὶ et ἀγελαστὶ, sed ἀκλαντεῖ, ἀμαχεῖ, ἀκηρυκτεῖ, πανομιλεῖ. Quibus rationibus ad hanc distinctionem statuendam vir magnus per-motus sit, nescio; hoc vero affirmare ausim, rem nunquam ab eo accurate perpensam fuisse. ἀστακτὶ legitimam terminationem conser-vavit in Sophocl. Œd. Col. 1646. Platon. Phæd. 66. Philostrat. Vit. Apollon. Tyan. III. 17. p. 108. Heroic. X. 8. p. 714. et Suida; sed male legitur apud Ælian. H. A. X. 17. ἀστακτεῖ. In Æschyli Theb. 302. rescribendum πανδημὶ πανομιλί. Adversus Valckenaerii canonem ἀκλανστὶ exhibent Suidas et Apollon. Dyscol. Excerpt. p. 434. C. et scribendum pariter ἀκλαντὶ, ἀκηρυκτὶ. Hesychius habet ἀναιμακτὶ et ἀναιμωτὶ, Etymologus ἀκονιτὶ et ἀπονητὶ p. 50, 31. πανοικὶ Æschines Socrat. II. i. p. 36. ed. Horrei, Suidæ et Cyrilli Lexica. πανστρατὶ Suidas, et Scholiastæ Homeri ad Il. B. 12. Oppiani ad Hal. I. 462. πανσυδεῖ Thucyd. VIII. 1. cujus origo incerta est; mallet tamen πανσυδὶ, quod præbent quinque MSS. et vetus Codex Dionysii Halicarn. necnon Suidas; nescio tamen annon melior sit orthographia Photii in Lexico MS. πασσυδί. ἀμελλητὶ Hesychius et Lex. MS. Sangerm. a Ruhnkenio ad Timæum citatum. ἀμισθὶ et ἀτιμωρητὶ Æschines Socrat. II. i. p. 36. ἀμεταστρεπτὶ Timæus et Hesychii MS. αὐτονυχὶ per i manifesto scribendum erat; quidam tamen aliter scripserunt: Eustath. ad Iliad. Θ. p. 708, 1. τὸ δὲ αὐτονυχεῖ, ἐν τοῖς Ἀπίωνος μὲν καὶ Ἡροδώρου, διὰ τοῦ ι γράφεται; ἄλλοι δὲ διὰ διφθόγγου αὐτὸ ἔγραψαν. In Sophocl. Ajac. 1227. edd. vulg. ἀνοιμωκτεῖ, sed ἀνοιμωκτὶ præbet Eustath. ad Il. Θ. p. 723, 28. quod jure recepit Brunckius. Veterem formam haud raro corruperunt librarii, quia nesciverunt i finalem modo corripi, modo produci. ἀμογητὶ Iliad. Λ. 636. μεγαλωστὶ Σ. 26. μελεῖστὶ Ω. 409. ἀστενακτὶ Æschyl. ap. Athen. VII. p. 303. C. ἀωρὶ Aristoph. Eccles. 737. Theocrit. XI. 40. XXIV. 38. ἀκλητὶ in senario Comici Ἀκλητὶ κωμάζουσιν ἐς φίλων φίλοι. ἐγερτὶ Sophocl. Antig. 413. Σκυθιστὶ Sophocl. Œnomao ap. Athen. IX. p. 410. C. Ἀργολιστὶ Idem ap. Schol. Pindar. Isthm. VI. 86. Parmeno ibid.

V. p. 221. A. Πελοποννασιστῖ Theocrit. Adonias. 92. Δωριστῖ Aristoph. Eq. 989. Theocrit. Idyll. XVIII. 28. ἀνδριστῖ ibid. 23. ἀμισθῖ Archiloch. ap. Apollon. Dyscol. Reizii Excerpt. p. 435. Ultimam producunt ἀνιδρωτῖ Iliad. O. 226. ἀσπονδῖ O. 476. ἀναιμωτῖ P. 363. ἀνουτητῖ X. 371. μεταστοιχῖ Ψ. 358. ἐγκυτῖ Archilochus ap. Etymol. M. p. 311, 40. (ejusdem tamen vocis ultimam corripit Callimachus ap. Suid. v. ἐν χρῶ. Bendl. Fragm. CCCXI. ubi male Ernestius ἐγγυτῖ e Lex. MS. Parisiensi, Archilochi locum non recordatus.) ἀστακτῖ Sophocl. Œd. Col. 1646. ἀκρονυχῖ Meleager Brunck. Anal. I. p. 10. ἀκλαυτῖ (ita scribendum) Callim. Fr. CCCCXVIII. De hac re digna est quæ legatur observatio Grammatici MSti ap. Hermann. de Emend. Gr. Gramm. p. 448. τὰ εἰς τῖ λήγοντα ἐπιρρήματα, εἰ γένοιτο ἀπὸ τῶν εἰς ζω ληγόντων ῥημάτων, ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ως ἐπιρρήμάτων, συστέλλειν θέλει τὸ ἰ, Ἰαστῖ, Λιβυστῖ, Φρυγιστῖ, Δωριστῖ, μεγαλωστῖ, δημιωστῖ, ἱερωστῖ, νεωστῖ. τὸ μέντοι ἀπνευστῖ, καὶ ἀνωῖστῖ, παρὰ τὸ ἀπνευστος καὶ ἀνωῖστος, τὰ δὲ (l. τε) ἀπὸ πτωτικῶν, οὕτως μηκύνεται, ὡς ἔχει τὸ ἀκονιτῖ, ἀναιμωτῖ, πανθοινῖ, ἀκριτί. ἔστι δὲ ὅτε ποιητικῇ ἀδείᾳ συνεσταλμένον προφέρεται. Cf. Ernestii notam ad Iliad. P. 363. Valckenaer. Epist. ad Rover. p. 31. De adverbiiis gentilibus in τι, quæ omnia ultimam corripunt, consuli potest Koen. ad Gregor. p. 37. Levissima sane hæc omnia, satis scio, et parvi, si per se spectentur, momenti. “Sed ex elementis constant,” Clarkii verbis utor, “ex principiis oriuntur omnia: et ex judicii consuetudine in rebus minutis adhibita, pendet sæpissime etiam in maximis vera atque accurata scientia.”

218. Πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία. Cf. Apuleium Met. XI. p. 259. ed. Elmenhorst. *Cujus numen unicum . . . nomine multijugo totus veneratur orbis.*

219. Κραίνω. *Ratum facio.* De fato sive Deorum decretis plerumque usurpatur.

Ibid. *Προθεσπίζω. *Prædico.* a θέσπισ i. e. θεῶν ὅπῃς (Il. Π. 388.) vox divina. ὅπῃς tamen apud Herodotum cura est. Cic. Attic. VIII. 11. Προθεσπίζω igitur, noster Attice, non ariolans, ut illa cui

nemo credidit, sed conjectura prospiciens. Quem ad Euripidis Alexandram respicere, monuit Toup. ad Longin. 15.

220. Πρὸς τὸ καρτερόν. *Per vim.* i. q. πρὸς βίαν v. 217. quod frequentius est. Sic πρὸς χάριν, πρὸς ἡδονήν, dicebant; aliter Euripides Med. 395. τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.

223. Ἀξιόω. *Dignor.* Item *dignum judico.* infra v. 248. Ulpian. ad Demosth. Ol. III. p. 29. Ἀξιόω ἀντὶ τοῦ ἄξιον νομίζω. οὐ γὰρ εὐρίσκεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, εἰ μὴ σπανίως, τὸ ἀξιῶ ἐπὶ τὸ παρακαλῶ. Item *dignus sum, vel dignum me censeo.* Sophocl. Œd. Tyr. 963. et *credo*, et interdum, sed rarius, *honoro*, ut in Eurip. Hecub. 323. Nostri Agam. 904.

224. Τῶν παρεστώτων τότε. *Earum rerum quæ menti tunc succurrebant, vel quæ tunc facere licebat.* Agam. 1055. τὰ λῶστα τῶν παρεστώτων λέγει.

226. Συμπαραστατέω. *Simul adsto.* a παραστάτης, voce militari. Παραστάται οἱ ὁμόζυγοι τῶν λόχων πρωτοστάται καὶ ἐπιστάται, διὰ τὸ παρὰ ἀλλήλοις ἵστασθαι. Lex. MS. ap. Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 506. auctore forsan Orbicio vel Orbilio.* Idem fere erant παραστάτης et παρασπιστής.

227. Μελαμβαθής. *Nigram habens profunditatem.* Sic infra κνεφαῖα Ταρτάρου βάθη. Eurip. Phœniss. 1024. σῆκον ἐς μελαμβαθῆ. Sophocl. Polyxena ap. Stob. Ecl. Phys. p. 129. Ὡς τὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς Λιποῦσα λίμνας ἦλθον ἠχούσας γόοις. Valcken. ad Phœniss. p. 367. legit μελαμφαεῖς, quem sequitur Ruhnken. ad Longin. 15. quod miror. In hoc loco membranæ quædam μελαμβαθὺς, contra analogiam; adjectiva enim in υς cum altera voce composita, υς in ης mutant, ut πτερνυγκῆς, κυνοθρασῆς, &c.

* Jensius epigramma vulgavit εἰς βίβλον ἱατρικῶν Ὀρβιλίου, quod Heringa Obs. XXX. p. 263. recte reformavit in τακτικῶν Ὀρβικίου. Mirum est tamen, Medico doctissimo adeo nihil de hoc Orbicio constitisse, cum epitomen illius libri ejus partis, quæ de ordinibus militaribus tractavit, in farraginem suam transtulerit Etymologici Auctor p. 728, 48. atque inde vulgarint eam ad calcees Lexicorum suorum Constantinus, Scapula, alii.

231. Ἀνταμείβομαι. *Remuneror.* Usurpatur vel cum dativo vel cum genitivo. vide notam.

235. Σαφηνίζω. *Explico.* Verbum apud poetas rarius. cf. 642.

238. Διαστοιχίζομαι. *Per ordines dispono.* Hesych. Διαστοιχίζετο· διετίθετο ἐν στοίχῳ καὶ τάξει· διήρει. ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς σηκοὺς εἰσαγόντων τὰ ποίμνια, καὶ διακρινόντων ἐκ τῆς νομῆς ἐκάστω τὰ ἴδια. a στοῖχος *ordo*.

239. Ταλαίπωρος. *Miser.* ἐπίπονος, τλητικός. Hesych. παρὰ τὸ τλῆναι τὸν πῶρον, ὃ ἐστὶ πένθος. Schol. ad Aristoph. Plut. 33. Cf. Suid. v. πῶρος. et Schol. ad Sophocl. Œd. Col. 14.

240. Ἀἰστώω. vide supra v. 157.

241. Φιτύω. *Planto. Gigno.* Photius Lex. MS. Φίτυ· φυτὸν, φύτευμα. Φερεκράτης. — Φιτύσαι· γεννῆσαι. ἐπὶ τοῦ πατρὸς τίθησιν· ἐπὶ δὲ μητρὸς οὐκ ἔτι, ἀλλὰ γεννῆσαι, καὶ φιτύοντος, ὁμοῖον τοῦ γεννῶντος. λέγει δὲ καὶ τὸ γέννημα φίτυ Εὐπολὶς Αὐτολύκῳ. Ἀτὰρ ἤγαγε καινὸν φίτυ τῶν βοῶν. Eupolidis fragmentum citant quoque Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 211. Suidas in v. φιτύσαι. Elmsleius conjicit καινόν τι φίτυ, mallet κ. τὸ φ. ob articulum τῶν. Hesych. Φίτυ· φυτόν. Eustath. ad Il. Γ. p. 313. φίτυς· πατήρ. De scriptura vocis φιτύω, quæ primam semper producit, vid. Porson. Append. ad Toup. p. 443. notas ad Thom. M. v. Φυτεύειν.

244. Διαρραίω. *Perfringo.* vid. supra ad v. 197.

247. Ἐν οἴκτῳ προθέμενος. *Misertus.* Neque hanc neque similem phrasin alibi vidisse memini: nota enim ista ἐν λόγῳ, ἐν ἀριθμῷ τιθέναι, nihil ad rem sunt; non enim in θέσθαι sed in προθέσθαι hæreo. Aliter dixit Herodotus VI. 21. καὶ πένθος μέγα προεθήκαντο.

248. Ἀξιούμαι. *Dignus judicor.* vide supra ad v. 223. Luc. Evang. xx. 35. Οἱ δὲ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν. quocum

Porsonus in schedis comparaverat hunc locum, Pausan. Achaic. I. p. 521. Eurip. Hel. 411. Isocrat. Plataic. p. 28, 15. 44, 2.

Ibid. Νηλεῶς. *Immisericorditer.* Anacr. LX. νηλεῶς φεύγεις. Hanc formam pro vulgata ἀνηλεῶς Elmsleio obsecutus, dedi. Meminerint tamen tirones eam ex ἀνηλεως per aphæresin formari, non autem ex particula privativa νη, quæ, si quid me audias, a Græcia abjudicanda est: quæ opinio exemplis confirmanda est. Valckenaerius, vir longe eruditissimus, sed qui in etymologia parum videbat, aliter sentiebat; putabatque νηλεῶς a νη et ἔλεος componi, ut νῆστις a νη et ἔστις. Quod si verum sit, quid fiet ἀνηστις, quæ vox alicubi apud Cratinum Athenæi eodem sensu occurrit? Quinimo νήγρετος et ἀνήγρετος, νήνεμος et ἀνήνεμος, νηκουστέω et ἀνηκουστέω, νήκεστον (Hesiod. Op. 283.) et ἀνήκεστον promiscue adhibentur: item νηλεγῆς pro ἀναλεγῆς, νηπενθῆς pro ἀναπενθῆς, νημερτῆς pro ἀναμαρτῆς (Hesych.) dempto α, et α in η Ionice mutato. ἀνάλιπος legitur ap. Theocrit. IV. 56. pro quo νήλιπος Apoll. Rh. III. 646. quod reponendum est in Sophocl. Œd. Col. 349. pro vulgato νηλίπους. ducitur enim ab ἥλιψ, ὑπόδημα. Eustath. ad Iliad. K. p. 787, 52. aliter ἐτυμολογεῖ.

249. Ῥυθμίζω. *Constringo. Concinno.* Gloss. Vett. Ῥυθμίζω. *Modulo, formo.* Metaphora a verbis desumpta quæ in rhythmum rediguntur et coercentur. Schol. A. τῶν δὲ μέτρων τὸ ῥυθμίζειν ἐστίν. Sophocl. Antig. 813. Τί δέ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; quem versum mire citant Grotius in Excerptis p. 149. et Abreschius Misc. Obs. V. p. 286. sedem ejus ignorantes. Eurip. Hecub. 910. ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις μίτραισιν ἐρῥυθμιζόμαν. Noster Pers. 746. de Xerxe, qui mare coercere tentabat, Καὶ πόρον μετερῥύθμιζε. Plato Phædr. p. 205. ed. Basil. sec. ῥυθμίζοντες εἰς τὸ ἐκείνου ἐπιτήδευμα καὶ ιδέαν.

250. Σιδηρόφρων. *Ferreo animo.* Stanleius apte comparat Heliodor. 14. Τίς οὕτως ἀδαμάντινος ἢ σιδηροῦς τὴν καρδίαν, ὥς μὴ θέλγεσθαι καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀκούων; Proxime Theocrit. 26. πέτρας ὅγ' ἔχει νόον ἢ σιδάρου καρτερὸν ἐν στάθεσσιν. Ovid. Amor. III. vi. 59. *Ille habet et silices et vivum pectore ferrum, Qui tenero lacrymas*

lentus in ore videt. Tibullus I. i. 63. *Flebis; non tua sunt duro præcordia ferro Vincita, nec in tenero stat tibi corde silex.* Adumbrantur ex Homericο σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ. II. Ω. 205. σιδηρόφρων occurrit Theb. 53.

251. Ξυνασχαλάω. vid. v. 161.

255. Περαιτέρω. *Ulterius.* πλείω ἔμπροσθεν.

261. Ἐφήμερος. *Diurnus.* ἐφημέριος quoque adhibebant poetæ. Cf. vv. 561. 981.

271. Ἐλαφρός. *Facilis.* plerumque vero *levis:* similiter κοῦφος pro ῥάδιος usurpatur.

Ibid. Πημάτων ἔξω πόδα ἔχει. Suidas, Αἶρειν ἔξω πόδα πηλοῦ· ἐπὶ τῶν βουλομένων μὴ ἐν πράγμασιν εἶναι. λέγεται δὲ καὶ αἶρειν ἔξω πόδα αἰτίας. Choeph. 694. Ἐξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα. Pindar. Pyth. IV. 513. καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκῃ ἔκτος ἔχειν πόδα. Eurip. Heraclid. 110. Καλὸν δέ γ' ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα.

277. Κατισχναίνω. *Attenuo.* ἐκλεπτύνω. Schol. ad Eumen. 138: ab ἰσχνός *tenuis.* Κατισχνοῦν· καταλεπτύνειν. Hesych. Callimach. Epigr. 49. Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἑρωτὰ κατισχναίνουσι, Φίλιππε. Et in Philemone apud Stobæum LVII. Cleric. p. 348. scribendum puto κατισχναίνων, ubi vulgatur Λίαν ἀπισχναίνων με ποιήσει νεκρόν.

Ibid. Πεδάρσιος. *Sublimis.* Æolice pro μετάρσιος. Μετάρσια δὲ, τὰ μεταξὺ τοῦ αἰθέρος καὶ γῆς ἐν ἀέρι συνιστάμενα. Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 249. vid. infr. 735. Valcken. ad Phœniss. 1034. de πεδαίρω locutus, ait, "Verbum est Æolicum, neque a Sophocle potuit vel ab Euripide præterquam in choro collocari, vel in trochaicis. Æschylus in senariis Doricis istiusmodi formis et Æolicis non abstinet, cui pro μετάρσιος adhibetur πεδάρσιος." Idem ibid. v. 11. de Æschylo; "Quas in Sicilia didicerat formas verborum Doricas, in Atticam scenam introducere non dubitavit. Athen. IX. p. 402. C. Αἰσχύλος, διατρίψας ἐν Σικελίᾳ, πολλὰς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς." Sic πεδάοροι pro μετέωροι, et πεδαίχμιοι pro μεταίχμιοι Choeph. 587.

Πεδοίκον χελιδόνος pro μετοίκου in Τρόφοις ap. Hesych. in v. Μάσων
 Dorice pro μείζων adhibetur infr. 650. Mā pro μήτερ Suppl. 897.
 quod Doricum est. Ἀρχέστατον in Penelopa ap. Etymol. M. p. 31, 6.
 Ionice. Ἀφθονέστερος in Heliasin ap. Athenæum et Eustath. ad
 Iliad. I. p. 746, 46. præter ξείνος et similia magis trita.

278. Ἀγείτων. *Sine vicinis. Desertus.* Eurip. Electr. 1130.
 Οὕτως ἀγείτων οἶκος ἴδρυται φίλων.

279. Δύρομαι. *Lamentor.* idem quod Ὀδύρομαι. vid. supr.
 ad v. Κέλλω. v. 191.

280. Πεδοῖ. *Humi. In terram.* Eustath. ad Il. A. p. 153, 34.
 Πεδοῖ παρ' Αἰσχύλῳ· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ πεζῇ. vid. supr. p. 111, 20.

Ibid. Διὰ τέλους. *Penitus.* διαπαντός. Hesych. cf. 291.
 Eurip. Suppl. 270. διὰ τέλους εὐδαιμονοῦν. Hecub. 1183. διὰ τέλους
 σοφοί. Menander ap. Athen. IV. p. 166. C. πλεῖν τοῦτον ἤδη διὰ
 τέλους, Καὶ μηδ' ἐπιβαίνειν γῆς.

283. Ταυτά τοι πλανωμένη, &c. *Namque eodem modo
 pererrans infortunium, nunc huic nunc illi adsidet. i. e. Erga alios,
 sicut erga me mutabilis fortuna.* ταυτὰ pro κατὰ ταυτά.

285. Ἐπιθωύσσω. vid. supr. v. 73.

287. *Κραιπνόσυτος. *Celeriter vectus.*

288. Θᾶκος. *Sedes.* Hæc forma a poetis Atticis usurpabatur.
 Θῶκος Ionicum videtur. Thom. M. Θᾶκος, Ἀττικόν. Auctor Lexici
 MS. ap. Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 500. παρὰ τὸ θῶ, τὸ τιθῶ,
 θῶκος καὶ θᾶκος. quem exscribit Auctor Etym. M. p. 441, 11. Cratinus
 in Archilochis apud Suid. v. Διὸς ψῆφος. Ἐνθα Διὸς μεγάλου θᾶκος
 πεσσοί τε καλοῦνται. ubi vulgatur θῶκος: recte Hesych. Διὸς θᾶκοι
 καὶ πεσσοί. τινὲς γράφουσι, Ψῆφοι.

289. Πόρος. *Callis.* Sensu diverso supra v. 111.

Ibid. Ὀκριόεις. *Asper. Confragosus.* Etymol. M. p. 621, 6. Ὀκριόεις, ὁ τραχὺς λίθος· ὀκρίας δὲ τὰς πέτρας φησὶν Ὅμηρος. Δι' ὀκρίας ἠνεμοέσσας. (Od. I. 400. Π. 365.) In Homero hodie legitur ἄκρίας; sed melius ὀκρίας, quod magis Æolicum est, atque etiam Ionicum. Hippocrates habet ὀκριώδης, et Erotianus ὀκρίς. Photius Lex. MS. Ὀκριάζων· τραχυνόμενος, Σοφοκλῆς. Ὀκριόεις et ὀκρύοεις sæpissime confusa esse notat Adr. Heringa Obs. Crit. p. 16.

294. *Πτερυγωκῆς. *Rapide volans.* ταχὺς ταῖς πτέρυξι. Schol. B. Idem quod ὠκύπτερος, ordine verborum inverso.

295. Γνώμη. *Voluntate sola.* θελήματι ἐμῷ. Schol. B.

299. Οὐκ ἔστιν ὅτῳ, &c. *Nemo est cui majorem beneficentiæ partem adsignare vellem, quam tibi.* μερίδα δώσαιμι. Schol. B. λείπει φιλίας. Schol. A. Sophocl. Trachin. 1240. Ἀνὴρ ὃδ', ὡς ἔοικεν, οὐ νέμει γ' ἐμοὶ Φθίνοντι μοῖραν, ubi Brunckius post tres MSS. edidit νέμειν. Si quis exempla quærat formulæ μέρος vel μοῖραν νέμειν, adeat Eurip. Hecub. 856. Suppl. 241. Markland. ad Suppl. 380. Eurip. ap. Stob. Floril. II. p. 17. et ap. Plutarch. Moral. pp. 912. 1119. Cf. Homer. Il. I. 314. Non valde diversum est illud Ovidii Ep. XXI. 8. *Illa tamen justa plus tibi parte favet.*

302. *Χαριτογλωσσέω. *Lingua gratificor. Verbis tenus officiosus sum.* Parum accurate Stephanus *lingua gratiam aucupor.* Schol. A. Χαριτογλωσσεῖν. μεχρὶ γλώσσης χαρίζεσθαι σοι, καὶ οὐκ ἔργοις. quod Euripides vocat γλώσση χαρίζεσθαι, Orest. 1528. Noster Choeph. 264. Γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγελεῖ τάδε. *Adulandi gratia.* Eodem sensu dixit Theognis v. 63. ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι, i. e. non ἀπὸ θυμοῦ. Idem v. 973. Μὴ μοι ἀνὴρ εἴη γλώσση φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ. cf. Agam. 814.

307. Ἐπόπτης. *Spectator.* In fragmento de upupa ap. Aristot. de Animal. XI. Τοῦτον δ' ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὐτοῦ κακῶν Πεποικίλωκε. alibi dicit ἐποπτήρ. Theb. 640. ἐποπτήρας λιτῶν.

308. Ἐπώνυμος. *Cognominis.* Lucian. Dialog. Marin. IX. p. 311. Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει

τεθάφθω. ubi Hemsterhusius notat “Ἐπώνυμος præditum duplici potestate, eo magis observanda, quod sæpe deluserit eruditos Interpretes, vel, *qui nomen ab alio trahit*, vel, *qui suum alteri tribuit*.” Vox Æschylo in deliciis erat: vid. Theb. 9. 136. 405. 536. 658. Eumen. 90. Choeph. 181. Suppl. 311.

Ibid. Πετρηρεφής. *Saxis contectus.* ab ἐρέφω *tego*. Vox occurrit Eurip. Ion. 1400. et Cycl. 82. ἄντρα δ' εἰς πετρηρεφῇ Ποίμνας ἀθροῖσαι.

309. Αὐτόκτικος. *Non manu factus, sed sponte natus.* Virgil. *Vivo sedilia saxo.* quod Sophocles dixit αὐτόποιον. Œd. Col. 698. Hesych. Αὐτοκτίστους δόμους. οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταντομάτου γεγεννημένους. Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι. Miror Brunckium in Lex. Sophocl. Salmasium non audiisse αὐτοκτίτους reponentem; est enim non a recentiorum κτίζω, sed ab antiquo κτίω, unde κτίτορες, κτιμένος et similia. Eustath. ad Il. T. p. 1175, 12. de voce περικτίονες. Δοκεῖ δὲ προϋπάρχειν αὐτοῦ ῥῆμα τὸ κτίω· ἐξ οὗ καὶ οἱ ἐν τῇ τραγωδίᾳ κτίται, ὅπερ ἔστι κτίτορες. emendante Valcken. ad Act. Apost. IV. 34. Notandum est verbum κτίζω apud Homerum nusquam occurrere: nam in Il. Y. 216. legendum est κτίσσε.

Ibid. *Σιδηρομήτωρ. *Ferri mater.* vid. supra ad v. 90.

311. Ξυνασχαλῶν. vid. supra 167.

313. Ξυγκαθίστημι. *Conjuncte erigo.* Thucyd. IV. 107. παρῶν δὲ καὶ Περδίκκας εὐθὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν ξυγκαθίστη ταῦτα. ubi recte Schol. συνεβεβαίου.

316. Ποικίλος. *Vasfer.* proprie *varius.* συνετός Hesych. Exempla quædam, quoniam in lexicis non scatent, proferam. Eurip. Med. 302. Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον. Androm. 921. ποικίλων λαλημάτων. Sophocl. Œd. Col. 762. μηχανήμα ποικίλον. Philoct. 130. ποικίλως αὐδωμένον. Aristoph. Eq. 758. ποικίλος γὰρ ἀνὴρ. sic lege pro ἀνὴρ. non, me saltem iudice ἀνὴρ. Proverbium ap. Suid. et Diogenian. II. 69. Ποικιλώτερος ὕδρας· ἐπὶ τῶν δολερῶν. Sic apud Latinos *varius*. Sallust. B. C. I. 1. *animus audax, subdolus, varius.*

317. Μεθάρμοσαι τρόπους νέους, *Moribus quos habes exutis, novos tibi apta.* Duo sunt in hoc verbo μεθάρμοσαι notanda; vis præpositionis μετὰ, et mediæ vocis. Μετὰ in compositis innuit *mutationem* aut *conversionem*; ut μεταμανθάνουσιν ὕμνον *veterem cantilenam dediscunt, novamque discunt.* Sophocl. Electr. 31. Εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον. In Eurip. Orest. 999. legerim μεθαρμόσασα. Meleager Anal. I. p. 37. ἐν δ' ὑμέναιος Σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσατο. quod e Nosside desumptum ibid. p. 59.

319. Θήγω. *Acuo.* Sophocl. Ajac. 584. Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσα σου τεθηγμένη.

320. Ῥίπτω. *Jacio.* infra 968. τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη. Eurip. Troas. 729. ῥίπτειν ἀράς. Alcest. 694. νεανίας λόγους Ῥίπτεις ἐς ἡμᾶς. Hecub. 334. οἱ ῥοὶ μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα Φρουδοί, μάτην ριφθέντες ἀμφὶ σου φόνον. Hippol. 216. Μανίας ἔποχον ῥίπτουσα λόγον. 231. Τί τόδ' αὖ παράφρων ἔρριψας ἔπος; Cf. Suid. v. ἀπέρριψεν. Herodot. VI. 69. αἰδρητὴ τῶν τοιούτων κείνας τοῦτο ἀπέρριψε τὸ ἔπος. VII. 13. ὥστε ἀεικέστερα ἀπορρίψαι ἔπεα ἐς ἄνδρα πρεσβύτερον ἢ χρεών. Virgil. Ecl. V. 62. *Ipsi lætitia voces ad sidera jactant Intonsi montes.*

321. Θακέω. *Sedeo.* vid. supra Θαῦκος. v. 288.

325. Ἀρχαῖος. *Exoletus. Antiquatus.* Attico sensu. Anglice *Old-fashioned.* Ἀρχαῖα. μῶρα, διότι οἱ ἀρχαῖοι τοιοῦτοι ἦσαν, ait Scholiasta, duriuscule de proavis locutus. Aristoph. Plut. 323. Χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἔστιν, ὦ ἄνδρες δημόται, Ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν. cf. Nub. 910. 980. Antiphanes ap. Athen. I. p. 12. C. de Homero Οὕτω σφόδρ' ἦν ἀρχαῖος.

326. Ὑψήγορος. *Altiloquus.* quod Homerus ὑψαγόρας dicit.

327. Ἐπίχειρα. *Merces.* Τὰπίχειρα, τὸν μισθόν, τὰς ἀμοιβάς. Suid. οἶονεὶ οἱ τῶν χειρὶ πονούντων μισθοί. Etymol. M. Conf. Hesych. et Schol. ad Aristoph. Vesp. 577. ξιφέων ἐπίχειρα Sophocl. Antig. 819. Tragicus incertus (Sophocles, credo) apud Clem. Alex. Strom. IV.

p. 586. 'Οθ' οὐνεκ' ἀρετὴ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνη Οὐκ ἐκ θυραίων τὰ πείχειρα λαμβάνει, Αὐτὴ δ' ἐαυτὴν ἄθλα τῶν πόνων ἔχει.

331. Κῶλον. *Pes. proprie vero Membrum: Zenobius V. 70.* Πρὸς κέντρα λακτίζειν, παροιμία, ἥς μέμνηται Εὐριπίδης, Πρὸς κέντρα λακτίζοιμι θνητὸς ὢν θεῶ. (Bacch. 794.) καὶ Αἰσχύλος δὲ ταύτης μέμνηται. (Agam. 1635.) Cf. Pindar. Pyth. II. 173. Act. Apost. IX. 5.

332. Ὑπεύθυνος. *Rationi reddendæ obnoxius. Optime exprimitur ab Anglica voce accountable.* εὐθυναί dicebantur rationes, quas magistratus apud Athenienses, cum munus deponerent, reddere cogebantur. Pers. 213. Xerxes dicitur οὐχ ὑπεύθυνος πόλει. sicut Pelasgus πρύτανις ἄκριτος Suppl. 367. Choeph. 713. Αἰνῶ δὲ πράσσειν ὥς ὑπευθύνῳ τάδε.

335. *Λαβροστομέω. *Intemperanter loquor.* α λαβρὸς, quæ vox proprie de aqua torrente dicitur. Hesych. Λαβροστομία, ἡ διάχρηστος λαλία. ubi Toupus post H. Steph. legit ἄχρηστος. Dicebant quoque λαβραγορεῖν et λαβρεύεσθαι.

336. *Περисσόφρων. *Sapiens plusquam satis est. Quod Euripides vocat ἄγαν σοφός.* Α πέρισσος et φρήν.

337. Προστρίβω. *Infligo, Attero.* Προστρίβεται προσπῆσσεται. Hesych. quem Toupus hunc locum spectare credit; sed lege προσπλήσσεται. Aristoph. Eq. 5. Πληγὰς αἰὲ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.

338. Ζηλῶ σε. *Invidendum te puto.* μακαρίζω σε. Hesych. Locutionis forma, quæ cum admiratione quadam gratulatur. Eurip. Med. 59. Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, κούδέπω μεσοῖ. Sæpe usurpatur in hoc sensu μακαρίζω, rarius ὀλβίζω, notante Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 415. Thom. M. Ζηλῶ δὲ τὸ μακαρίζω, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν συντασσόμενον ὥς τὸ Ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, παρὰ Σοφοκλεῖ. (Electr. 1027.) Eadem fere Ammonius p. 65. Vocem ζήλου in Soph. Ajac. 503. Scholiasta explicat per μακαρισμοῦ. Thucyd. V. 105. Μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλῶμεν τὸ ἄφρον. Archytas apud Galei Fragm. Pythagoreorum p. 15. γίνεται δὲ ὁ μὲν ἔπαινος ἐπ' ἀρετῇ, ὁ δὲ μακαρισμὸς ἐπ' εὐτυχίᾳ.

339. Recte Stanleius vertit *Cum omnium particeps fueris, omniaque ausus sis mecum.*

340. Ἑασον. Vel subaudiendum est ἐμὲ, ut apud Homer. II. Φ. 221. Ἀλλ' ἄγε δὴ, καὶ Ἑασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν. II. Δ. 42. Μήτε διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' Ἑασον. vel τόδε, sc. τὸ προσελθεῖν τῷ Διί, uti explicant Scholiastæ: vel etiam αὐτόν, sc. Δία. Sed secundam interpretandi rationem præfero. Sophocl. Œd. Col. 593. Ὅταν μάθης μου, νουθέτει· τανῦν δ' Ἑα. sc. τὸ νουθετεῖν.

342. Παπταίνω. *Circumspicio.* Παπταίνειν· περιβλέπειν παντὴ. Hesych. Παπταίνων, ὁ πανταχόσε περιβλεπόμενος, πανταχόσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ῥίπτων, ὥς μὴ λάθοι αὐτόν. Schol. Venet. ad II. Δ. 200. Vox est Homerica. Paulo aliter Sophocl. Antig. 1230. Τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς.

Ibid. Μὴ τι πημανθῆς ὁδῶ. *Ne quid detrimenti ex hoc itinere susceperis. i. e. ne hoc itinere Jovem offenderis.* Cf. v. 1070.

343. Φρενόω. *Instruo.* Φρενοῦν· διδάσκειν, νουθετεῖν. Hesych. εἰς φρόνησιν ἄγειν. Schol. ad Sophocl. Trachin. 52. Noster Agam. 1185. φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων. Choeph. 114. Εὖ τοῦτο, καὶ φρένωσας οὐχ ἤκιστά με. Cf. Eurip. Ion. 526.

345. Ἀντισπάω. *In diversum traho.* Aristoph. Pac. 492. οὐ δεινὸν τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν.

348. Τὰ μὲν. *Ob hanc causam, vel ex hac parte.* Plerumque opponitur τὰ δέ, ut τοῦτο μὲν, τοῦτο δέ Herodot. I. 30. Eurip. Androm. 211. ταῦτά τοι σ' ἔχθει πόσις. Nescio tamen annon τὰ μὲν σ' ἐπαινῶ in hoc loco sit τὰ μὲν σὰ ἐπαινῶ. Eliditur σὰ ante longas vocales Sophocl. Œd. T. 405. Philoct. 339. ante brevem vero Electr. 1499.

352. Σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων. *Teipsum semotum tenens.* Ita cum Schol. et Stanleio intelligo. Choeph. 18. Πυλάδῃ, σταθῶμεν ἐκποδῶν. Cf. Sophocl. Ajac. 1000. Eurip. Hec. 52. Phœniss. 40. Alcest. 649. Suppl. 1113. Schol. ad Aristoph. Thesmoph. 36.

357. Κίων. *Columna*. Homer. Od. A. 53. de Atlante, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς Μακρὰς, αἱ γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι. Herodot. IV. 184. Ἐχεται δὲ τοῦ ἀλὸς τούτου οὐρος, τῷ οὐνομὰ ἐστὶ Ἀτλας· τοῦτο κίονα τοῦ οὐρανοῦ λέγουσι οἱ ἐπιχώριοι εἶναι. Schol. Apollon. Rhod. III. 106. Ἰβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κίωνων ῥαδινούς ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθεις λέγει. Pindar. Pyth. I. 36. κίων δ' οὐρανία συνέχει, νιφόεσσ' Αἴτνα.

358. Ἐρείδω. *Fulcio*. Frequentius a Tragicis in sensu *defigendi* usurpatur.

Ibid. *Εὐάγκαλος. *Ulnis facile gestandum*. Εὐάγκαλον· εὐβάστακτον. Photius Lex. MS. et Hesychius, hunc locum respicientes.

359. Γηγενής. *Terrigena*. Apollodor. I. 6. 3. secutus Auctorem Theogon. 820. narrat Terram, post debellatos a superis Gigantas, a Tartaro Typhona concepisse: atque ita Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 55. Auctor vero Hymn. Homeric. in Apoll. 306. Junonem eum peperisse tradit, quicum facit Stesichorus apud Etymol. M. p. 772, 50. Scholiasta vero Villoisoni ad Iliad. B. 783. eum ex ovo genitum fuisse ait, quo Junonem donaverat Saturnus. Cetera de Typhone historia hæc est. Cum cælum invasit, dii præ metu in Ægyptum confugerunt, relictis tantum Jove et Minerva; ibi vero, ut monstrum eluderent, formas alii aliter mutarunt, ut ex Nicandro tradit Antonin. Liberal. 28. Ovid. Met. V. 290. Jupiter autem Typhona fulgure percussit, diuque insecutus, monte tandem Ætnæo obruit. Sed στασιάζεται ἡ περὶ Τυφῶνος ἱστορία, inquit Schol. in Pindar. Pyth. I. 31. Homerus Iliad. B. 781. Γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε, Διὶ ὡς περπικεραύνῃ Χωομένῃ ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφῳεῖ γαῖαν ἰμάσση Εἰν' Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφῳέος ἔμμεναι εὐνάς. ubi in Schol. Venet. pro Τυφῶν δὲ εἰς τῶν γιγάντων, Γῆς ὧν κύριος καὶ Ταρτάρου, legendum est, Γῆς ὧν υἱὸς καὶ Ταρτάρου. Æschylus, Pindarum secutus, Ætnam Typhoni impositam narrat, Callimachus Encelado, Horatius Gigantibus III. 4. Pherecydes ap. Schol. in Apollon. II. 1215. Typhona sub insula Pithecusa jacere tradit; alii in Ægypto, ut Herodot. III. 5. Apollonius in loco citato: cf. Schol. in Pindar. Ol. IV. 11. Nicander Æschylum sequitur.

Ibid. Κιλικίων ἄντρων. Pindar. Pyth. I. 31. Τυφῶς ἐκατόγ-
κρανος, τὸν ποτε Κιλικίον θρέψε πολυνώνυμον ἄντρον. quæ Scholiasta
noster Hesiodo tribuit.

360. Δάϊον τέρας. *Miserabile vel hostile prodigium.* Δάϊον
τέρας· τὸ πολεμικόν. Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 236. πολεμικόν
σημεῖον Hesych. Sed respicit uterque Eurip. Phœniss. 1037. Δάϊον
κοινῶς τὸ πολέμιον, Ἀττικῶς δὲ τὸ δύστηνον. καὶ Αἰσχύλος ἀντὶ τοῦ
ἀθλία κέχρηται τῇ λέξει. Schol. ad Sophocl. Ajac. 795. Atticum
usum notavit Musgravius ad Eurip. Herc. F. 1025. In hoc loco pro
ἀθλιον positum videtur.

362. Τυφῶν, Τυφῶς, Τυφάων, Τυφωεύς, et Τυφωνεύς,
de eodem dicebant veteres. Attici Τυφῶς plerumque adhibebant, ceteri
Τυφῶν, teste Mœride. Hesychius Τυφῶ, ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος. Σοφοκλῆς.

Ibid. Θούρος. *Acer.* Θούρον· πηδητικόν, ὀρμητικόν, πολεμικόν.
Hesych. Pers. 137. τὸν αἰχμάεντα θούρον εὐνατῆρα. Eurip. Suppl.
579. θούρος Ἀρης. Notatu dignum est Martem, vel similem Martis
deum apud Getas *Thor* vel *Thur* audiisse, de quo vide omnino Thomam
Gale Opusc. Mythol. p. 56. not.

363. Σμερδνός. *Terribilis.* καταπληκτικός. Schol. Venet. ad
Il. E. 742. cujus absurdam etymologiam exscribunt auctor Etymol. M.
Scholiasta noster A. et Schol. Oppian. Hal. I. 447.

Ibid. Γαμφηλή. *Maxilla.* Γαμφηλήσι· σιαγόσι. Hesych. a
γάμπτω, vetere forma verbi κάμπτω. Apollon. Lex. Homer.

Ibid. Συρίζω. *Exsibilo. Exspiro.* a σύριγξ *fistula.* Sophocl.
Ajac. 1412. ἔτι γὰρ θερμαὶ Σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν Μένος. Erotian.
Lex. Hippocrat. Ἀπεςυριγγώθη· ἀπεφυσήθη καθάπερ αἱ πνευματικαὶ
σύριγγες.

Ibid. Φόνος. *Cædes. Cruor.* Posteriores sensum in hoc loco
malim: vid. locum ex Hymn. Homer. in notis citatum. Eumen. 184.
θρόμβους φόνου. Theb. 44. ταυρείου φόνου. Apollon. II. 1215. Ἐνθα

Τυφάονα φασὶ Διὸς Κρονίδαο κεραυνῷ Βλημένον, ὁπότε οἱ στιβαρὰς ἐπορέξατο χεῖρας, Θερμὸν ἀπὸ κρατὸς στάξαι φόνον.

364. Γοργωπός. *Aspectu torvus*. De oculis Eurip. Herc. F. 868. 1266. Dicitur et γοργώψ. vid. Porson. ad Med. 1363. Γοργώπις feminin. occurrit Sophocl. Ajac. 450. Cf. Arnald. Animadv. p. 25.

366. Ἄγρυπνος. *Insomnis*. Lexicographi ducunt ab ἄϋπνος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ γρ. absurde. Vox formata videtur ab ἄγρω vel ἔγρω *excito*.

367. Καταιβάτης. *Descensor*. Τῶν κεραυνῶν οἱ μὲν καταιβάται, οἱ δὲ ψολόεντες, οἱ δὲ ἀργῆτες καλοῦνται, ὡς Ὅμηρος ὠνόμασεν. Schol. ad Aristoph. Equit. 693. a Stanleio citatus. Bidentalia, sive loca fulgure contacta, Græci ἐνηλύσια vocabant, atque Διὶ καταιβάτῃ consecrabant. Schol. ad Aristoph. Pac. 42. Hesych. et Etymol. M. v. Ἐνηλύσια. Διὸς Καταιβάτου aram memorat Pausanias Eliac. I. 14. cf. Lycophron 1370. Alberti ad Hesych. in v.

368. Ἐκπλήττω. vid. supra ad v. 136.

Ibid. Ὑψήγορος. supra v. 326.

369. Κόμπασμα. *Jactatio*. Euripides Aristophanis Ran. 971. Æschyli dictionem vocat Οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν. Occurrit Theb. 551.

370. Φεψαλόω. *In cineres redigo*. a φέψαλος *scintilla*, vel *carbo*, σπινθήρ, ἄνθραξ. Hesych.

Ibid. *Ἐκβροντάω. *Attonitum facio*. *Tonitru conficio*.

371. Ἀχρεῖος. *Debilis*. Χρῶ ἔστι ῥῆμα δηλοῦν τὸ ἄπτομαι καὶ πλησιάζω· οὐ παράγωγον χραύω· ἀφ' οὗ ἔχραε τὸ ἐβάρυνε, καὶ μετὰ τοῦ ᾱ τοῦ στερητικοῦ Ἀχρής, καὶ Ἀχρεῖον, τὸ ἀσθενές, καὶ βάρους μὴ μέτεχον. Schol. Venet. ad Il. B. 269. quem ex Etymol. M. p. 182. correxi.

Ibid. Παρήορος. *Effuse protensus.* Παρήορος· παρηωρημένος τῷ σώματι, τουτέστιν ἐκκελυμένος. Schol. Venet. ad Il. H. 156. Metaphora ab equis σειραφόροις ducta. Dionys. Halicarn. A. R. VII. p. 462. quem citant Toupius ad Theocrit. II. p. 328. Valcken. in Adoniaz. p. 243. Δυσὶν ἵπποις ἐζευγμένοις, ὃν τρόπον ζεύγνυται συνωρίς, τρίτος παρείπετο Σειραῖος ἵππος ῥυτῆρσι συνεχόμενος, ὃν ἀπὸ τοῦ παρηωρῆσθαι καὶ συνεζεύχθαι Παρήορον ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Sequitur Eustath. ad Il. Θ. p. 695, 54. Il. I. p. 754, 26. In Theocriti Adoniaz. v. 8. et Archilochi fragm. Stob. p. 561.=437. πάραγος et παρήορος significant *fatuus*. Sed in hoc loco et in Homeri versu mihi arridet Scholiastæ Veneti explicatio. παρὰ in compositis sæpissime debilitatis vel inutilitatis sensum implicat, ut in παράτονος Eurip. Alcest. 400.

372. Στενωπός. *Angiportus. Fretum.* στενορύμη διόδων. Photius Lex. MS. et Suidas.

373. Ἰπόω. *Premo. Affligo.* Ἰπούμενος· πιεζόμενος, ἀναγκαζόμενος. Photius Lex. MS. ἰπούμενος apud Hesychium correxerunt Viri docti ab Aristoph. Equit. 920. ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς. Pindar. Ol. IV. 10. Ἄλλ' ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις ἵπον ἠνεμόεσσαν ἐκατογκεφάλα Τυφῶνός ὀβρίμου. Ἰπόω videtur manasse ab ἵψ, animalculum quod cornua peredit: vid. Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 103.

374. Μυδροκτυπέω. *Massam ardentem cudo.* α μύδρος, *massa quævis ignita*, et κτυπέω. Μύδρος *ferrum candens* est ap. Callim. H. Dian. 49. Herodot. I. 165. Sophocl. Antig. 265. Pro λίθος sæpe ponitur; vid. Porson. ad Orest. 971. Zeunius ad Xenoph. Mem. IV. vii. 7. μυδροκτύπος occurrit Eurip. Herc. F. 992.

376. Δάπτω. *Voro.* Eurip. Med. 1185. Πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα, Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος. Eumen. 1039. πυριδάπτω λαμπάδι. Apoll. Rhod. IV. 66. φλόξ δ' ἀθρόα φάρμακ' ἔδαπτεν. Virgil. Georg. III. 566. *contactos artus sacer ignis edebat.* Choeph. 322. φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει Πυρὸς μαλερὰ γνάθος. Insignis est Phrynichi locus e fabula Πλευρωνίαις desumptus apud Tzetz. in Lycophr. 433. Κρατός ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπεστρώφα

ποδὶ Ὑαντος, ὃς γῆν ναῖεν ἀρχαῖος λεῶς, Παιδίας πάντα καὶ παράκτιον πλάκα Ὠκεῖα μάργοις φλόξ ἐδαίνυτο γνάθοις. ubi manifesto legendum est ὃς γ' ἔναιεν, et Πεδία δὲ πάντα. Pro κρατὸς, suspicor Κάδμος restituendum esse; Cadmus enim Hyantas e sedibus expulit. Mireris autem forte fortuna evenisse, quod in fragmento ejusdem fabulae apud Pausaniam Phocic. p. 348. ed. Sylburg. eadem metaphora servata sit. Locus Pausaniae ita se habet. τὸν δὲ ἐπὶ τῷ δαλῷ λόγον, ὡς δοθείη μὲν ὑπὸ Μοιρῶν τῇ Ἀλθαίᾳ, Μελεάγρῳ δὲ οὐ πρότερον ἔδει (l. δέοι) τὴν τελευτὴν συμβῆναι, πρὶν ἢ ὑπὸ πυρὸς ἀφανισθῆναι τὸν δαλὸν, καὶ ὡς ὑπὸ τοῦ θυμοῦ καταπρήσειεν αὐτὸν ἡ Ἀλθαια, τοῦτον τὸν λόγον Φρύνιχος ὁ Πολυφράδμονος πρῶτος ἐν δράματι ἔδειξε Πλευρωνίαις. Κρύερον γὰρ οὐκ ἤλυξεν μόρον· ὠκεῖα δέ νιν = Φλόξ κατεδαίσατο δαλοῦ = Πραθομένου ματρὸς ὑπ' αἰνᾶς κακομαχάνοιο. Phrynichi versus dedi, prout legendi et distinguendi mihi videntur. Πλευρωνίαις pro vulgato Πλευρώνι· ἐς, correxit Facius. Optime Sylburgius πρηθομένου et αἰνᾶς pro περθομένου et αἰᾶς. Eadem opera apud Suidam in v. Φρύνιχος, pro Πλευρώνια, reponamus Πλευρώνιαι. De historia cf. Choeph. 601. Ceterum monendum est voces ἀγρίαις γνάθοις occurrere Choeph. 278.

377. Καλλίκαρπος. *Pulchros fructus gignens.* Exempla poetica in Lexicis desunt. Eurip. Herc. F. 454. Pelasgiam καλλίκαρπον vocat. Bacch. 108. Σμίλακι καλλικάρπῳ.

Ibid. Λευρός. *Lævis. Planus.* infra 402. Homer. Od. H. 123. Eurip. Hec. 693. Bacch. 980. Phoeniss. 850.

Ibid. Γύα. *Sulcus. Ager.* Sophocl. Antig. 569. Œd. Col. 58. Meleagro ap. Lucian. Lapith. p. 437. Eurip. Hecub. 453. Porson. Ed. 3. vid. Toup. in Suid. I. p. 190.

378. *Ἐξαναζέω. *Ebullio.* a ζέω *bullio.* Apollon. IV. 392. Ὡς φάτ' ἀνιάζουσα βαρὺν χόλον. Ruhnken. Epist. Crit. p. 224. emendat ἀναζείουσα, conferens, præter nostri locum, Eurip. Hecub. 1046. Θυμῷ ζέοντι Θρηκὶ δυσμαχωτάτῳ. ubi Ruhnkenius θυμόν. Paullo aliter Theb. 709. Ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπουν κατεύγματα. i. e. *evenerunt.* quod Persius II. 10. *ebullire* dicit. Eurip. Hecub. 581. Δεινὸν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε. Herodot. VII. 13. παραντίκα μὲν ἡ νεότης ἐπέζεσε.

Diotogenes Pythagoreus ap. Stob. XLVI. p. 296. ed. Trincav. *περὶ τὸ θυμοειδές· τοῦτο γὰρ τὸ ZEON καὶ δυναμικὸν μέρος τᾶς ψυχᾶς.*

379. Ἄπληστος. *Inexplebilis.* Ἄπληστον δὲ (λέγει), διότι τὸ πῦρ ὕλης δραξάμενον, οὐ κορέννυται Schol. A. Pene suspicor legendum esse ἀπλάτον, (Schutzii ἀπλήτου Ionicum est) e Pindaro Pyth. I. 40. Τᾶς ἐρεύνονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἀγνόταται ἐκ μυχῶν παγαί. Agam. 102. Ἐλπίς ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον.

Ibid. Ζάλη. *Procella.* συστροφὴ ἀνέμων μεγάλων. Hesych. ἡ παραχὴ τῆς θαλάσσης, καὶ ἡ χάλαζα. Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 233. Agam. 658. ζάλη ὀμβροκτύπῳ. Sophocl. Ajac. 351. φοινίαις ὑπὸ ζάλης. Vox sæpius apud recentiores occurrit.

380. Ἀνθρακώω. *In cineres redigo.* ab ἄνθραξ *carbo.* Eurip. Cycl. 609. δαλὸς ἡνθρακωμένος Κρύπτεται εἰς σποδίον. *ibid.* 659. κατηνθρακώμεθ' ὀφθαλμοῦ σέλας. Noster in Orithyia apud Longin. 3. Στέγην πυρώσω καὶ κατανθρακώσομαι. Sophocl. Electr. 557. Φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.

384. Λωφάω. *vid. supra v. 27.*

386. Ὀργή. Plerumque *ira.* interdum pro ψυχὴ vel τρόπος ponitur, uti in hoc loco intellexit Plutarchus. Hesych. Ὀργή· τρόπος. Sophocl. Ajac. 639. Οὐκ ἔτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος. Antig. 355. αἰστυνόμους Ὀργὰς ἐδιδάξατο. *Vid. Heringa Obs. p. 49.*

388. Σφριγάω. *Tumeo.* σφριγᾶν vel σπαργᾶν proprie dicuntur ubera lacte distenta. Hesych. Σφριγᾶ· πλήρης τυγχάνει—μάλιστα δὲ ἐπὶ θηλείας. Verbum doctissime illustrat Ruhnkenius ad Timæum p. 244. Eurip. Suppl. 478. μὴ—Σφριγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον.

Ibid. Ἰσχυναίνω. *vid. supra 277.*

391. *Κουφόνουν εὐηθίαν. *Stultitiam levis animi.* εὐηθὴς modo de bonis moribus, modo de fatuis dicitur; εὐηθία semper, ni fallor, *stultitia* est, ut in Eurip. Hippol. 639. Eodem modo Latini *simplex* duplici sensu usurpabant. Cf. quæ dixi ad v. 17. de voce εὐωριάζω. Gataker. de Stylo N. T. 3. Duker. ad Thucyd. III. 83.

Pierson. ad Mærin. p. 143. Alberti in Hesych. v. εὐηθής. Ruhnken. ad Timæum p. 132.

394. Ἀπλάκημα. vid. supra 112.

396. Θρήνος οὐμός. *Dolor ob me susceptus.* ut σῆ ποθῆ ap. Homer. Il. T. 321. τοῦμοῦ πόθου, Sophocl. Œd. C. 419. σοῖς πόθοις, Aristot. Hymn. ad Virtut. apud Stob. p. 7. προνοία τῇ σῇ, Eurip. Androm. 660. δυσμενεία σῇ Hippol. 962. Θρήνος proprie est *lamentatio, cantus funebris*. Si quis exempla similis constructionis apud Latinos quærat, adeat Sanctii Minerv. II. xiii. 188.

397. Θακέω. vid. supra 288.

401. Θωύσσω. supra 73.

402. Λευρός supra 377. Οἶμος supra 2.

Ibid. Ψαίρω. *Rado.* Schol. Oppian. Hal. II. 115. τὸ ψαίρειν κυρίως ἐπὶ τοῦ ἰστίου, ὅτε μὴ εὐπλοεῖ εὐφόρῳ ἀνέμῳ. Virgil. *Radit iter liquidum.* sensu paullum diverso a ψάω vel ψῆμι, et ψάύω, etsi eandem omnibus potestatem tribuit Valcken. ad Phœniss. 1309. cujus notam omnino adeas. Anglice verterim ψάω *scrape*, ψάύω *touch*, ψαίρω *graze* vel *raze*. Compositum διαψαίρω occurrit in Hermippi Comici fragm. ap. Suid. v. ἀνθέων. Λεπτὸν διαψαίρουσα πέπλους ἀνθέων γέμοντας.

404. Σταθμός. *Stabulum.* Σταθμοί. ἐπαύλει, ὅπου ἴστανται ἵπποι καὶ βόες. Hesych.

Ibid. Κάμψειεν γόνυ. vid. supra 32. et adjice Sophocl. Œd. Col. 19. Οὐ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου.

406. *Δακρυσίστακτος. *Lacrymas stillans.*

408. Ἀπ' ὀσσων ῥαδινῶν. *Ab oculis teneris.* Ῥαδινός et ῥαδαλός vel ῥαδανός primario sensu *mobilitatem* significant. Apollon. Lex. Homer. Ῥαδινόν. λεπτόν. οἶονεῖ ῥαδανόν, παρὰ τὸ ῥαδίως δονεῖσθαι.

Schol. in Apollon. Rh. III. 106. 'Ραδινῆς τρυφερῆς 'Ανακρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ραδινόν. 'Ραδινούς πώλους. 'Ιβυκος δὲ, ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων, ραδινούς ἀντὶ τοῦ εὐμεγεθεῖς λέγει. Στησίχορος δὲ ἐπὶ τοῦ εὐτόνου, 'Ραδινούς δ' ἐπέπεμπαν ἄκοντας. *Pro mollis usurpat Anyta Epigr. 21. p. 112. Wolf. Epigr. ap. Suid. in voce. Sappho Æolice βραδινὰν 'Αφροδίταν dixit. Alciph. Ep. VI. p. 24. Σὺ δὲ ῥάδιος ὦν τῷ ὀφθαλμῷ. Arnald. in Misc. Obs. IV. p. 44. conjicit ραδινός; male.*

409. 'Αμέγαρτα *pro* 'Αμεγάρτως. *Immisericorditer.* sensu rariori; plerumque enim significat ἀμέγαρτος *non invidendus.* Hesych. 'Αμέγαρτον ἀφθόνητον, ἀζήλωτον. ἢ πολὺν, ἢ μέγαν ὡς τὸ 'Αμέγαρτε συβῶτα (Od. P. 219.) Eurip. Hec. 195. ἀμέγαρτα κακῶν. Noster Suppl. 637. Ποίμναν τάνδ' ἀμέγαρτον. *Pro immisericors* Agathias Anthol. VII. p. 270. B. τεῖν δ', ἀμέγαρτε, παρειὴν 'Αθρήσω θαμινοῖα δάκρυσι τεγγομένην.

413. Αἶχμή. *Vis.* proprie *hasta*, quam reges antiquos pro sceptro gestasse monet Butlerus.

415. Λέλακε. *Sonuit.* a λήκω verbo inusitato. Eurip. Hecub. 672. 1092.

417. Ξυνομαίων. *Consanguineus.* idem quod ὁμαίων. Sic ὁμηλιξ et συνομῆλιξ, ὁμορος et συνόμορος dicebant.

420. 'Εποικον 'Ασίας ἔδος. *Asiae sedem vicinam, vel sedem in Asia fixam.* ἔποικος proprie opponitur voci ἄποικος.

Ibid. *Μεγαλόστονος. *Magno gemitu dignus.*

421. Συγκάμνω. *Simul doleo.* ut in Eurip. Alcest. 617. κακοῖσι σοῖσι συγκάμνων. proprie *simul laboro*, ut in Sophocl. Ajac. 988. Electr. 917. συμπόνει πατρὶ, Ξύγκαμν' ἀδελφῷ. Eurip. Herc. F. 1386.

423. 'Ενοικος. *Incola.* 'Ετοικος vel Μέτοικος *Advena*, 'Αποικος *Colonus.*

424. Ἄτρεστος. *Impavidus.* a τρέω *tremo.* Agam. 1404. ἀτρέστῳ καρδία. Sophocl. Ajac. 364. Eurip. Ion. 1198. Ἄτρεστα ναίουσι. Zenodoti Epigr. Anthol. p. 527. ἀτρέστου ματέρ' ἐλευθερίας. Antipater ib. III. v. 2. Ἀμμές δ' ἀτρέστοις ἀνδράσι τερπόμεθα. Eodem sensu dixit Euphorion ἀτρέα δῆμον Ἀθηνῶν, ἀντὶ τοῦ ἀτρέστου, teste Hermogene περὶ ἰδ. p. 333.

429. Ὑψίκρημος. *Alta habens præcipitia.* idem quod ὕψη-λόκρημος v. 5. Noster in Glauci fragm. ap. Schol. in Pindar. Pyth. I. 152. Εἰς ὕψίκρημον θ' Ἰμέραν ἀφικόμην.

431. Ὀξύπρωρος. *Acutam proram, i. e. cuspidem, habens.* Photius Lex. MS. Ὀξυπρώρῳ ταύρῳ ὀξυκέρατι. Subjiciam composita quædam e πρῶρα, quia exempla in Lexicis rariora sunt. ἀνδρόπρωρος Empedocles apud Aristot. Phys. II. 8. Plutarch. in Colot. p. 2058. Ælian. H. A. XVI. 29. Theophylact. Epist. 44. p. 79. Theodor. Prodrom. Epist. ad Trapezuntis Metropolit. p. 547. ἀντίπρωρος Sophocl. Trachin. 223. Eurip. Electr. 846. Rhes. 136. βούπρωρος vid. Hesych. Καλλίπρωρος Æschyl. Theb. 533. Agam. 237.

435. Τιτάν. *Unus e Titanibus, Coeli et Terræ progenie.* Atlas Iapeti Titanis filius fuit, ideoque pariter cum fratre Prometheo Τιτάν vocatur.

436. Ὑπέροχον σθένος. *Subaudiendum videtur κατὰ.*

437. Κραταιός. *Validus.* Sic *Validum pondus* Virgil. G. III. 172.

439. *Ὑποστενάζω. *Subtus ingemisco.*

442. Ἄϊς. *Orcus.* ἐν ᾧ οὐδέν ἐστιν ὄραν καὶ ἡ γενικὴ Ἄϊδος. Etymol. M. p. 42, 43. idem quod Αἴδης, sed spiritum habet lenem. Attici Ἄϊς dicebant, solute, sed Αἴδης, ut αἴσσω, οἰστός et similia.

443. *Ἀγνόρρυτος. *Pure fluens.*

445. *Χλιδή*. *Fastus*. *τρυφή*. Hesych. Prima notione *mollitiem* significavit, dein *luxum* et postea *fastum*, *arrogantiam*. *Χλιδή* ἔκλυσις καὶ μαλακία. Timæus Lex. Platon. p. 276. ubi Ruhnkenius, "Recte Timæus *χλιδή* repetit a *χλίω*, quod verbum, a *χαλίω* contractum, cum suis derivatis primum significat *calore solvo*, *mollio*, deinde *deliciis frango*." Mæris *Χλιδή*, Ἀττικῶς τρυφή, Ἑλληνικῶς. occurrit v. 475.

Ibid. *Αὐθαδία*. vid. supra *αὐθάδης* v. 64.

446. *Σύννοια*. *Cogitatio*. *λύπη*, *έννοια*. Hesych. Sophocl. Antig. 279. ἡ *ξύννοια* βουλεύει πάλαι. Eurip. Orest. 624. Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ *συννοία* κυκλεῖς; Præter notissimum illud Homeri Ὀν θυμὸν κατέδων, Enniique *Ipse suum cor edens*, conferri potest Hesiodi γυιοβόρους μελεδῶνας, Op. 66. et quæ cum illo contulit Ruhnkenius Epist. Crit. I. p. 81.

447. *Προσελούμενος*. *Contumelia affectus*. vide notas. Nequis autem Etymologo fidem haberet de isto Arcadum epitheto, Προσέληνοι, debueram citasse Apollon. Rhod. IV. 264. Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται. ubi Schol. τινὲς δέ φασιν Ἐνδυμίωνα εὐρηκέναι τὰς περιόδους καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῆς σελήνης, ὅθεν καὶ προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας κληθῆναι. Notus est Ovidii de eadem re locus.

452. *Νήπιος*. "Puer, qui nondum *fari* potest, *non-fans* vel *infans*, ex *νή* et *ἔπος* Græcis dicitur *νήπιος*." Valcken. apud Lennep. Etymol. p. 609. unde et *ignarus* est.

453. *Έννους*. *Animum habens*. *Intelligens*. Έννουστάτοις φρονίμοις. Hesych. Sophocl. Œd. T. 916. ἀνὴρ έννους, ubi Schol. συνετός.

Ibid. *Έπήβολος*. *Compos*. Vox metaphorice translata est ab eo qui *scorump ferit*. Timæus p. 116. Έπήβολοι οἱ ἐπιτυχῶς βάλλοντες. ἢ οἱ ἐντυγχάνοντες, ubi exempla præstabit Ruhnkenii nota. Huic loco proximus est ille Sophocl. Antig. 492. Λυσσῶσαν αὐτήν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν. Idem in Alcmæon. Fragm. I. φρενῶν ἐπήβολον καλῶν, quem locum, præter Max. Tyr. citat Eustathius ad Od. B. p. 1448, 5. ubi vocem docte illustrat. Archippus Comicus apud

Etymol. M. p. 357, 26. Πλουτῶν (νῦν) ἐγενόμην χρημάτων ἐπήβολος. Rarius significat *cujus aliquis est compos*. Agam. 544. Τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου; i. e. *percussi*. Apoll. Rhod. I. 694. Νῦν γὰρ δὴ παρὰ ποσσὶν ἐπήβολος ἔστ' ἀλεωρή. Hac autem opera sanandus est Aristænetus Epist. II. 17. καὶ πολλαχοῦ κατὰ γυναικῶν, ὡς ἐπήβολος, ὡς ἐπὶ τύχης ἔστησα τρόπαια, προσφόρως ἐκάστη τὰς ἐρωτικὰς μεθόδους προσάγων. Recte Mercerus ἐπιτυχῆς conjunctim legit, sed voces ὡς ἐπιτυχῆς manifestam glossatoris manum produnt, ideoque furcis ejiciendæ sunt.

455. Ἄλλ' ὦν, &c. *Sed benevolentiam erga eos, quæ in istis quæ donavi eluxit, commemorans.*

458. Ἀλίγκιος. *Similis*. Vox Homérica: videtur nata fuisse ex ἡλιξ.

459. Φύρω. *Commisceo*. Ἐφυρον ἔβρεχον, ἐμόλυνον, ἐπάλυνον. Hesych. vulgo ἔπλυνον. Occurrit Eurip. Hecub. 494. φύρουσα δύστηνον κára. et 494. Recentior forma est φυράω, Theb. 48.

Ibid. Εἰκῇ. *Casu fortuito. sine consilio*. ὡς ἔτυχεν. Hesych. Sophocl. Œd. T. 979. Εἰκῇ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις. Eurip. Electr. 379. et in Auge apud D. Laert. II. 33. Κράτιστον εἰκῇ ταῦτ' ἔαν ἀφειμένα. vid. notas ad Longin. Π. Υ. fin.

Ibid. *Πλινθυφής. *Lateribus contextus*. a πλίνθος *later*, et ὑφαίνω, vel potius antiquo ὕφω *texo*.

460. Πρόσειλος. *Apricus. Soli oppositus*. idem quod προσήλιος, ab εἶλη vel ἔλη *solis splendor*. vid. Ruhnken. ad Timæum p. 96. Restituenda est hæc vox Eupolidi ap. Schol. A. Αὐλὴ πρόσηλος. Lege πρόσειλος. Virgil. Georg. III. 302. *Et stabula a ventis hiberno opponere soli, Ad medium conversa diem.*

Ibid. Ἦισαν. *Noverant*. ἦδειςαν, ἐγίνωσκον. Suid. Plusquam perfectum verbi εἶδω Attici ita efferebant, ἦδη, ἦδεις, ἦδειν—ἦστην—ἦσμεν, ἦστε, ἦσαν. vid. Dawes. M. C. p. 231. Pierson. ad Mœrin p. 174. qui ἦσαν reposuit in Eurip. Cycl. 230. pro vulgato ἴσαν.

Ibid. *Ξυλουργία. *Opera lignaria.*

461. Κατώρυξ. *In defossis specubus, ut ait Virgilius.*

Ibid. Ἀήσυρος. *Levis. Parvus.* Ἀήσυρον· κοῦφον, ἐλαφρόν· Hesych. ἀσθενές, κενόν· ἔνιοι κοῦφον, ὑπ' αὔρας φερόμενον. Etymol. M. p. 23, 20. Apollonii Lex. Homer. Ἀήσυρον. κοῦφον. τὸ οἶόν τε ὑπὸ ἀνέμου σύρεσθαι, τουτέστι ὑπὸ τῆς ἀήτης τῆς ἀνέμου πνοῆς. Apoll. Rhod. II. 1103. Τυτθὸν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀήσυρος ἀκρεμόνεσσιν, ubi Schol. Ἀήσυρος δὲ ὁ ἐλαφρῶς πνέων· ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω. quicum consentit Eustath. p. 1547, 21. Suidas. Ἀήσυρον. τὸ λεπτόν. τὸ μετέωρον καὶ κοῦφον. τὸ ἐλαφρόν. παρὰ τὸ αἰερί σύρεσθαι. ἐπὶ ὀρνέων. Ἀήσυρον κάμψει γόνυ. Cf. Arnald. Lect. Græc. p. 6. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 87.

464. Ἀνθεμώδης. *Floridus.* Lexicis adscribas hunc locum et Eurip. Bacch. 462.

Ibid. Κάρπιμος. *Fructifer.* Hesych. Καρπνά. δένδρα καρπὸν ἔχοντα. Lege, Κάρπιμα δένδρα· καρπὸν ἔχοντα.

468. Ἀριθμός. *Arithmetice.* Quæ Æschylus a Prometheo inventa tradit, Sophocles Palamedi tribuit in Nauplio ap. Achill. Tat. Isagog. ad Arati Phænom. I. p. 81. ed. Juntæ fil.

470. *Et memoriam, omnium, cum literarum mater sit, artificem.*

Ibid. *Μουσομήτωρ. vide notas; et supra ad v. 88.

Ibid. Ἐργάνη. *Opifex.* vide notas; adjice interpretes ad Hesych. v. ἐργάτις. Ἐργάνη Minervæ nomen erat. Photius Lex. MS. Ἐργάνη. ἢ Ἀθηνᾶ, παρὰ τὸ τοῖς ἔργοις ἐπιστατεῖν· ταύτης εὐραμένης τὰς τέχνας. easdem fere voces, male ab Albertio citatas, habet Etymologus p. 369, 51. Sophocles ex emendatione Gatakeri, Βάτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρώναξ λεῶς, Οἱ τὴν Διὸς γοργῶπιον Ἐργάνην στατοῖς Λίκνοισι προστρέπεσθε.

471. Κνώδαλον. *Animal. Bestia.* Κνώδαλα κυρίως τὰ θα-

λάττια θήρια· κινώθαλα γάρ ἐστι τὰ ἐν αἰὲν κινούμενα. "Ομηρος δὲ ἐπὶ χερσαίου φησὶ· κ.τ.λ. Schol. in Plat. p. 251. quæ descripsit Hesychius.

473. Διάδοχος. *Successor.* sic Eurip. Suppl. 72. διάδοχος γόων. Sophocl. Philoct. 867. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον.

474. *Φιλήνιος. *Habenas amans.* nescio an alibi occurrat.

475. Ἄγαλμα. *Ornamentum.* Etymol. M. p. 5, 35. Ἄγαλμα, ἀγαλλίαμα, καλλώπισμα· πᾶν ἐφ' ᾧ ἀγάλλεται τις καὶ χαίρει, καὶν τε ἱμάτιον ἢ, καὶν τε εἰκὼν· οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον ποιηταὶ, ἄγαλμα εἶπον τὸ ξόανον. τὸ δὲ ἄγαλμα παρὰ τὸ ἀγάλλειν. "Ἀγάλλειν proprie est *nitidum reddere, sic aliquid exornare, ut oculos grata sua specie exhilaret.* Vim verbi ἀγάλλειν retinet inde ortum ἄγαλμα, recteque adeo ab antiquis Grammaticis exponitur καλλώπισμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει." Ruhnken. ad Timæum p. 4. Etymologi verba aliter distinguens. Agam. 741. ἀκασκαῖον δ' ἄγαλμα πλούτου.

Ibid. *Ὑπέρπλουτος. *Supra modum dives.* Aristoph. Plut. 354. dicit ὑπερπλουτεῖν. sic infra ὑπέρπικρος.

477. *Λινόπτερος. *Linteas alas (i. e. vela) habens.* Oppian. Cyneg. I. 121. λινοπτερύγων ὄπλα νηῶν. Eurip. Iph. A. 251. naves πτερωτὰ ἄρματα vocat. Stanleius Homerum citat, Od. Δ. 708. Νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαίνεμεν, αἷθ' ἄλως ἵπποι Ἀνδράσι γίγνονται.

481. Αἰκῆς. idem quod αἰκῆς. Anglice *Unseemly.* vid. supra v. 93.

Ibid. Ἀποσφαλεῖς φρενῶν. *Qui e mente excidisti. i. e. qui deliras.* Solon ap. Plutarch. in Vita ejus p. 157. Περιβαλὼν δ' ἄγρην ἀγασθεὶς οὐκ ἀνέσπασεν μέγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' αἰμαρτῶν καὶ φρενῶν ἀποσφαλεῖς. Paulo aliter γνώμης ἀποσφαλεῖσιν Pers. 392. dicitur de barbaris, quibus *spes exciderat.* Eurip. Iph. A. 742. ἐλπίδος δ' ἀπεσφάλην, pro quo Herodotus VII. 203. dixit ἐκπεσεῖν δόξης. Theognis ap. Stob. I. Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλάκις ἔκτος ἔβην. Suid. Ἀποσφαλεῖς. παρατραπεῖς. ὀλισθήσας. τῆς εὐθείας ἐκτραπεῖς. Anglice *verteris, Out of your mind.*

486. Μάω—Μάομαι. *Exquiro*. Τὸ ζητεῖν Δωριεῖς λέγουσι μῶ, μῶται (l. μᾶται) τὸ τρίτον πρόσωπον παρ' Ἐπιχάρμῳ, καὶ μῶνται παρ' Εὐθυφορίωνι, (l. Εὐφορίωνι) καὶ μώμεναι ἢ μετοχὴ παρὰ Σοφοκλεῖ. Helladius ap. Photii Biblioth. p. 1582. *cujus Grammatici locum ibid. p. 1574. hanc occasionem nactus, ex optimo MSto in Bibliotheca Collegii SS. Trinitatis apud Cantabrigienses, corrigam.* "Ὅτι τὴν Μοῦσαν ἐτυμολογοῦσιν ἀπὸ τοῦ μαιουῶσάν τινα εἶναι· ἢ γὰρ μουσικὴ παιδείουσι οὐδὲν μυστηρίων διαφέρει. Manifesto verum est, quod præbet MS. μνουσάν τινα εἶναι. Idem Codex lacunam in impressis p. 1586. ita supplet. ὅτι χλιδὴ μὲν ἢ τρυφή. καὶ βρενθύεται σημαίνει μὲν τὸ ἀλαζονεύεσθαι. Etymologus in v. Μοῦσα Epicharmi locum profert; Πύρρῳ γε μῶ καὶ Δευκαλίωνα. Sed nusquam alibi activam vocem offendi: in media satis frequens est. Hinc vox rarissima Μάσμα, μάστευμα, ζήτημα. οὕτως Κρατῖνος. Phot. Lex. sed male, credo, pro μᾶμα. Conf. Cornut. de Nat. D. 14.

488. Βρώσιμον—Χριστόν—Πιστόν. Quod hic βρώσιμον et πιστόν vocat, in Agamemn. 1410. ἐδανὸν et ποτόν dixit. Quatuor sunt φαρμάκων genera, quorum præcipue mentio fit apud auctores Græcos; φάρμακα χριστὰ, παστὰ, πλαστὰ, et πιστὰ vel πότιμα: quibus interdum additur quintum genus τὰ βρώσιμα, et sextum ἐπωδαί, prout eis ad *ungendum, inspergendum, emplastro obtegendum, bibendum, edendum* vel *excantandum* utebantur. Schol. Aristoph. Plut. 717. Τῶν φαρμάκων τὰ μὲν ἐστὶ καταπλαστὰ, τὰ δὲ χριστὰ, τὰ δὲ ποτὰ. ubi vid. Hemsterhus. Schol. Venet. ad Il. Δ. 191. Τρεῖς δὲ φαρμάκων ἰδεαί, ἐπίπαστα, ὡς ἐπὶ Μενελάῳ· χριστὰ, ἰοὺς χρίεσθαι πότιμα, ὡς ἐπὶ Ἑλένης. Eurip. Hippol. 521. Πότερα δὲ χριστόν, ἢ ποτόν τὸ φάρμακον; Idem in Ino ap. Stob. XXXVIII. p. 149. Grot. ὡς ἦν μόχθος ἰατροῖς μέγας, Τομαῖς ἀφαιρεῖν, ἢ ποτοῖσι φαρμάκοις, Πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων. Theocrit. XI. 1. Οὐδὲν ποττόν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, Νικία, οὐτ' ἔγχριστον, ἐμὴν δοκεῖ, οὐτ' ἐπιπαστόν. Longus Past. I. Ἐρωτος γὰρ οὐδὲν φάρμακον, οὐ πινόμενον, οὐκ ἐσθιόμενον, οὐκ ἐν ᾧδαις λαλούμενον. Theophylact. Epist. 42. p. 74. Καὶ ἢ ἐγκεράσας, ἢ ἐγχρίσας, ἢ ἐπιπλάσας, τῷ νοσήματι ἀντιπαλαμήσομαι. Pindar. Pyth. III. 91. Τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων, τοὺς δὲ προσανέα πίνοντας, ἢ γυίοις περιάπτων παντόθεν φάρμακα, τοὺς

δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθούς. Toupius Emend. IV. p. 237. πάσματα et πλάσματα confundit. Sed recte distinguit Gataker. ad M. Antonin. IV. p. 197, 26. S. Ignatius in Epist. ad Polycarp. p. 11. ed. Voss. οὐ πᾶν τραῦμα τῇ αὐτῷ ἐμπλάστρῳ θεραπεύεται. τοὺς παροξυσμοὺς ἐμβροχαῖς πανε. Septimum genus memorat Porphyrius de Abstin. p. 11. εἴτε ὀσφραντὸν, εἴτ' ἐπίχριστον, εἴτε ποτὸν ἢ βρωτὸν προσάγει φάρμακον. quæ illustrant Alexidis locum ap. Athen. XV. p. 687, D. ὑγείας μέρος Μέγιστον, ὅσµας ἐγκεφάλῳ χρηστὰς ποιεῖν. Atque hinc explicari potest insignis locus Eurip. Suppl. 1110. quem viri docti minus perspectum habuerunt. Μισῶ δ' ὅσοι χρήζουσιν ἐκτείνειν βίον, Βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι Παρεκτρέποντες ὀχετὸν ὥστε μὴ θανεῖν. Gatakerus et Marklandus legunt ποτοῖσι μαγγανεύμασι ex Plutarcho, male: βρωτοῖσι enim et ποτοῖσι non de eduliis dicuntur, sed cum subintellecta voce φαρμάκοις sumenda. Sensus est "Qui per medicamenta edenda et potanda, vel per carmina magica mortem differre tentant." Vetus lectio satis firmatur ex Orest. 1508. Ἦτοι φαρμάκοισιν, Ἦ μάγων τέχναισιν. Medea per μαγεύματα Æsona renovavit. Cf. etiam Lucian. Macrob. IV. 10. Misc. Obs. X. p. 426. Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 236. et Suid. v. Μαγεία. Nihil horum dedit H. Steph. in Dictionario Medico. Recte monet Stanleius πιστὸς ab antiquo πίω formatum esse. Eustath. ad Iliad. Π. p. 1050, 48. ὁ μέντοι πιστὸς, ἤγουν ποτὸς, τούτεστι πινόμενος, κατὰ τὸ, χριστὰ καὶ πιστὰ φάρμακα, ἐκ τοῦ πίω πίσω παρήκται. De hoc antiquo verbo locus est Etymologi p. 673, 18. quem integrum exscribere non gravabor. παρὰ τὸ πίω πίσω, ὡς λύω λύσω, ἐκ τούτου ῥηματικὸν ὄνομα πῖσος καὶ πίσεα. τὸν δὲ πίσω μέλλοντα ὁ τεχνικὸς μὴ εὐρῆσθαι φησί, καὶ ταῦτα, εἰρημένου αὐτοῦ παρὰ Πινδάρῳ, οἶον, Πίσω γε Δίρκης ὕδωρ. καὶ παρὰ Εὐπόλιδι Τῷ δ' ἄν οἶνος εἴη πολὺς, πίσει. Hinc πίστρα pro πότιστρα ibid. 27. Hesych. Suid. Eurip. Cycl. 29. πιστήρια, ποτιστήρια Photius Lex. MS. Hinc πισμός et πιστήρ, ληνός apud Hesychium.

490. *Κατασκέλλω. *Exsicco*. Hesych. Κατασκελεῖν κατασκελετεύειν, τὰς σάρκας καταφαγεῖν. quæ forma sæpius occurrit. a σκέλλω sicco. Incertus ap. Suidam νν. Ἐλεύσιος. Κατεσκληκῶς. durum vitæ genus τὸ κατεσκληκὸς τοῦ βίου vocat.

491. Ἥπιος. *Mitis.* Homericum est ἥπια φάρμακα.

493. Στοιχίζω. *Ordino.* vid. supra ad v. 238.

495. Ὑπαρ. *Verum Somnium.* Homer. Od. T. 547. Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν, ὃ καὶ τετελεσμένον ἔσται. Photius Lex. MS. Ὑπαρ' ἐγρηγορὸς ὀπτασία (Angl. *a day-dream.*) ἀληθής. consentit Hesych. Plato Theætet. 13. p. 126. ed. Fischer. εἴτις ἔροιτο νῦν οὕτως ἐν τῷ παρόντι, πότερον καθεύδομεν καὶ πάντα ἃ διανοούμεθα ὀνειρώττομεν, ἢ ἐγρηγόραμέν τε καὶ ὕπαρ ἀλλήλοις διαλεγόμεθα. Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 245. Ὑπαρ ἐστὶ τὸ μέσον ἐγρηγόρσεως καὶ ὕπνου ὁρώμενον. Ammonius, Ὑπαρ ὀνείρατος διαφέρει. ὕπαρ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις· ὄνειρον δέ, ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία. ubi vide Valcken. Animadv. p. 217.

Ibid. Κλήδων. *Omen quod per vocem fiebat.* quod φήμη interdum dicitur, ut in Aristophanis loco mox citando. Consule Wyttenbach. Biblioth. Crit. III. i. p. 57.

495. Ἐνοδίους συμβόλους. *Omina quæ in itinere occurrunt,* quale erant Agamemnoni aquilæ lepus vorantes, in Agam. 112. quod ibi vocatur ὄδιον κράτος. Quædam enumerat Horatius Carm. III. xxvii. 1. seqq. Tibull. I. iii. 19. *O quoties ingressus iter, mihi tristia dixi Offensum in portam signa dedisse pedem.* cf. Theocrit. XVIII. 16. Infausta itinera Æschylus vocat παρόρνιθας πόρους, Eumen. 769. Hujusmodi omina Athenienses ὄρνεις vocabant; Aristoph. Av. 719. Ὅρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσα περ περὶ μαντείας διακρίνει· Φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστί· πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε· Ξύμβολον ὄρνιν· φωνὴν ὄρνιν· θεράποντ' ὄρνιν· ὄνον ὄρνιν. ubi Schol. Ξύμβολον ὄρνιν φησὶν, ἐπειδὴ συμβόλους ἐποιοῦν τοὺς πρῶτα ξυναντῶντας, καὶ ἐξ ἀπαντήσεώς τι προσημαίνοντας. ξυμβόλους δὲ καὶ τοὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμοὺς ἔλεγον. ἀνετέθεντο δὲ οὗτοι Δήμητρι, ὥς φησι Φιλόχορος. Cf. Hesych. v. Ξυμβόλους, vel Brunckii Lex. Sophocl. in voce.

497. Γαμψώνυχος. *Curvas habens ungues.* ἐπικαμπεῖς ἔχων τοὺς ὄνυχας. Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 470. quicum consentit

Hesychius. Epicharmus ap. Athen. III. p. 105. B. κάστακοὶ γαμψώνυχοι.

Ibid. Σκεθρῶς. vid. supra v. 102.

498. Stanleius comparat Callim. in Lav. Pall. 125. Γνωσείται δ' ὄρνιθας, ὅς αἴσιος, οἳ τε πέτονται Ἥλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.

501. Στέργηθρον. *Amor.* significatus rarior; plerumque enim idem est ac φίλτρον, *amoris incentivum*, quod notavit Butlerus. Similiter tamen Eurip. Hippol. 255. Εὐλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν. et noster Choeph. 238. καὶ τὸ μητρὸς εἰς σέ μοι ῥέπει Στέργηθρον. Eumen. 191. Οἷας ἐορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοῖς Στέργηθρ' ἔχουσαι. Vox ipsa est e rarioribus.

Ibid. Ξυνεδρία. *Consessus.* “Verbum est augurale, contrarium διεδρία. Aristot. Hist. Anim. IX. 1. sub med. τοῖς ὠμοφάγοις ἅπαντα πολεμεῖ, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις· ὅθεν καὶ τὰς διεδρίας καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντιες λαμβάνουσι· διέδρα μὲν τὰ πολέμια τιθέντες, σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα.” Abresch. Ælian. H. A. I. 48. Οἱ συνιέντες ὀρνίθων καὶ ἔδρας καὶ κλαγγάς. ubi suspicor legendum καθέδρας pro καὶ ἔδρας. etsi idem III. 9. Οἳ τε ἔδρας ὀρνίθων καὶ πτήσεις παραφυλάττοντες.

502. Λειότης. *Lævitas.* vid. infra v. 668.

504. Χόλης λοβοῦ τε, κ.τ.λ. *Fellis et jecinoris faustam varietatem.* Λοβός. *Jecinoris pars extrema. Fibra.* τὸ ἀκρὸν τῆς ἥπατος. Schol. B. Hesych. unde omina ducebant. σημεῖον ἐν τῷ ἥπατι. Hesych. et Suid. Eumen. 158. ὑπὸ φρένας, ὑπὸ λοβόν. Si λοβὸς defuit, auspiciū infelix fuit. Eurip. Electr. 826. ἱερὰ δ' εἰς χεῖρας λαβὼν Αἴγισθος, ἤθρει· καὶ λοβὸς μὲν οὐ παρήν Σπλάγχνοις· πύλαι δὲ καὶ δοχαὶ χόλης πέλας Κακὰς ἔφαινον τῷ σκοποῦντι προσβολάς. Inter prodigia a Julio Obsequente memorata, hoc etiam narratur; *quum immolassent victimas consules, jecur extabuit.* p. 71. ed. R. Steph.

505. **Κνίση.** *Adeps.* male *Stanleius nidor*, qui tamen significatus magis communis est. *Hesych.* Κνίσα· ἀτμός, καπνός τῶν θυσιῶν. καὶ τὸ λίπος τοῦ ἱερείου. καὶ ὁ ἐπίπλους. *Photius Lex. MS.* Κνίσης· λίπους· ἢ ἀναθυμιάσεως. *Schol. Venet. ad Il. A. 66.* Κνίση· ἀπὸ τοῦ κνίζω κνίσω, ὃ σημαίνει τὸ λεπτύνω· λεπτότατος γάρ ἐστὶν ὁ ἐπίπλους. *Cf. Sophocl. Antig. 1010.* καταρρύεις Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.

506. **Ὀσφύς.** *Lumbus.* ὁ παρὰ πλευρὸν διάκενος τόπος. *Hesych.* “*Spinam excipit ὀσφύς, quæ ἰξὺς nominata est, qua parte cinguntur; (Latini lumbos vocant).*” *H. Steph. in Dictionar. Medico p. 554.* ex *Galeno.* *Etymol. M. p. 636, 23.* Ὀσφύς λέγεται τὸ τρίτον μέρος τῆς ῥάχεως· ἡ γὰρ ῥάχαις τρεῖς ἐπωνυμίας ἔχει· καὶ ἡ μὲν πρώτη καλεῖται αὐχὴν· ἡ δὲ δευτέρα, ἰξὺς· ἡ δὲ τρίτη ὀσφύς.

507. **Φλογωπὰ σήματα.** *Flammea signa.* loquitur de ἔμπυρομαντείᾳ, *ignispicio*: male *Schutzius* de fulguribus intelligit. In *ignispiciis* flammam spectabant, quomodo se per auras explicaret. *Adeas Valcken. ad Phœniss. 1261.* *Apoll. Rhod. I. 144.* αὐτὸς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν Οἰωνούς τ’ ἀλέγειν, ἢ δ’ ἔμπυρα σήματ’ ἰδέσθαι.

508. **Ἐξομματόω.** *Lucidum reddo.* *Proprie* dicitur de cæcis, cui visus redditur. *Aristoph. Plut. 635.* Ἐξωμμάτῳται καὶ λελάμπρυνται κόρας. quem verum e *Sophoclis Phineo* esse monet *Scholiasta.* Ὀμματόω occurrit *Choeph. 852.* *Suppl. 463.* Ξυνήκας· ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον.

Ibid. **Ἐπάργεμος.** *Caligine obductus.* ab ἄργεμον *albugo oculi.* Ἀργεμον ἐστίν, ὅταν κατὰ τὸν τῆς ἱρίδος κύκλον, καὶ τὸ λεύκωμα, ἐνίοτε δὲ τὸ μέλαν, ἔλκος γίνεται στρόγγυλον καὶ ὑπόλευκον. *Galen. Introd. c. 15.* Ἀργεμα κατὰ Δίδυμον τὰ ἐπὶ ὀφθαλμῶν λευκώματα, ὧν μνήμη τῷ Αἰσχύλῳ ἐν τῷ Πρόσθεν ὄντ’ ἐπάργεμα. *Eustath. ad Od. B. p. 1430, 60.* *Cf. Agam. 1115. Choeph. 663.*

513. **Φλύω.** *Nugor. Effutio.* A φλέω *bullio* provenit magna vocabulorum familia, quæ omnia *levitatis* vel *inanitatis* vel *tumoris* notionem habent. *Ælian. V. H. III. 41.* Τὸ πολυκαρπεῖν οἱ ἀρχαῖοι

ὠνόμαζον φλύειν· ὅθεν τὸν Διόνυσον φλεῶνα ἐκάλουν. Occurrit Theb. 661. φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν.

516. *Νυν*. encliticum. Eustath. ad Iliad. K. p. 792, 14. ἐν δὲ τῷ "Οσα πού νυν ἐέλπεται, (Iliad. K. 105.) συστέλλεται τὸ νυν κατὰ τὸν Ἀπίωνα, διὰ τὸ μέτρον. ὡς καὶ ἐν τῷ Πατρόκλου ἐπιταφίῳ, ἐπὶ τοῦ, Δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδόμεθον. (Ψ. 485.) ὅθεν καὶ ἔστι νοῆσαι, ὡς δίχα τόνον ὀφείλει κεῖσθαι ἢ λέξις, καὶ οὐδὲ ὡς χρονικὸν ἐπίρρημα λαμβάνεσθαι, ἀλλὰ ἀντὶ παραπληρωματικοῦ συνδέσμου. ἀφ' οὗ ἔοικε καὶ τὸ τοίνυν γενέσθαι. dein exempla citat Eurip. Hecub. 982. Sophocl. Trachin. 441.

Ibid. Καιροῦ πέρα. *Ulterius quam convenit.*

517. *Ἀκηδέω. *Nullam curam gero.* a κῆδος *cura.* Semel occurrit, Il. Ψ. 70. Οὐ μὲν μὲν ζῶντος ἀκηδεῖς, ἀλλὰ θανόντος. Sed ibi Valcken. in Theocrit. Adonias. p. 203. probabiliter rescribit ἀκηδής.

521. Κραίνω. vid. supra 219.

522. Δύη. vid. supra 186.

Ibid. Φυγγάνω. *Fugiam.* Insignem Eustathii locum de verbis in ανω desinentibus descripsit Alcestidis Euripideæ Editor Oxoniensis ad v. 492. cujus notam adeas.

524. Οἰακοστρόφος. vid. supra 153.

529. Λιπαρέω. *Instanter rogo.* Photius Lex. Λιπαρεῖν τὸ σφόδρα προσκαρτερεῖν καὶ δεῖσθαι. Aristoph. Acharn. 450. νῦν δὴ γένου Γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν. Primam semper producit, quia a λιπαρῆς formatur. "Prima syllaba in λιπαρὸς semper corripitur, in λιπαρῆς nunquam, quod monuerunt Clarkius ad Homer. Il. A. 265. Marklandus ad Eurip. Iph. Aul. 304. uterque diu ante Vauvillerium ad Sophocl. Electr. 453." Porson. Append. ad Toup. p. 459.

530. Ξυναμπέχω. *Celo.* Eurip. Herc. F. 1111. Πάτερ, τί κλάεις καὶ ξυναμπίσχει κόρας;

532. Γεγωνέω. vid. supra 201.
534. *Ἐκφυγγάνω. vid. supra 522.
535. *Neutiquam omnia administrans vim suam meæ voluntatē opponat Jupiter*: ita Scholiasta, Stanleius et Schutzius, quorum interpretationem hodie amplector.
538. Ἐλινύω. supra v. 53.
539. Θοίνη. *Epulum*. εὐωχία. Hesych. Bacchylides ap. Athen. V. p. 178. B. τοὶ δὲ θοίνας ἔντυνον. Eurip. Hec. 1055. θοίναν ἀγρίαν θηρῶν τιθέμενος.
540. Ποτινίσσομαι. *Appropinquo*. Dorice pro προσνίσσομαι. Νείσσομαι et νίσσομαι utroque modo scribi docet Bentleius ad Horat. Carm. I. xxv. 7. sed tamen νείσσομαι rectius judicat, quicum sentit Valcken. ad Theocrit. VII. 25. Sed in compositis semper per simplicem scribitur. Homer. Il. I. 381. Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχόμενον ποτινίσσεται. Sophocl. Antig. 129. Πολλῷ ρεύματι προσνισσομένους. Cf. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 99.
543. Ἄσβεστος. *Inextinctus*. *Inquietus*. ἀκατάπαυστος. Hesych. Eustath. ad Il. X. p. 1260, 4. Ἐνθυμητέον δὲ ἐνταῦθα καὶ ὅτι τὸ σβέννυσθαι οὐ μόνον ἐπὶ πυρὸς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων ὡς μυριαχούφαιται. ἐν οἷς καὶ τὸ καθ' Ἡσίοδον—γάλα αἰγῶν σβευννυμενάων—(Op. II. 209.) ὃ ἐστὶ παυσαμένων τοῦ θηλάζειν. Agam. 888. Ἐμοί γε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι Πηγαὶ κατεσβήκασιν et 960. ἔστιν θάλασσα; τίς δέ νιν κατασβέσει; Pers. 584. Μητρὸς δὲ πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη;
544. Ἀλίτω. *Pecco*. Eumen. 269. unde ἀλιτήριος, de qua voce perquam absurda sunt quæ tradit Plutarch. de Curiosit. p. 928.
546. Ἐκτῆκω. *Extabesco*. *Effluo*.

548. Τείνειν βίον. *Ævum agere.* Agam. 1364. Ἡ καὶ βίον τείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν. Pers. 707. ὁ μακρὸς βίοςτος ἦν ταθῇ πρόσω. Horat. Ep. I. v. 10. *impune licebit Æstivam sermone benigno TENDERE noctem.*

549. Φανός. *Lucidus.* a φαίνω. *primam producit.*

550. Ἀλδαίνω. *Augeo.* Theb. 557. ἀλδαίνειν κακά. *Augere mala.* Ibid. 12. Βλάστημον ἀλδαίνοντα σώματος πολύν. Ἀλδέω *cresco vim habet neutram.*

554. Διακναίω. *supra 94.*

563. *Ὀλιγοδρανία. *Imbecillitas.* ὀλιγοδρανής· ὀλίγον ἔχων τὸ δρᾶν. Schol. Venet. ad Il. O. 246. Ὀλιγοδρανέων *vocabulum est Homericum.*

Ibid. Ἀκικυς. *Impotens.* ἀσθενής, ἀδύνατος. Hesych. a κίκυς *vis.* Lex. MS. Sangerm. Ἀκικυς, ἀσθενής, ἀδύναμος, κατὰ στέρησιν, ἢ τοῦ κίειν, ἢ τῆς κίκους, ἥτις παρὰ τὴν κίνησιν λέγεται ἰσχύς οὔσα. unde Ruhnkenius in Auctario Emendat. Hesychium corrigit. sed recte ap. Hesychium ἀδύνατος. vid. Herodot. VI. 16. init. Vox est Homeric. Od. I. 515.

564. *Ἰσόνειρος. *Somnio similis.* Stanleius apposite citat Eurip. Phœniss. 1736. ὥστ' ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων. Adjice nostri Agam. 81. παιδὸς δ' οὐδὲν ἀρείων, Ὀναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει. Huc respicere videtur Aristophanes Av. 685. Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμανρόβιοι, φύλλων γενέα προσόμοιοι, Ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φύλ' ἀμενηνὰ, Ἀπτῆνες, ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοὶ, ἀνέρες εἰκελόνειροι.

566. Ἀρμονία. *Connexio. Rerum fixus ordo.* ὑψηλῶς καὶ τραγικῶς τὸ τῆς εἰμαρμένης ὄνομα Διὸς ἀρμονίαν εἶπεν. Schol. A.

567. Παρέξειμι. *Anteverto.* Bene Stanleius comparat Homer. Od. E. 103. Ἀλλὰ μάλ' οὐπὼς ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεόν, οὔθ' ἀλιῶσαι. Adjice Iliad. A. 132. ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.

570. * Διαμφίδιος. *Diversus*. Hesych. Διαμφίδιον μέλος· ἀλλοῖον, διαπαντός κεχωρισμένον· ἀμφὶς γὰρ χωρίς. Αἰσχύλος Προμηθεὶ δεσμώτη. Schol. A. τότε γὰρ γαμοῦντί σοι τὸν ὑμέναιον ἤδομεν, νῦν δὲ δυστυχοῦντί σοι θρήνον.

573. Λουτρά. Schol. ad Eurip. Phœniss. 349. Ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅτε ἔγημέ τις, ἐπὶ τοῖς ἐγχωρίοις ποταμοῖς ἀπολούεσθαι.

Ibid. Ὑμεναιόω. *Hymenæum canto*. Photius. Ὑμεναιοῦν, τὸ ᾄδειν τὸν ὑμέναιον, καὶ συνάπτειν τὸν γάμον. Nescio an alibi reperiatur, nisi apud Aristoph. Pac. 1076. πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ. ubi Schol. εἰς γάμους ἄγοιτο. et *ibid* 1112.

574. Ἰότης. *Lætitia*. Vox Homérica, apud recentiores, ante poetas scholasticos, parum usitata.

Ibid. Ὀμοπάτριον. *Nostram sororem*. uti recte interpretatur Schol. B.

575. Ἐδνα. *Munera quæ sponsus sponsæ dare solebat*. τὰ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς διδόμενα δῶρα. Pollux. φερνὴν vero *dos, quam sponsa affert marito*. Sed distinctio non ubique servatur. Eustath. ad Iliad. I. p. 743, 3. ἔδνα, ἔστιν ὅτε καὶ τὰ τοῖς ἀνδράσι διδόμενα λέγεται, ὡς πολλαχοῦ φανεῖται, οὕτω δὲ καὶ φερνὴν, οὐ μόνον ἢ τῆς γυναικὸς ἐκ πατέρων, ἀλλὰ καὶ ἢ τοῦ ἀνδρὸς, ὡς δηλοῖ καὶ αὐτὸ Εὐριπίδης ἐν τῷ, γάμων φερνὰς δίδους Αἴμονι. (Phœniss. 1603.)

576. * Κοινόλεκτρος. *Lecti particeps*. quod Sophocles vocat κοινολεχῆς, Electr. 97.

579. Χειμάζομαι. *Hyemo*. vid. Polluc. I. ix. 20. Sophocl. Philoct. 1409. Ἑρμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ Στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ. Eurip. Hippol. 315. ἄλλη δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι. ubi vide Valckenaer. χειμάζω active *procellis agito*. Vocem amat Sophocles.

583. Χρίω. *Pungo*. Confer omnino Ruhnkenii notam ad Timæum p. 104. quæ nimis longa est ut exscribatur, et in compendium redigi sine detrimento non potest.

Ibid. Οἷστρος. *Asilus.* de quo multa multi. Æschylus, ut videmus, οἷστρον et μύωπα confudit; sed audi doctissimum Apollonii Scholiastam ad Argon. I. 1265. Μύωψ εἶδος μυίας κατὰ τὸ ἔαρ γινόμενον, ἥτις ταῖς λογάσι τῶν βοῶν ἐπικαθεζομένη, δάκνει αὐτάς, καὶ εἰς μανίαν ἄγει. ἀφ' οὗ καὶ οἷστρος λέγεται. Σώστρατος δὲ, ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ ζώων, διαστέλλει τὸν μύωπα τοῦ οἷστρον. ὁ μὲν γὰρ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται, ὁ δὲ οἷστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωρίων. Corrige σκωριῶν. Hinc sua desumpsit recentior quidem, sed et ille quoque doctus, Theocriti Scholiasta ad Idyll. VII. 28. τὸν οἷστρον τοῦ μύωπος Σώστρατος διαστέλλει. Pro τετάρτῃ porro legendum videtur πρώτη, si modo fides sit Athenæo habenda, qui diserte scribit Sostrati opus e duobus tantum libris constitisse, VII. p. 312. E. quam facile autem horum numerorum signa α' et δ' permutata forent, nemo est qui non videat. Schutzius de *furore* intelligit, qui Io agitabat: cf. 618. ubi νόσος θεόσσυτος vocatur. Suid. Οἷστρον δὲ καλοῦσι πᾶσαν κίνησιν. Photius, Οἷστρος ἐρεθισμὸς, ἔκκανσις. πύρωσις ἐμμανής. Sed postea v. 696. de μύωπι loquitur, quod non nisi de asilo sumi potest. Meleager Anthol. I. xxvii. 1. Τρεῖς δέ με θηλυμανεῖς οἷστροβολοῦσι πόθοι. Sed ibi legendum οἷστοβολοῦσι; sequitur enim Ἡ γάρ τοι τρία τόξα κατήρτισεν.

584. ὦ δᾶ. *Averte, O terra, vel etiam Apage.* ita ut ὦ δᾶ mera sit interjectio. Ἀλεύσω, ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Σοφοκλῆς. Lex. MS. Sangerm. apud Brunck. Lex. Sophocl. Notæ adjicias Eumen. 839. ubi inverso verborum ordine dicitur οἶ, οἶ, δᾶ, φεῦ.

585. Μυριωπός. *Innumeros habens oculos.* Glossa ap. Etymol. M. p. 595, 22. Μυριωπός· ὁ μυρίους ὀφθαλμοὺς ἔχων. ἐπίθετον Ἄργου παρ' Αἰσχύλῳ.

589. Περάω. *Transporto.*

590. Νῆστις. *Famelicus.* Valckenaerius a νῆ et ἔστις ducit; male: contrahitur enim ab ἄνηστις qua voce utitur Cratinus ap. Athen. II. p. 47. A. Eustath. ad Iliad. N. p. 947, 17. Οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτος φοιτᾶς * * ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις. Male Athenæus, ὅτι τῷ

ἄνηστις, ἥτοι νῆστις, πλεονασμῶ τοῦ α. Confer quæ supra diximus ad v. 248.

591. Κηρόπλαστος δόναξ. *Fistula ex arundinibus cera compacta.* Cf. Castorionis versus ap. Porson. Suppl. ad Præf. Eurip. Hec. p. xxvii. Sophocles Polyid. fr. 4. de favis, Ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον.

Ibid. Ὀτοβέω. *Strepo.* vide notas.

592. Ἀχέτας. Dor. pro ἡχέτης *resonans.* Eurip. Electr. 101. κύκνος ἀχέτας. Aristoph. Av. 1095. Ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξύμέλης ἀχέτας θάλπεσι μεσημβρινοῖς ὑφ' ἡλίου μανείς βοᾷ. i. e. *resonat sub sole cicada.* Hesiodus quoque ἡχέτα τέττιξ, Op. 580.

597. Eurip. Alcest. 497. τῷ ξυνέζευξαι πλάνῳ;

600. Οἰστρηλάτῳ δείματι. eadem constructione dicitur, qua supra v. 109. νερθηκοπλήρωτον πηγὴν, et 152. ἀδαμαντοδέτοιςι λύμαις.

601. Παράκοπος. *Insanus.* proprie de citharædo dictum contra tempus pulsante. παρακοπή *insania*, Agam. 225. vid. infra παραπαίω v. 1090.

Ibid. Τείρω. *Vexo.* supra 356. Τείρει καταπονεῖ. Phot. et Hesych. Vox Homerica. Ad hunc versum retrahendus est locus ex Anthologia, quem in notis ad v. 1028. citavi.

603. Δάκος. *Fera.* Vox satis communis est, præsertim apud nostrum; Theb. 558. Agam. 825. 1234. Choeph. 528. Suppl. 265.

606. Γυμνάζω. *Exerceo.* Eurip. Helen. 540. οὐδ' ἀγύμναστον πλάνοις. Scyriis fr. I. 3. Μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῇ; Nescio quare Valckenaerio et Ruhnkenio suspecta esse debeat vox γυμνάζει. cf. 612. Agam. 542. Ἐρως πατρώας τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν;

607. Ἀλύσκω. *Vito*. Vox Homerica. Rarius est apud Tragicos simplex verbum; occurrit tamen in Pers. 101. Sophocl. Antig. 488. ubi vid. Brunck. Electr. 627. Phrynicho in Pleuroniis, citato supra ad v. 376.

608. Βούκερως. *Bovis cornua habens*. Sophocl. ap. Strab. XV. p. 687. ὁ βούκερως Ἰακχός.

613. Ἀπύω. *Pronuncio*. Penultimam habet communem; in hoc loco corripitur, ut in Theb. 143. Pers. 123. Aristoph. Eq. 1023. Ἐγὼ μὲν εἰμ' ὁ κύων· πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω. Producitur Eurip. Hec. 156. Οἱ ἐγὼ μελέα, τί ποτ' ἀπύσω; Suppl. 800. ubi vid. Porsoni notam, ed. Gaisford. p. 172.

617. *Προσθροέω. *Alloquor*. θροέω infra 628.

619. Μαραίνω. *Tabefacio*. *Vexo*. Nescio an huc respiciat Hesychii glossa. Μαραίνεται· μαίνεται. Sophocl. Œd. T. 1328. Ὅψεις μαρᾶναι. Œd. Col. 1260. Πλευρὰν μαραίνων. Eurip. Alcest. 201. φθίνει γὰρ καὶ μαραίνεται νόσφ' ibid. 241. μαραινομένην νόσφ'. Noster Eumen. 139. Ἐπου, μάραινε δευτέροις διώγμασιν. ibid. 280. Βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερός. i. e. *eluitur*.

620. Φοιτάλεος. *Furibundus*. a φοῖτος *rabies*. vel potius a φοῖτη. Terminatio in αλεος ex antiquioribus est, ἄζάλεος, δειμάλεος, νηφάλεος, αἰθάλεος, οἰδάλεος, ῥιμφάλεος, ἀργάλεος, κερδάλεος, ταρβάλεος, φρικάλεος, κονισάλεος (Antimachus ap. Etymol. M. p. 261, 54.) Eustath. ad Iliad. H. p. 672, 3. ἡ δὲ ἁλ' συλλαβὴ ἐπλεόνασε διὰ τὴν λειότητα φωνῆς· ὅπερ ἔν τε ὀνόμασι γίνεται τοῖς διὰ τοῦ αλεος. Conf. Etymol. M. loco citato.

621. Νήστισιν αἰκίαις. Sic Agam. 1625. νήστιδες δύναι.

622. *Λαβρόσσυτος. *Cursu concita*. Composita ex σεύω vel σύμι sectatur Æschylus; in hac fabula habemus, præter hanc vocem, θεόσσυτος et κραιπνόσσυτος. in Eumen. 670. αὐτόσσυτος; et bis in Agamemnone ἐπίσσυτος.

Ibid. Ἐπίκοτος. *Iratus.* vid. supra 168. Alio sensu usurpavit Sophocles Nauplio, teste Hesychio. Ἐπίκοτα ἐπίμορφα, ἃ πᾶς ἄν τις μέμψαιτο. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ καταπλέοντι.

623. Μῆδος. *Consilium.* ab antiqua radice μάω, de qua supra ad v. 486.

626. Τορῶς. *Perspicue.* ισχυρῶς, τρανῶς, μεγαλοφώνως. Photius: adjicit Suidas σαφῶς, ἀκριβῶς. "Rarior est," inquit Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 154. "vox τορὸς hac potestate apud poetas heroicos et elegiacos, sed tanto frequentior apud Tragicos. Vide Æschylum Prometh. 697. 869. Pers. 479. Agam. 26. 262." Τορὸν proprie dicitur quodcunque ita perforatur ut lucem transmittat. cf. 630. 724. 894. Suppl. 941.

628. Θροέω. *Loquor.* vid. 617. Agam. 104. Sophocl. Philoct. 209. pro *susurro* Anyte Antholog. IV. xii. 103. Ἀδύ τοι ἐν χλωροῖς πνεῦμα θροεῖ πετάλοις.

629. *Δύσπλανος. *Infeliciter errans.* Cf. 933.

631. Ἐμπλέκων αἰνίγματα. Auctor Rhesi 834. Γνώμην ὑφαιρεῖ τὴν ἐμὴν πλέκων λόγους. cf. infra 985. Eurip. Phoeniss. 504. Pindar. Nem. IV. 153. ῥήματα πλέκων.

Ibid. Ἀπλῶ λόγῳ. *Simplici narratione.* cf. supra 46.

636. Ἀρμοῖ. *Modo. Nuper.* ἀρτίως. Hesych. Syracusanam esse vocem ex Heraclide tradit Eustath. ad Il. A. p. 140, 13. quicum sentit Valcken. in Epist. ad Rover. p. 49. quia ejusdem analogiæ est, cujus sunt dictiones Syracusanæ, certe Doricæ, ἐνδοῖ, ἐξοῖ, πεδοῖ. ἀρμοῖ an ἀρμοῖ scribendum sit, inter grammaticos non convenit; sed plerumque δασύνεται, teste Schol. Venet. ad Il. A. 486. Ceterum conferas Sophocl. Ajac. 799. ἀρτίως πεπαυμένην Πόνων ἀτρύτων.

639. Φάραγξ. supra v. 15. Ὀχμάζω supra v. 5.

642. Σαφηνίζω. supra v. 235.

647. Μεγαίρω. *Invideo*. Dictio Homerica.

649. Ὀκνέω. *Invitus sum*. vid. supra v. 67. ubi monuisse debueram de voce ὀκνος omnino videndum esse Pausaniam in Phocic. X. 29.

Ibid. Θράσσω. *Turbo*. Phrynichus MS. a Ruhnkenio ad Timæum citatus p. 93. Θράττει, οἶον ταραττει, κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν λεγόμενος. Timæus. Θράττει. ταραττει, κινεῖ. Pindar. Isthm. VII. 55. ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθόνος. ubi Heynius recte, ut opinor, verbum ducit ab antiquo θράω, unde θραύω, potius quam a ταραττω; nisi eadem ratione contrahatur, qua ναυσθλόω contrahi videtur a ναυστολέω. Erotian. p. 27, 20. Θράσσει. Βακχεῖός φησι, κινεῖ, νύττει. Ἡρακλείδης ὁ Ταραντῖνος, ἐρεθίζει· ἔστι δὲ, ὀχλεῖ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει φησὶ, Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἧ θράσσει γε νῦν. Vulgo γένυν. Hesych. Θράξαι· ταραξαι, λυπῆσαι, Εὐριπίδης Πειριθῶ. Rhes. 863. καὶ τι μου θράσσει φρένας. Vide Brunckii Lex. Sophocl. v. Ἀθρακτος.

650. Μᾶσσον. Dorice pro μεῖζον. Pers. 440.

656. Σὸν ἔργον. *Tui est officii*. Hujus formulæ exempla congessit Valcken. ad Phœniss. 447.

Ibid. Ὑπουργῆσαι χάριν. *Gratiam concedere*. Eurip. Alcest. 857. Ἀδμήτῳ θ' ὑπουργῆσαι χάριν. Sophocl. Colchisin apud Suid. v. Ἀνθυπουργῆσαι χάριν. Ἡ φῆς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν;

664. Διαφθορὰν μορφῆς. *Formæ ruina*. sc. in vaccam mutatio.

665. Abreschius confert v. 570. et Sophocl. Ajac. 282. Τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο; Adjice Eurip. Alcest. 420. Ἐπίσταμαί γε· κούκ ἄφνω κακὸν τόδε Προσέπτατ'.

666. Πολέομαι. *Ventito*. Vide notam.

667. Παρθενών. *Virginum conclave*. Sic γυναικῶν erat *mulierum conclave*: ἀνδρῶν *virorum*, Agam. 243. ξενῶν *hospitum*: Ἐργατῶνες, οἱ ἐν τοῖς ἄγροισ τόποι, ἐνθα οἱ οἰκέται (f. ἐργάται) κοιμῶνται. Hesych.

Ibid. Παρηγορέω. *Suadeo*. in malam partem: vid. supra ad παρείπω v. 132.

668. Λεῖος. *Levis*. quæ vox a Græca voce formatur, inserto digammate.

669. Comparat Stanleius Eurip. Alcest. 1092. Τί δ'; οὐ γαμῆς γάρ, ἀλλὰ χηρεύεις μόνος; et Virgil. Æn. IV. 32. *Solane perpetua mærens carpere juventa?*

671. Θάλπω. *Calefacio*. vid. supra v. 610. infra 671. 706. et 904. ubi plura.

672. Ἀπολακτίζω. *Recalcitro. Rejicio*. Eumen. 141. ἀνίστω, κάπολακτίσας ὕπνον Ἰδώμεθ'. Suppl. 934. Πεσήματ' ἀνδρῶν κάπολακτισμοὶ βίου.

673. Βαθύς. *Fertilis*. Male Schutzius *pratium in valle depressiore*: et in Theb. 593. βαθεῖαν ἄλοκα, ut opinor, non est *profundum sulcum*, sed *fertilem*, licet aliter intellexerint Auctor Rhesi 796. Timæus p. 58. et Suidas in voce. Theb. 307. τὰν βαθύχθον' αἶαν. quod recte Schol. A. explicat per εὐγειον. Eurip. Androm. 635. βαθεῖαν γῆν. Hippol. 1138. βαθεῖαν ἀνὰ χλόαν. Homer. Il. I. 147. βαθὺ λήϊον. Herodot. V. 92. τοῦ ληΐου τὸ κάλλιστόν τε καὶ βαθύτατον. I. 151. Ἀνθειαν βαθύλειμον. Eustath. p. 743, 29. Τὸ δὲ βαθύλειμον δημοῖ μὲν τὸ πολύχορτον, κἀντεῦθεν τὸ πῖον τῆς γῆς. Pindar. Pyth. X. 20. βαθυλείμωνα πέτραν. Nem. III. 30. βαθυπεδίῳ Νεμέα. Etymol. M. p. 191, 8. Ἐπίχαρμος βάσσον χωρίον, ἀντὶ τοῦ βαθύτερον, εὐγειον. Plura conguessit V. D. in Menstrua Censura (*Monthly Review*.) T. LII. Append. Cf. Misc. Observ. VI. p. 79.

674. Ποίμνας βουστάσεις τε. *Ovium greges et boum stabula*.

675. Λωφάω. *Requiesco*. vid. supra v. 27.

676. *Εὐφρόνη*. *Nox*. *Εὐφρόνην γὰρ οἱ ποιηταὶ οὐ δι' ἄλλο τι τὴν νύκτα ἐκάλεσαν, ἢ διὰ τὸ εὖ φρονεῖν ἐν αὐτῇ, ὡς καὶ Ἐπίχαρμος. Αἴτε τι ζητεῖ σοφόν τις, νυκτὸς ἐνθυμητέον.* (*Epicharmi versum ita emendavit Porsonus in Addend. ad Hecub. 1169. Sed legendum αἴκα τι ζ.*) *Cornutus De Nat. Deor. XIV. p. 161. ed. Gale. atque ita Plutarchus et Grammatici, et Clem. Alex. Strom. IV. p. 227. Eustath. ad Iliad. B. p. 168, 2. κατὰ τὴν παροιμίαν τὴν λέγουσαν, ἐν νυκτὶ βουλή· διὸ καὶ εὐφρονή λέγεται ἢ νύξ, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. Cf. eundem ad Iliad. Σ. p. 1140, 64.*

678. *Γεγωνέω*. *supra v. 201.*

679. "Scholiastes aliquis," inquit Stanleius," anachronismum esse notat; neque enim tunc temporis oracula illa exstitisse."

680. *Θεοπρόπος*. *Qui ad Deos consulendos mittitur. Herodot. VI. 57. οἱ δὲ Πύθιοι, εἰσὶ θεοπρόποι ἐς Δελφούς. interdum de vate dicitur.*

Ibid. Ἰάλλω. Mitto. Ἰαλλε· πρόπεμπε (f. προύπεμπε) Hesych. Occurrit Choeph. 43. 495. Ἰαλτὸς ibid. 20.

682. * *Αἰολόστομος*. *Ambiguus; qui varie explicari potest. Stanleius citat Lycophron. 3. οὐ γὰρ ἦσυχος κόρη Ἐλυσε χρησμῶν, ὡς πρὶν, αἰόλον στόμα.*

683. *Ἀσημος*. *Obscurus.*

684. *Ἐναργής*. *Evidens. Pers. 179. Theb. 138. Plato Theætet. 26. ad fin. Sophocl. Antig. 263.*

687. *Γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὄροις*. *Quæ ab Athenæo VI. p. 233. D. vocantur αἱ ἐσχατιαὶ τῆς οἰκουμένης. Oraculum ap. Herodot. VII. 140. ὦ μέλεσι, τί καθῆσθε; λιπῶν φύγετ' ἐσχατα γαίης Δώματα. Versus Alcaicus apud Hephæst. VII. 3. Καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν οἰκεῖς. cui simillimum illud Theocriti Adoniaz. 7. Ἄ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἐκαστοτέρῳ ἔμ' ἀποικεῖς. ΠΡ. Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος ἐπ' ἐσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθῶν. ubi legerem μεῦ ἀποικεῖς. Alcæus apud*

Hephæst. X. p. 58. ed. Gaisf. habet ἐκ περάτων γᾶς. quas voces adhibet etiam Thucyd. I. 69.

688. Πυρωπός. *Flammeus*. Occurrit in fragmento Æschyli apud auctorem de Nili incremento ad calcem Herodoti ed. Wesseling. p. 788. Grot. Exc. p. 951.

689. Ἐξαϊστόω. *Deleo*. vid. supra v. 157. Mox notandum est voces Λοξίου μαντεύμασιν occurrere Eurip. Suppl. 7.

694. Διάστροφος. *Perversus*. “Non oculi tantum perversi, ut strabonum, διάστροφοι,” inquit Valckenaerius Diatrib. p. 74. C. “sed ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι memorantur Soph. Aj. 446. Æsch. Prom. v. 674. Thom. M. in Διάστροφοι φρένες — καὶ διάστροφος μορφή.” Hesych. Ἐπιλλος· παράστραβος· ἡσυχῇ διάστροφος, corrigo παραστραβῆς, ἢ ψυχῇ διάστροφος.

696. Μύωψ. *Asilus*. μυῖά τις ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς. Suidas et Photius. Vide supra ad 583. v. Οἷστρος.

Ibid. Χρίω. vid. supra v. 583.

699. Ἄκρατος ὀργήν. *Fervidus iram*. ἄκρατος proprie dicitur de vino sine aquæ admistione, ideoque fervido; quod monuit Butlerus.

701. Αἰφνίδιος et ἀπροσδόκητος conjungit Thucyd. II. 61. Δουλοῖ γὰρ τὸ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον.

702. Οἷστροπλήξ. *Oestro percussa*. Antea male excudebatur οἷστρόπληξ. Hujusmodi composita a πλήσσω oxytona sunt, excepto ὕσπληξ. Eustath. ad Il. Z. p. 629, 51. Cf. Hemsterh. ad Thom. M. v. Ἀκανθοπλήξ. Bast. Epist. Crit. p. 213. Sophocl. Electr. 5. Τῆς οἷστροπληγῆος ἄλσος Ἰνάχου κόρης.

703. Γῆν πρὸ γῆς. *De terra in terram*. Aristoph. Acharn. 235. Καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς ἕως ἂν εὐρεθῇ ποτε. Lucian. Alexandro II. p. 252. Ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι ὡς ἀσεβῆ. quod comparavit

Dorvill. ad Chariton. p. 147. Cicer. ad Attic. XIV. 10. *Itaque γῆν πρὸ γῆς cogito.* Auctor nescio quis apud Suid. v. Διαξαίνειν. 'Αλλ' εἵασεν αὐτὸν γῆν πρὸ γῆς ἀπιέναι. et in v. "Ἴτω. 'Αλλ' ἴτω, χαιρέτω, γῆν πρὸ γῆς, ὅποι βούλοιτο. Idem in v. Πρὸ γῆς. 'Εγὼ δὲ φεύγω γῆν πρὸ γῆς, φοβούμενος τὸν ἄγριον δεσπότην, ᾧ μᾶλλον ἴππων ἢ ἀνθρώπων μέλει. Prima pars senarius est; num alius lateas in sequentibus dubito. Abreschius adjicit Aristid. II. p. 320. Alciphron. II. 2. Subauditur vero ἐς ut in ὄζον ἀπ' ὄζου Theocrit. Adonias. 122.

706. Ξυνθάλπω. *Demulceo.* vid. supra 610. 671. infra 904.

710. Οὐποτ' ἠὔχουν. *Nunquam credidi.* Αὐχέω proprie est *confidenter dico.* Sic Agam. 508. Οὐ γάρ ποτ' ἠὔχουν—μεθέξειν. Suppl. 334. 'Επεὶ τίς ἠὔχει—κέλσειν; Eumen. 554. τὸν οὐποτ' αὐχούντ' λέπαδνον. Eurip. Heraclid. 931. Οὐ γάρ ποτ' ἠὔχει χεῖρας ἵζεσθαι σέθεν. Helen. 1635. Οὐκ ἂν ποτ' ἠὔχουν οὔτε σ', οὔθ' ἡμᾶς λαθεῖν Μενέλαον.

714. Δυσθέατος. supra v. 69.

715. Λῦμα. *Piaculum.* plerumque de *sordibus* dicitur.

716. 'Αμφήκης. *Utrunque acutus. Bipennis.* " Hesych. "Αμφηκες δὲ, ἐξ ἐκατέρου μέρους ἠκονημένον βέλος· ἢ κεραυνὸς, ἢ ξίφος. Noster infra, v. 1080. Πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος de fulmine." Butlerus. Sophocl. Ajac. 286. ἀμφηκες ἔγχος.

717. Ψυχέω. *Frigefacio.* Schutzius advocat Plaut. Pseudol. IV. 7. *Mihi quoque ædepol jamdudum ille Syrus cor perfrigefacit.*

721. Φόβου πλέα. Pers. 602. ἤδη πάντα μὲν φόβου πλέα. Eurip. Med. 265. γυνὴ γὰρ τᾶλλα μὲν φόβου πλέα. Supra v. 42. θράσους πλέως. Sic ἀναιδείας πλέαν et πλέον Sophocl. Electr. 607. Eurip. Alcest. 730. Cf. Toup. in Suid. II. p. 443. Archilochus apud Galen. περὶ ἀρθρῶν. 3. p. 630. καρδίας πλέως. Locum vero, quia medela indiget, integrum adscribam. Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγόν, οὐδὲ διαπεπηγμένος, 'Αλλ' ὅς μοι μακρὸς εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν 'Ροικούς,

ἀσφαλέως βεβηκώς ποσσὶ καρδίας πλέως. Plenius exstat ap. Dion. Chrysost. p. 399. Scholiasta autem Theocriti ad Idyll. IV. 49. citat ἀλλά μοι ροικός τις εἴη κατὰ κνήμας ἰδεῖν. Fragmentum sic constituendum videtur, Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγόν, οὐδὲ διαπεπλιγμένον, Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον, Ἀλλά μοι μικρός τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν Ῥοικός, ἀσφαλέως βεβηκώς ποσσὶ, καρδίας πλέως. Hos versus in dimetros qualescunque disposuit Brunckius, qui etiam in fragmentis Archilocheis 25. 31. 42. senarios iambicos ex optimis tetrametris trochaicis effecit.

733. Ἀνηρότους γύας. *Inarata juga.* Quia Scythæ idem fecerunt quod de Numidis narrat Sallustius, “pabulo pecoris magis quam arvo student.” Herodot. IV. 19. de Scythis, οὔτε σπείροντες οὐδὲν, οὔτε ἀρουῦντες. Erant enim Νομάδες, *pastores.*

735. Πεδάρσιος. vid. supra v. 277.

736. Ἐξαρτάω. *Suspendo. Instruo.* τόξοισιν ἐξηρτημένοι pro ὧν τόξα ἐξήρτηνται. Forsan quis suspicetur ἐξηρτυμένοι, ex Herodot. VII. 147. τοῖσί τε ἄλλοισι ἐξηρτυμένοι καὶ σίτῳ. Suidæ tamen Edd. ante Kusterianam habent Ἐξηρτημένος παρὰ Ἡροδότῳ, κατεσκευασμένος, ἡτοιμασμένος. Thucyd. VI. 17. ὅπλοις ἐξήρτυται, ubi duo Codd. ἐξήρτηται. sed vid. Abresch. Atque hinc defendi possunt Pausaniæ loca duo, ubi similis constructio, X. 26. T. III. p. 242. Ρας. Ἀκάμας ἔστιν ὁ Θησέως, ἐπικείμενος τῇ κεφαλῇ κράνος. et mox οἱ παῖδες οἱ Ἀτρέως, ἐπικείμενοι καὶ οὗτοι κράνη. Sed lego ἐπιειμένος et ἐπιειμένοι.

737. Ἀλίστονος. vid. notam.

738. Χρίμπτω. *Propinquo.* Antiquissima scribendi ratio est χρίπτω, cui posterior ætas euphoniæ gratia inseruit μ, ut esset χρίμπτω. teste Ruhnkenio ad Timæum, p. 106.

Ibid. Ραχία. *Litus scopulosum.* Etymol. M. p. 702, 51. Κυρίως δὲ πᾶς ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς ραχία καλεῖται. Suidas. Ραχίαν οἱ Ἀττικοὶ τὴν ἀκτὴν. καὶ τὸν τόπον αὐτὸν, ᾧ προσαράττει τὸ κῦμα. Θουκυδίδης οὕτως· οἱ δὲ Ἴωνες τὴν ἄμπωτιν, τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης. De potestate literæ ρ syllabam finalem vocis præeuntis brevem

producente, confer Gaisford. ad Hephæst. p. 219. qui loca recenset ubi regula, ut hic, negligitur.

739. *Σιδήροτέκτων. *Ferri Artifex.*

741. Πρόσπλαστος. *Qui adiri potest.* pro προσπέλαστος. quare non necesse est ut legamus πρόσπλατοι. Sophocl. ap. Stob. Grot. Floril. p. 27. Ὡς δυσπέλαστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν.

742. Ὑβριστής. Dubitatur num in hoc loco Æschylus Araxem fluvium innuat, an Istrum, an Tanaim, an Alazona, an Borysthenem, quod sentit Butlerus, an denique fluvium cui nomen Hybrista, uti credit Schutzius. Eligat sibi lector, pensatis quæ pro suo quisque flumine scripsit. Ego in postremam conjecturam propendeo.

746. *Ἀστρογείτων. *Stellis vicinus.*

749. *Στυγάνωρ. *Viros perosus.* confer v. 929.

Ibid. Θεμίσκυρα. Cappadociæ urbs. penultimam producit. Apollon. Rh. II. 370. ἐπὶ δὲ στόμα Θερμώδοντος Κόλπῳ εὐδιόωντι Θεμισκύρειον ὑπ' ἄκρην Μύρεται.

752. Ἐχθρόξενος. *Hospitibus inimicus.* Theb. 621. Eurip. Alcest. 561.

Ibid. Μητρυνιά. *Noverca.* ἦτοι ἐχθρὰ καὶ ὀλέθριος. Eustath. ad Iliad. E. p. 560, 19. Hesiod. Ἄλλοτε μητρυνιά πέλει ἡμέρα, ἄλλοτε μήτηρ. Antipater Anthol. I. lvi. 1. Ὅσσον μητρυνίης γλυκερωτέρη ἔπλετο μήτηρ, Τόσσον ἀλὸς πολιῆς γαῖα ποθεινοτέρη. Confer Wesseling. Obs. I. 1. p. 4.

754. Στενόπορος. *Angustus.* de freto Euboico Eurip. Iph. Aul. 81. στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα.

755. Θραυσσπλάγχυνος. *Fortiter.* quippe τὰ σπλάγχνα affectuum sedes putabantur. vid. Eurip. Med. 224. Aristoph. Ran.

843. παῦ', Αἰσχύλε, Καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῃ.
 ibid. 1006. τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ. Cf. Anthol. VI. ix. 4. Contra
 Theb. 237. κακόσπλαγχοι dicuntur ignavi; qui ἄσπλαγχοι apud
 Sophocl. Ajac. 73.

756. Αὐλών. *Fretum*. Sophocl. Trachin. 101. ποντίους αὐλώνας.
 Auctor Rhesi 112. Καίτοι περάσας κοῖλον αὐλώνων βάθος.

758. Ἐπώνυμος. vid. supra ad v. 308. Æschylus *Bosporum*
Cimmericum innuit; Scholiasta vero Apollon. Rhod. II. 167. *Bosporum*
Thracium ab Ius transitu nominatum fuisse tradit, et recte monet,
 περὶ τοῦ Βοσπόρου ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς παλαιοῖς διαφόρως λέγεται.
 vid. Steph. Byz. v. Βόσπορος. Etymol. M. p. 205, 35. Eustath. in
 Dionys. 140.

766. Προοίμιον. *Proæmium*. *Præcentio*. *Antecantamentum*.
 pro quo dicitur contracte φροῖμιον. ab οἶμη *cantus*. Hesych. Οἶμη.
 ᾠδὴ. ὅθεν προοίμιον τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς.

768. Κέκραγα. *Clamo*. præt. med. a κράζω. et pro præsentī
 usurpatur. Demetr. de Elocut. 49. ὥσπερ γὰρ ὄνομα τραχὺ μέγεθος
 ἐργάζεται, οὕτω σύνθεσις. ὀνόματα δὲ τραχέα τό τε κεκραγὼς ἀντὶ
 τοῦ βοῶν, καὶ τὸ ῥηγνύμενον ἀντὶ τοῦ φερόμενον. Sophocl. Ajac. 1236.
 Ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ᾧδ' ὑπέρφρονα; Rufinus Anthol. VII. p. 616.
 Ἀρνεῖται τὸν ἔρωτα Μελισσιᾶς, ἀλλὰ τὸ σῶμα Κέκραγ', ὥς βελέων
 δεξάμενον φαρέτρην, Mireris Ruhnkenium ad Timæum p. 169. citantem
 Μελησιᾶς et κέκραγεν: Μελησιᾶς viri nomen est.

Ibid. *Ἀναμυχθίζομαι. *Ingemisco*. a μυχθίζω, quod
 verbum non memini, nisi in Anthol. VII. p. 612. καὶ σιμὰ σεσηρῶς
 Μυχθίζεις. *per nares sufflas*, hoc vero a μύζω, quod a sono μῦ
 formatum est; de quo plura ad Eumenidas.

771. Δυσχείμερος. v. 15. Adde Castorion. ap. Athen. X.
 p. 454. F. Pors. Suppl. Præfat. ad Hecub. Eurip. Telephi fr. I.

Ibid. Ἀτηρός. *Fatalis*. vox poetica: occurrit Eumen. 1005.

772. Eurip. Med. 145. τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος; ibid. 795. τί μοι ζῆν κέρδος; Androm. 397. Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν ἡδύ;

773. Στυφλός. *Asper*. Hesych. Στυφλόν, ἢ στυφελόν· τραχύ, σκληρόν. Schol. Apollon. Rhod. II. 1007. Στυφελήν· τραχεῖαν καὶ σκληράν. οὕτως Κλειτόριοι λέγουσιν, ὥς φησι Ζηνόδοτος ἐν γλώσσαις· Κυρηναῖοι δὲ τὴν χέρσον. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ χαλεποῦ. Pers. 303. Στυφλοὺς παρ' ἀκτάς. ibid. 965. στυφελοὺς θείνοντας ἐπ' ἀκτάς. Eurip. Bacch. 1135. ὑπὸ στυφλοῖς Πέτραις.

777. Δυσπετῶς. *Difficulter*. *Ægre*. Δυσπετῆς, ὁ δυσκόλως ὑπέικων, ἡγουν ὁ δυσχερῆς, ὃ ἐνάντιον ὁ εὐπετῆς, ὁ εὐκόλως ὑπέικων. Schol. ad Sophocl. Ajac. 1046. Rarius est vocabulum. De contrario εὐπετῆς, accuratius agam ad Pers. 96.

786. Συλάω. *Spolio*. Postulat accusativum personæ, et accusativum vel genitivum rei, sed frequentius cum priore construitur.

787. Κενόφρων. *Stultus*. Vocabulum a Pindaro, Tyrtæo et Theognide usurpatum.

789. Ἀσχαλάω. vid. supra v. 167.

790. Θεόρτος. *Divinus*. Θεόρτον. ἐκ θεοῦ ὀρμώμενον, ἥτοι θεῖον. Schol. B. Formatur ab ὄρω *excito*. Pindar. Ol. II. 67. θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ. Photius, Θεόρρυντον. ἐκ θεοῦ προῖόν, ἢ θεόθεν προχεόμενον. Lege Θεόρτον· ἐκ θεοῦ προῖόν. Θεόρρυντον. θεόθεν προχεόμενον. cf. Hesych. Sic νέορτος componitur a νέος et ὄρω.

793. Stanleius confert Pindar. Isthm. VIII. 67. Πεπρωμένον ἦν φέρτερον γόνον ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν. *Meliozem*, id est, *fortiorem*. Homer. Il. Δ. 405. Ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι. Horat. *Tydides melior patre*. Versus Laconici apud Plutarch. de Sui Laud. p. 966. quibus senes, pueri, et juvenes ita contendunt, Ἄμεις ποτ' ἡμεν ἄλκιμοι νεανίαί.—Ἄμεις δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάρρονες.—Ἄμεις δέ γ' εἴμεν· αἱ δὲ λῆς αὐγάσδεο. Hi paullo aliter citantur a Scholiasta in Platon. p. 223. ed. Ruhnken.

799. Tredecim generis successores sunt, 1. Epaphus. 2. Libya. 3. Belus. 4. Danaus. 5. Hypermnestra. 6. Abas. 7. Prætus. 8. Acrisius. 9. Danae. 10. Perseus. 11. Electryon. 12. Alcmena. 13. Hercules.

800. *Εὐξύμβλητος. *Facilis conjectura.* quod alibi vocat εὐξύμβολος, Choeph. 168. Suppl. 695. Contra Sophocles dicit αὐξύμβλητον Trachin. 696.

802. Προτείνω. *Prætendo. Porrigo.* Euripides apud Stob. Floril. CXII. p. 453. Grot. Μή μοι προτείνων ἐλπίδ', ἐξαίρου δάκρυ. Proprie dicitur de iis, qui pabulum pecori ostentant, ut ad sequendum proliciant; quo sensu frequens προσείω. Utrumque conjungit Plato Phædr. p. 338. C. ὥσπερ γὰρ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα, θαλλόν, ἢ τινα καρπὸν προσείοντες, ἄγουσι, σὺ ἐμοὶ λόγους οὕτω προτείνων ἐν βιβλίοις κ. τ. λ.

Ibid. Εἶτ' ἀποστέρει. In gratiam tironum loca quædam indicabo, ubi εἶτα vel ἔπειτα, cum participio, ut in hoc versu, construitur. Theb. 267. Καμῶν ἀκούσας' εὐγμάτων, ἔπειτα σὺ 'Ολολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῇ παιάνισον. Agam. 483. πυρωθέντα καρδίαν, ἔπειτ' ἀλλαγα λόγου καμείν. Soph. Œd. C. 264. 'Εκ τῶνδ' ἐμ' ἐξάραντες, εἶτ' ἐλαύνετε. 277. Καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες, εἶτα τῶν θεῶν ὦραν ποιείσθε μηδαμῶς. Ajac. 761. ὅστις ἀνθρώπου φύσιν Βλαστῶν, ἔπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπου φρονεῖ. 1094. Ὃς μηδὲν ὦν γοναῖσιν, εἶθ' ἀμαρτάνει. Antig. 495. Μισῶ γε μέντοι χῶταν ἐν κακοῖσί τις Ἀλοῦς, ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλη. Eurip. Androm. 667. Suppl. 297. 1002. Idem Phaethonte ap. Longin. I. 15. Τοσαῦτ' ἀκούσας εἶτ' ἐμαρψεν ἡνίας. quod non sollicitandum fuit. Adde Aristoph. Vesp. 583. 1067. Pac. 203. 283. Av. 1111. 1628. Γήρᾳ ap. Polluc. IV. 180. Platon. Sympos. p. 200. Interdum εἶτα ante participium ponitur, ut in Aristoph. Nub. 857. Cf. Koen. ad Gregor. p. 62. Hermann. ad Viger. p. 753.

807. Χάριν θέσθαι, vel τίθεσθαι, vel etiam θεῖναι dicitur gratiam in aliquem conferre. Eurip. Hecub. 1201. εἴπερ τῷδ' ἐβουλήθης χάριν Θέσθαι. Electr. 61. 'Εξέβαλέ μ' οἴκων, χάριτα τιθεμένη πόσει. Bacch. 720. Χάριν τ' ἀνακτι θῶμεν. Dixit Herodotus VI. 41.

δοκέοντες χάριτα μεγάλην καταθήσεσθαι. VII. 178. χάριν ἀθάνατον κατέθεντο.

808. Ἀτιμάζω. *Vilipendo. Rejicio.* quo sensu usurpatur supra v. 215. Suppl. 390.

809. Γεγώνω. supra v. 201. infra 812. 845.

813. *Πολύδονος. *Multum jactatus.*

814. Δέλτος. *Tabella.* Frequens metaphora: confer Eumen. 276. Choeph. 448. Suppl. 178. Sophocl. Philoct. 1325. et in Triptolemo apud Schol. in Pindar. Ol. X. 2. Θεὸς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμὸνς λόγους. D. Paul. Ep. Cor. II. iii. 3.

816. *Ἡλιοστιβής. *Per quem Sol incedit.* contra in Theb. 859. Charontis cymbam vocat τὰν ἀστιβῆ ἰππόλλωνι, cujus locutionis verba τὰν ἀνάλιον, quæ sequuntur, merum sunt glossema, ideoque furcis extrudenda.

817. Φλοῖσβος. *Fremitus.* Vocabulum Homericum. Originem trahit a φλέω, de quo verbo vid. supra ad v. 513.

819. Φορκίδες. *Phorcyos vel Phorci filiae.* Hesychius Φορκίς· μονόφθαλμος. Patronymicum esse videtur a Φόρκος, quæ forma exstat Pindar. Pyth. XII. 24. MS. Apollonii Rhodii a Piersono collatus, IV. 828. et Scholiast. ejus ad IV. 1515. Phorcidum nomina erant Ἐννώ, Πεφρηδὼ et Δεινὼ, pro quibus male scribitur in Scholiasta Apollonii Argon. IV. 1515. Ἐντὼ, Πεμφρηδὼ, Ἰαινὼ. vid. Galeum Opusc. Mythol. p. 44.

Ibid. Δηναιαὶ κόραι. *Vetulae puellae.* Nam a nativitate vetulae fuerunt. Auctor Theogon. 270. Φόρκυι δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπάρηος Ἐκ γενετῆς πολίας. Sic Eumenides vocantur παλαιαὶ παῖδες Eumen. 69.

824. *Δρακοντόμαλλος. *Anguicomus.* Statius Theb. I. 344. Gorgona *anguicomam* vocat. μαλλὸς proprie de vellere dicitur.

Ibid. Γόργονες. Phorcyos quoque filiae fuerunt, et nomina habuere Μέδουσα, Σθένουσα vel Σθενώ, et Εὐρύαλη, teste Schol. in Pindar. Palæphat. de Incredib. p. 44. ed. Gale. Eudocia in Villosioni Anecd. Græc. I. p. 417.

Ibid. * Βροτοστυγής. *Mortalibus invisus.* Choeph. 49. βροτοστυγείς δνόφοι.

826. Φρούριον. *Cautio præsumenda.* προφύλαγμα. Hesych. plerumque vero *præsidium*, ut in Eurip. Orest. 750.

828. Ἀκραγής. *Mutus.* Aquilæ, quia Jovis ministri sunt, et canum vice funguntur, sed tamen haud latrant, ἀκραγεῖς κύνες vocantur: sic infra 1057. Διὸς Πτηνὸς κύων, δαφεινὸς αἰτός. Agam. 137. πτανοῖσιν κυσὶ πατρός. Æschylus etiam apud Aristoph. Ran. 1327. αἰταμαῖς κυσὶν αἰεροφοίοις de aquilis. Grammaticus MS. a Ruhnkenio laudatus Epist. Crit. I. p. 93. Τῶν μεταφορῶν αἱ μὲν ἀπὸ εἰδους ἐπὶ εἶδος μεταφέρονται, ὡς τὸν αἰτὸν ἐπὶ τοῦ σκήπτρου τοῦ Διὸς, κύνα Αἰσχύλος καλεῖ. εἶδη γὰρ ὅ τε κύων καὶ ὁ αἰτὸς τοῦ ζωοῦ. "Sic etiam," inquit Ruhnkenius, "Harpyiæ Jovis canes dicuntur. Apollon. Rhod. II. 289. Ἀρπυίας, μεγάλοιο Διὸς κύνας." Idem Vir doctissimus varios usus τοῦ κύων multiplici sua eruditione illustrat. Ἀκραγής autem formatur a κράζω clamo.

830. Ἀριμασπός. Ita dicebatur gens quædam Scythiæ. Herodot. IV. 27. Οὐνομάζομεν αὐτοὺς Σκυθιστὶ Ἀριμασπούς· ἄριμα γὰρ ἐν καλέουσι Σκύθαι, σποῦ δὲ τὸν ὀφθαλμόν. Sed Eustathius ad Dionys. 31. ita scribit. Ἀριμασποὶ, καθὰ Ἡροδότῳ δοκεῖ, ἐκ τοιούτου πάθους καλοῦνται, ὡς οἶον εἶπειν μονόφθαλμοι· ἄρι μὲν γὰρ τὸ ἐν Σκυθιστὶ, μασπὸς δὲ ὁ ὀφθαλμός. unde Hartungus Herodotum emendari vult.

Ibid. Ἱπποβάμων. *Equo incedens.* occurrit Suppl. 292.

832. Τηλουρός. vide supra v. 1.

836. Καταβασμός. *Descensus.* Videtur dici de Nili nascentis aqua e montibus defluente.

839. Μακράν ἀποικίαν. *Distantem coloniam. non longam,* uti vertit Stanleius.

841. Ψελλός. *Imperfecte enunciatus.* Quid sit proprie, docebit Hesychius, Ψελλός· ὁ τὸ σίγμα παχύτερον λέγων, Ψελλίζειν. ἀσήμως λαλεῖν. Lex. MS. apud Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 484. Ψελλός. Αἰσχύλος Προμηθεῖ. cetera glossa excidit. ψελλισμός autem dicebatur κακοφωνία, quæ ex consonantium qualiumcunque concursu aut repetitione exorta est. vid. Eustath. ad Iliad. K. p. 790, 12.

842. Ἐπαναδιπλάζω. *Conduplico. i. e. repeto.*

854. Γάπεδον. *Campus.* vid. Auctores in notis citatos.

855. *Αἰπύνωτος. *Celsa habens juga.*

860. Προσσαίνω. *Adulor. Blandior.* Proprie de canibus dictum. Pro *detrecto* in Agam. 1670. φῶτα προσσαίνειν κακόν. confer Theb. 385. 704. Choeph. 192. 418. Agam. 727. 791. Pers. 97. Hanc vocem Euripidi restituere voluit Piersonus Verisim. I. 5. p. 71. Androm. 27. Ἐλπίς μ' αἰεὶ προῦσσηνε, σωθέντος τέκνου, Ἀλκὴν τιν' εὐρεῖν. quæ quidem mutatio ferri non potest, nullum enim verbum est προσσαίνω. Ceterum de hoc verbo longe copiosius agam ad Persas.

Ibid. Οἰστρέω. *Furibunde agito.* vid. supra v. 583.

862. Κόλπον Ῥέας. *Mare Adriaticum.* Phot. Lex. MS. Ῥέας πόντος. ὁ Βόσπορος. ἢ ἐστὶ καὶ Ἀδρίας. καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλοντος πόντον Ἀδρίου. unde corrigendam monet Albertius Hesychii glossam Ῥέας πόρτος.

863. Χειμάζομαι. *Hyemo.* vide supra v. 579.

865. Ἴόνιος. Etymol. M. p. 473, 16. Ἴόνιος κόλπος, ἀπὸ τῆς Ἰούς, ὡς Αἰσχύλος, Schol. Apoll. Rh. IV. 308. Ἴόνιον πέλαγος πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ οὕτω καλούμενον ἀπὸ Ἰονίου, ἀνδρὸς Ἰλλυρίου. τινὲς δὲ, ἀπὸ

τῆς γενομένης πλάνης τῇ Ἰοῖ. ubi legendum videtur τὸ πρὸς τῇ Ἰ. et mox ἀπὸ τῆς τῇδε γενομένης. Eustathius in Dionys. 92. Λέγεται δὲ Ἰόνιος, ὡς καὶ τῷ Λυκόφρονι (v. 631.) δοκεῖ, καὶ τῷ Αἰσχύλῳ, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς. διενήξατο γὰρ ἐκείνη βουῖς γενομένη κἀνταῦθα. οἱ δὲ φασὶν ἀπὸ Ἰάονος, ἀνδρὸς Ἰτάλου, ἢ ἀπὸ Ἰονίου, ἀνδρὸς Ἰλλυρικοῦ. pro Ἰάονος Steph. Byz. Ἰόνος. Stanleius monet Ionium mare latius a Poetis quam a Geographis extendi. Cum nostro consentit Charax in Ἑλληνικοῖς apud Anonymum de Incredib. Galei Opusc. Mythol. p. 106.

872. Πρόσχωμα. *Limi congeries*, quæ ad ostium fluvii paulatim ex alluvione succrescit. Insula triangularis inter Nili ostia nihil aliud fuit quam πρόσχωμα.

874. Ἐπαφάω. *Contrecto*. Cyrilli Lex. MS. Ἐπαφᾶ. ψηλαφᾶ. ἐπιψάνει. Erotian. p. 26. Ἐπαφάση τῷ δακτύλῳ ἀντὶ τοῦ ἐφάψη. Incertus apud Schol. Sophocl. Œd. Col. 1375. ὁ δὲ λαβὼν χερὶ, Ἐγνώπαφήσας, εἶπέ τ' ἐκ θυμοῦ τάδε. cujus loci indicium Elmsleio debemus.

Ibid. Ἀταρβής. *Qui nullum metum incutit. Placidus.* Moschus II. 50. Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἡρέμα χερὶ θεεῖῃ Πόρτιος Ἰναχίης.

877. Ἀρδεύω. *Rigo*. ab ἄρδω. Pers. 806. ἐνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς Ἀρδαι.

878. Γέννα πεντηκοντόπαις θηλύσπορος. *Genus e quinquaginta puellis constans.*

881. Ἀνέψιος. *Patrūelis.*

Ibid. Ἐπτοημένοι φρένας. *Animos vehementer percussi*, amore scilicet. Verbum est usitatissimum in rebus hujusmodi, notante Toupio in Longin. X. ad Sapphus locum, τό μοι ἄν Καρδίαν ἐν στάθεσιν ἐπτόασεν. Apollon. Rhod. I. 1232. τοῦ δὲ φρένας ἐπτοίησεν Κύπρις. Eurip. Iph. Aul. 586. Ἐρωτι δ' αὐτὸς ἐπτοάθης. Hesiod. Op. 447. πρὸς ὀμήλικας ἐπτοίησε θυμός. Callimach. H. Dian. 191. ἧς ποτε Μίνως Πτοίηθεις ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν οὐρεα Κρήτης. ubi vide

Ernest. Hesych. Πτοιᾶσθαι λέγεται τὸ παρορμᾶσθαι πρὸς τὰ Ἀφροδίσια. Quare docte Dioscorides apud Galen. Lex. Hippocrat. p. 96. ed. H St. dixit μανικῶς ἐπτοημένον περὶ τὰ ἀφροδίσια. cf. Proclum ad Hesiod. Op. I. p. 31. Contra Plato Phæd. 13. οὐκοῦν καὶ ἡ σωφροσύνη — τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι. Sympos. 25. πτοίησις περὶ τὸ καλόν. Haud multum aliter dicit Persius I. 19. *ingentes trepidare Titos*. De simplici pavore usurpatur in Choeph. 533. Theognid. 1012. Anacreon. ap. Athen. IX. p. 396. Confer Gataker. in M. Antonin. IV. 19. Harpocrat. v. Ἀγρίους.

882. Κίρκος. *Accipiter*. Confer Horat. C. I. xxxvii. 17.

884. Φθόνον δὲ, κ.τ.λ. *Sed illarum deus invidabit corpora. i. e. non committet, ut iis potiantur Ægypti filii*. Ita vertit Siebelis in Diatrib. ad Pers. p. 118. Aliter Hermannus "*faciet deus invidiam filiabus Danai propter cæsa sponsorum corpora*." Quæ interpretatio plane falsa est, quia cædes sponsorum nondum narratur: idem vero rectius in Annotat. ad Viger. p. 723. Butlerus tria illa verba Πελασγία δὲ δέξεται parenthesi includit.

887. Αἰών. *Vita*. Hesych. v. Αἰών. Εὐριπίδης Φιλοκτήτῃ αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει. Homer. II. X. 58. φίλης αἰῶνος ἄμερθῆς. quem imitatur Simonides Anthol. III. xxiii. 15. Ἡ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἄμερσας. Π. 453. Αὐτὰρ ἐπειδὴ τὸν γε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰών. et alibi sæpius.

888. Ἐν σφαγαῖσι. Id est, *in jugulo*. Male Stanleius vertit *cæde tingens*. Eurip. Orest. 285. Μὴ τῆς τεκούσης εἰς σφαγὰς ὤσαι ξίφος. Polyænus VIII. 48. τὸ ξίφος καθεῖσα διὰ τῆς σφαγῆς. Virg. Æn. XII. 357. *dextræ mucronem extorquet, et alte Fulgentem tinguit jugulo*. Horat. Serm. II. iii. 136. *In matris jugulo ferrum tepefecit acutum*. Ovid. Ep. XIV. 5. *Quod manus extimuit jugulo demittere ferrum*. Hactenus Ruhnkenius in Epist. Crit. I. p. 71. quibus adjici potest Antonin. Liberal. 25. Ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τὴν κλεῖδα, καὶ ἀνέρρηξαν τὴν σφαγὴν. Petron. Arb. Fragm. p. 679. *Jugulo stat divite ferrum*. Galenus in Isagoge τὰς σφαγὰς inter τὰς κατακλεῖδας ponit.

891. Ἀπαμβλύνω. *Hebeto. Obtundo.* ab ἀμβλὺς *hebes.*
Theb. 715. Τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλύνεις λόγῳ. *Ibid.* 844.
 Καὶ θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται. *Pindar. Pyth. I.* 160. Ἀπὸ γὰρ κόρος
 ἀμβλύνει. *Sophocl. Œd. T.* 688. Τοῦμόν παριεῖς καὶ καταμβλύνων
 κέαρ.

893. Ἀναλκίς. *Imbellis.* In *Agam.* 1248. *Ægisthum* vocat
Casandra λέοντ' ἄναλκιν. *Pindar. Ol. I.* 129. Ὁ μέγας δὲ κίνδυνος
 ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει.

894. Τορῶς. *vid. supra v.* 626.

903. Σφάκελος. *Dolor quivis acutus.* proprie significat
 morbum acutum, qui spinam dorsi, vel medullam, vel cerebrum afficit.
Galen. Lex. Hippocrat. Σφάκελος. φθορὰ πᾶσα καθ' ὃν ἂν γίγνηται
 τρόπον. *Lexicon Rhetor. MS. apud Ruhnken. ad Timæum* p. 123.
 Σφάκελος. οἱ μὲν σπασμόν· οἱ δὲ ἀπόστημα· οἱ δὲ τὴν σῆψιν. *Apud*
Heliodor. VIII. p. 379. notante *Valckenaerio Anim. ad Ammon.*
 p. 221. ex venenata potione pessima mulier σπασμοῖς τε καὶ σφακε-
 λισμοῖς ὀξύτάτοις ἐπιέζετο. *Schol. Oppian. Hal. II.* 585. σφακελισμός.
 (l. σφάκελος.) ἡ σῆψις τοῦ μυελοῦ, ὁ σπασμός, ὁ παλμός, ὁ σφυγμός,
 ἡ τῶν ὀστέων σῆψις, καὶ ὁ μέσος τῆς χειρὸς δάκτυλος. quæ habent etiam
Photius et Suidas. Herodot. VI. 136. σφακελίσαντός τε τοῦ μηροῦ
 καὶ σαπέντος. Cf. *Ælian. ap. Suid. v.* Σφακελισμός. *vid. infra* 1081.
Eurip. Hippol. 1353. Κατὰ δ' ἐγκέφαλον πηδᾶ σφάκελος. *Epicharmus*
Grot. Excerpt. p. 481. πέδαι τε καὶ σφάκελοι. *Athen. II.* p. 36. D.
 habet πέδαι τε καὶ σφάκελος.

Ibid. *Φρενοπληγῆς. *Phreneticus.* activo sensu. Passive
infra v. 1090. dicit φρενόπληκτος.

904. Θάλπω. *Calefacio.* hæc primaria significatio; unde
 θάλπος *solis ardor.* hinc autem *emolliendi* notionem habuit. *Hesych.*
 Θάλπω. θερμαίνω, παραμυθοῦμαι. *Sophocl. Trachin.* 1084. Ἐθαλψεν
 ἄτης σπασμὸς ἀρτίως. *Electr.* 887. εἰς τί μοι Βλέψασα, θάλπει τῷδ'
 ἀνηκέστῳ πυρί;

Ibid. Ἄρδης. *Aculeus*. Hesych. Ἄρδης· ἀκίς. Αἰσχύλος Προμηθεὶ δεσμώτῃ. Etymol. M. p. 137, 49. Ἄρδης, ἡ ἀκὴ τοῦ βέλους. Καλλίμαχος (Fr. CXXXII.) ἀλλ' ἀπὸ τόξου Αὐτὸς δὲ τοξευτῆς ἄρδιν ἔχων ἑτέραν. Sylburgius et Bentleius corrigunt ἐπὶ τόξου.

905. Χρίω. *Pungo*. vid. supra ad v. 583.

Ibid. Ἄπυρος. *Ardentissimus*. πολύπυρος. Schol. In quibusdam vocibus α intensio potestatem habet, et a grammaticis dicitur ἐπίτασιν δηλοῦν. Sic ἀδάκρυτος pro πολυδάκρυτος ponitur in Sophocl. Trachin. 106. Antig. 881. ἀξύλω ὕλη Homer. Il. Δ. 135. Multa conguessit Valcken. in Theocrit. Adonias. p. 214. quibus adjici meretur Erotiani locus, p. 17, 4. Ἀσήμεῖς τόποις· κάτ' ἀντίφρασιν, πολυσήμεῖς· ὡς καὶ ἀγαλάκτοις πολυγαλάκτοις· καὶ ἀξύλω ὕλη. Ἄπυρος pro *sine igne* ponitur Agam. 71.

906. Φρήν. In hoc loco *Diaphragma* significat; quod bene monuit Butlerus. Schol. Venet. ad Il. Λ. 578. φρένας δὲ ὁ ποιητῆς καὶ πάντες οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν τὸ διάφραγμα. Pollux II. iv. 45. τὸ διάφραγμα, ὃ καλοῦσι φρένας.

907. *Τροχοδινέω. *Roto*. Similis vox est στροφοδινέω Agam. 51. *Ἐλίγην. *Volutim*.

909. Μάργος. *Vesanus*. *Avidus*. Suppl. 737. Ἐξωλές ἐστι μάργον Αἰγύπτου γένος. Homer. Od. Ψ. 11. μάργην σε θεοὶ θέσαν. Pindar. Ol. II. 175. μάργων ὑπ' ἀνδρῶν. Theognis 581. Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περιδρομον, ἄνδρα τε μάργον. vide Phrynichi locum citatum ad v. δάπτω v. 376. Herodot. VI. 75. κατελθόντα δὲ αὐτὸν, αὐτίκα ὑπέλαβε μανίῃ νοῦσος, ἐόντα καὶ πρότερον ὑπομαργότερον. Accentus incertus est, teste Eustathio ad Iliad. E. p. 617, 33.

Ibid. Γλώσσης ἀκράτης. *Linguae incontinens*. Contra apud Theognid. 480. γλώσσης καρτερός. Lucret. III. 454. *Claudicat ingenium, delirat lingua*. Paullo aliter Hippocrates Aphor. VII. 40. Ἦν ἡ γλῶσσα ἐξαίφνης ἀκράτης γένηται, ἢ ἀπόπληκτόν τι τοῦ σώματος, μελαγχολικὸν τὸ τοιοῦτον γίγνεται. Chares ap. Stob. XXXIII. p. 139. Grot. dixit γλώσσης κρατεῖν.

910. **Θολερός.** *Turbidus. Confusus.* Hesych. **Θολερόν** παραχῶδες, ἀκάθαρτον, βορβορῶδες, τεταραγμένον. Etymol. M. p. 453, 28. **Θολερός.** παρὰ τὸ θολόν, θολερός. θολὸς δὲ ἐστὶ τὸ μέλαν τῆς σηπίας· ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα θολῶ. (Eurip. Alcest. 1067. Pherecrates ap. Etym. M. p. 750, 10.) *θολὸς sepiae atramentum.* In Eurip. Suppl. 222. opponuntur *θολερός* et *λαμπρός*.

Ibid. **Εἰκῆ.** vid. supra v. 459.

916. **Κηδεῦσαι καθ' ἑαυτόν.** *Affinitatem contrahere sibi comparem.*

919. **Διαθρύπτομαι.** *Mollitie frangor.* a *θρύπτω flecto* vel *frango*. Xenophon Mem. I. ii. 25. *διατεθρυμμένῳ δὲ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων.* Sed hic usus paullo recentior. Sensus, quo Æschylus et Nicostratus hanc vocem usurpant, accuratissime a nobis Anglis exprimeretur, *To give one's self airs.* Perdocte Theocritus in Adoniaz. 99. de femina cantum inceptura, *Φθεγξέται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη,* quem locum, cum vim hujus vocis *διαθρύπτεται* non assecuti sint interpretes, male verterunt, *jam præludiis ad cantandum se parat.* Sensus est, *corpus ad cantandum delicate componit, vel, ut nos diceremus, already she draws herself up.* Egregie huc facit Schol. Gregor. Nazianz. ad Stelit. II. p. 107. *Θρύπτεσθαι, τὸ ἄνευ φωνῆς καὶ τέχνης ἀκκίζεσθαι τε καὶ κατακλᾶσθαι τοῖς τοῦ σώματος μέλεσι.*

922. **Χερνήτης.** *Qui manuum labore victum quærit.* *Χερνήτης* proprie dicitur femina, quæ *χειρὶ νήθει*, teste Eustathio ad Il. M. p. 912, 38. quæ lanificio victum quærit. Homer. Il. M. 433. *γυνὴ χερνήτης*, quod Virgilius ita reddit, *femina—Cui tolerare colo vitam tenuique Minerva.* Terent. Andr. I. i. 48. *vitam parce ac duriter Agebat, lana ac tela victum quæritans.* Archias in Anthol. VI. viii. 10. de tribus lanificis, *Οἷς ἔσχον χέρνητα βίον δηναιὸν, Ἀθάνα Πότνια, ταῦθ' αἱ σοὶ σοὶ θέσαν ἐργάτιδες.* Masculino genere dicitur *χέρνης* vel *χερνήτης.* Eurip. El. 207. *ἐν χέρνησι δόμοις ναίω.*

Ibid. ***Ἐραστεύω.** *Appeto.* Verbum alibi vidisse non memini: formatur autem ab *ἐραστής*, ut *ληστεύω* a *ληστής*, *μνηστεύω* a *μνηστής*, et similia.

927. Πελάω. *Appropinquare facio.* vide notam, et Toup. in Suid. II. p. 521. Brunck. ad Aristoph. Acharn. 132.

929. Ταρβέω. *Exhorreo.* infra 968. 996.

Ibid. *'Αστεργάνωρ. *Viros non amans.* supra dixerat paullo fortius στυγάνωρ.

932. Δάπτω. *Vexo.* proprie *Voro.* vide supra ad v. 446.

933. 'Αλάτεια. *Erratio.* ab ἀλάω *vagor.* quæ vox occurrit Iliad. K. 141. unde ἄλαος.

936. Κρείσσονες. *Superi.* vide notam.

943. Ἦ μήν. *Nihilominus tamen.* vid. supr. 73. Eurip. Alcest. 64. 692. Iph. A. 475.

940. Exempla hujus formulæ ἀπορηματικῆς, ut aiunt Grammatici, τί γενῶμαι, quæras apud notas in Thom. M. p. 858. ed. Bernard. cf. Theb. 196. Eumen. 787.

944. Ἐξαρτύομαι. *Paro.* vid. supra v. 736.

946. 'Αἴστος. *Amotus.* proprie *ignotus.* vid. supra 157. Pers. 812. Agam. 468. 529. Eumen. 568. Suppl. 878. In Agam. 414. pro ἄδιστος, suspicor αἴστος. Eurip. Troad. 1321. αἴστον οἴκων ἐμῶν με θήσει.

948. Δηναιός. *Antiquus.* occurrit supra 819. Callim. H. in Jov. 60. Theocrit. XVI. 54.

952. Πεδάρσιος. *Sublimis.* vid. supra 735.

Ibid. Κτύπος. *Ictus, vel Sonitus.* Hesych. Κτύπος ψόφος, βρόντη. Cf. v. 959.

953. Πιστός. *Confidens*. Adi notas; quibus adjicias Thucyd. III. 30. ἀνέλπιστοι, non expectantes. Sic ἄπιστος activo sensu adhibuit Anaxilas Athenæi II. p. 63. B. Ἀπιστότερος εἰ τῶν κοχλιῶν πολλῷ πάνυ, Οἱ περιφέρουσ' ὑπ' ἀπιστίας τὰς οἰκίας. cf. Thucyd. I. 68.

Ibid. Πύρπνοος. *Ignem spirans*. Exemplā quæras in notis. Suspicio mihi animo hæret, hanc vocem Euripidi reddendam esse, Suppl. 640. Ὅν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταιθαλοῖ. Lego πυρπνόῳ. Pindar. ap. Plutarch. Sympos. p. 1092. πῦρ πνέων κεραυνός. Sophocl. Antig. 1146. Ἰὼ πῦρ πνειόντων χοράγ' ἄστρον.

958. Κρείσσων. vide supra ad v. 793. de φέρτερος. In hoc sensu frequentissimum est.

960. Sophocl. Trachin. 501. Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας.

961. Αἶχμή. *Telum*. Oppian. Halieut. Γ. 553. Αἶχμῃ τριγλώχινι πεπαρμένος. ubi frustra ῥίπῃ reponit V. D. Misc. Obs. IV. p. 205. Vid. supra v. 418.

964. Θήν. *Sane*. Sæpius apud Homerum occurrit. Sophron ap. Plutarch. de EI in Delph. p. 687. Ὅμα τέκνων θήν δευόμενος.

Ibid. Ἐπιγλωσσάομαι. *Effutio adversus aliquem*. Hesych. Ἐπιγλωσσώμενα ἐπιλαλούσαι. Ἐπιγλωσσῶ ἐποιωνίζου διὰ γλώττης. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις. Scholiasta noster, ἐποιωνίζῃ κατὰ τοῦ Διὸς ἃ βούλῃ γενέσθαι αὐτῷ. Choeph. 1043. μήτ' ἐπιγλωσσῶ κακά. Aristoph. Lysistr. 37. Περὶ τῶν Ἀθηνῶν οὐκ ἐπιγλωπτήσομαι τοιοῦτον οὐδέν.

967. Δύσλοφος. *Vix tolerabilis*. vide supra ad v. 27. Theognis 1018. Οὐποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω Δύσλοφον.

968. Ἐκρίπτων. vide supra v. 319.

972. Ἀδράστεια. Eadem fuit ac Νέμεσις, Temperantiæ Dea. “Ad vitandam invidiam Græci solebant dicere, προσκυνῶ τὴν Νέμεσιν. Demosth. adv. Aristogit. I. p. 495. Καὶ Ἀδράστειαν μὲν ἄνθρωπος

ὧν ἔγωγε προσκυνῶ. Plato de Rep. V. Προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, ὧν
 Γλαύκων, χάριν οὗ μέλλω λέγειν." Giacomellius. Auctor Rhesi 468.
 σὺν δ' Ἀδραστεία λέγω. Alciphron Ep. I. 33. προσκυνῶ δὲ τὴν Νέμεσιν.
 De nominis origine varia tradunt Grammatici. Antimachus (apud
 Strabon. XIII. p. 588. Harpocrat. et Suid. in v. Eustath. ad Il. B.
 p. 355, 12. M. Apostol. I. 40.) tradit Nemesin ita nominatam fuisse,
 quia primus in honorem ejus aram dedicaverat Adrastus. Antimachi
 versus hi sunt. "Ἔστι δέ τις Νέμεσις μεγάλη θεὸς, ἣν τάδε πάντα Πρὸς
 μακάρων ἔλαχεν, βωμὸν δέ οἱ εἶσατο πρῶτος Ἀδρηστος ποταμοῖο παρὰ
 ῥόον Αἰσῆποιο, Ἐνθα τετίμηται τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται. Huc
 respicit Callimachus apud Schol. Apoll. Rhod. I. 1116. Ὁ δὲ Καλ-
 λίμαχος φησιν ἐν Ὑπομνήμασι, Νέμεσιν εἶναι τὴν τὸ πεδῖον κατέχουσαν.
 (sc. campum Adrasteæ). subjungit Scholiasta, ἔστι δὲ καὶ πόλις καλου-
 μένη Ἀδρήστεια ἀπὸ τοῦ ἰδρυσαμένου. Demetrius vero ὁ Σκήψιος,
 apud Suidam, Ἀρτεμίν φησιν εἶναι τὴν Ἀδράστειαν, ὑπὸ Ἀδράστου
 τινὸς ἰδρυμένην, ita enim Suidas et Harpocratio ex M. Apostolio
 corrigendi sunt. Alia insistit via Cornutus De Nat. Deor. 13. qui
 Atropon et Adrasteam unam esse ait; Αὕτη δέ (sc. ἡ Ἀτροπος) ἔστι
 καὶ Ἀδράστεια ἥτοι παρὰ τὸ ἄφυκτος καὶ ἀναπόδραστος εἶναι, ὠνομασ-
 μένη, ἣ παρὰ τὸ αἰεὶ δρᾶν τὰ κατ' αὐτὴν, ὥσανεὶ αἰδράστεια οὔσα. quoad
 postrema, satis absurde. Eadem habet Scholiasta Platonis ed. Ruhn-
 ken. p. 161. Hesych. Ἀδραστία. ἡ Νέμεσις, ἣν οὐκ ἂν τις ἀποδράσειεν.
 Hermias in Comm. MS. in Platonis Phædrum apud Hermann. ad
 Orphica p. 506. Ἀδράστεια κέκλημένη, διὰ τὸ τὰ ὑπ' αὐτῆς τεθέντα
 καὶ νομοθετηθέντα ἀναπόδραστα εἶναι. uti nomen intellexit Sophista
 nescio quis apud Suid. v. Διονυσίων σκωμμάτων. Θεοῦ ὅπιν οὐκ ἀλέγων,
 οὐδὲ κατεπτηχὼς Ἀδράστειαν ἄφυκτον. unde partem hexametri et
 hexametrum integrum facili mutatione quis effinxit.

973. Θώπτω. Blandior. Assentor. a θῶψ, κόλαξ, ὁ μετὰ
 θαυμασμοῦ ἐγκωμιαστής. Hesych. Idem, Θώψεις. θωπεύσεις. Αἰσχύλος
 Σισύφῳ πετροκυλίστη. Eurip. in Syleo, θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον. θῶπας
 λόγους apud Platon. Theætet. p. 128. E. Læmar. Scholiasta Ruhn-
 kenii p. 26. per ἀπατηλοὺς explicat. Timæus p. 145. Θῶπες. οἱ μετὰ
 ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ τινὲ προσιόντες ἐπὶ κολακείᾳ. Cf. Wesseling.
 ad Herodot. p. 238.

Ibid. Τὸν κρατοῦντ' αἰεί. Optime reddidit Butlerus *Unumquemque regnantem*. Anglice, *Whoever happens to be in power*. Hæc vis τοῦ Ἀεί cum apud scriptores Atticos, præsertim oratores, frequentissima sit, sæpius tamen minus perspecta interpretes in errorem duxit. Thucyd. II. 11. ἀπὸ θεραπείας τῶν αἰεί προεστώτων. Eurip. Hecub. 1164. ὁ δ' αἰεί ξυντυχὼν ἐπίσταται. Cf. Valcken. ad Theocrit. Adonias. p. 272. Koen. ad Gregor. p. 80. Toup. ad Longin. 44.

974. Ἐλασσον ἢ μηδέν. Confer infra v. 1049. Plato in Theætet. 27. p. 163. ed. Fischer. τὸ δὲ ἐπιμεῖναι ἐπὶ λόγῳ καὶ ἐρωτήματι, καὶ ἡσύχως ἐν μέρει ἀποκρίνασθαι καὶ ἐρέσθαι, ἦττον αὐτοῖς ἐνὶ ἢ τὸ μηδέν.

975. Δαρόν. *Diu*. Una est e vocibus quæ apud Tragicos Doricam formam retinuerunt.

977. Τρόχισ. *Nuncius. Cursor*. ἄγγελος, ἀκόλουθος. Hesych. Oppian. Halieut. II. 634. Verteris autem τόνδε, *præsto*. ὅδε et casus ejus pro ὧδε sæpissime ponuntur, quod pene persensit Abresch. ad Æschyl. p. 299. vid. Theb. 371. 861. Pers. 150. 247. Agam. 495. Choeph. 729. Sophocl. Œd. Col. 549. 723. 1106. 1249. 1253. Antig. 155. 526. 626. 1257. Eurip. Orest. 342. 1010. 1565. Phoeniss. 453. 1328. Hippol. 51. 170. 913. Alcest. 522. 1006. Androm. 494. 543. 880. 1167. 1231. Heraclid. 49.

980. Σοφιστής. vide supra 62.

Ibid. Ὑπέρπικρος. *Supra modum acerbus*.

985. Confer supra v. 631.

986. Αὐθ' ἕκαστα. *Omnia sigillatim*. αὐτὰ ἕκαστα proprie ipsa quæque, ut in singulari numero apud Herodot. VII. 19. θέλων αὐτὸς ἕκαστος τὰ προκείμενα δῶρα λαβεῖν. VIII. 123. αὐτὸς ἕκαστος δοκέων ἄριστος γενέσθαι. vid. Valcken. ad Phoeniss. 497.

989. *Σεμνόστομος. *Grandiloquus*. σεμνομυθεῖν vel σεμνολογεῖν *magnifice loqui*.

992. Πέργαμα. vide notas. Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 60. Πέργαμα, τὰ ὑψηλά.

994. Κοιρανέω. supra 49.

996. Ταρβέω. conf. 929. Ὑποπτήσσω vide supra 29.

997. Πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω. Non absimilis est proverbialis locutio ὅλω καὶ παντὶ διαφέρειν, de qua Scholiasta Platonis ed. Ruhnken. p. 165.

998. Ἐγκονέω. *Festino*. "De iis dicitur, qui currendo κονέως πληροῦνται. Aristoph. Acharn. 1087. ut hic Æschylus, Ἄλλ' ἐγκόνει." Giacom. Sophocl. Trachin. 1257. Ἀγ', ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε. Eurip. Hecub. 511. Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν. Herc. F. 521. Ἴτ', ἐγκονεῖτε. quod habet quoque Aristoph. Plut. 255.

1000. Αὐθάδισμα. vide supra 64. et Hemsterhusii notam ad Thom. M. v. ἀπανθαδίζομαι.

1001. Καθορμίζω. *Navem ad portum appello*. Sic μεθορμίζω *navem ex hoc portu in illum duco*. Utrumque metaphorice usurpatur.

1007. Χλιδάω. *Memet oblecto*. vid. supra ad v. 445.

Ibid. Πράγματα. *Molestiæ*. Suid. Πράγματα. ἐπὶ κακῶ χρῶνται τῇ λέξει οἱ παλαιοί. καὶ Μένανδρος· Ἐν πράγμασιν, ἐν μάχαις. et mox Πράγματα. κακοπάθειαι.

1010. Ἐπαιτιάω. *Inculpo*. plerumque cum accusativo personæ et genitivo rei construitur, notante Valcken. ad Phœniss. 632.

1011. Ἀπλῶ λόγῳ. vid. supra v. 46.

1018. Καὶ μήν. *Et tamen*. καὶ μήν· καὶ ἔτι Hesych. Sæpissime sequitur γε ut in hoc loco, infra 1021. Theb. 245. Pers. 260. Sophocl. Antig. 221. In Eurip. Suppl. v. 393. male editur, etiam post Gaisfordii curas, Καὶ μὲν ἐκούσα τ' ἀσμένῃ τ' ἐδέξατο. Certissime

repono Καὶ μὴν ἐκοῦσά γ' ut in vv. 442. 697. 925. ejusdem fabulæ. Hippol. 876. Alexis Athenæi II. p. 49. E. Καὶ μὴν ἐν ὕπνῳ οἶομαι ὠρακέναι Νικητήριον. Lege Καὶ μὴν ἐνυπνίῳ γ' ὥομην ἐορακέναι Νικήτριον.

1021. Ironice dictum. *Imo certe, Jovi adeo sum obstrictus, ut gratiam ei rependam.*

1022. Κερτομέω. *Cavillor.* Etymol. M. p. 306, 33. Κέρτομος, ὁ χλευαστής, ὁ τὸ κέαρ τέμνων τῶν ἀκουόντων. eadem fere Eustath. ad Il. B. 214, 34. sed nimis longe petita sunt. Cf. Theocrit. XX. 2.

Ibid. Δῆθεν. vide supra 210.

1026. Γεγωνέω. supra 200.

1027. Χαλάω. supra 183.

1028. Αἰθαλόεις. *Candens.* Solitum fulguris epitheton. Eurip. Phœniss. 189. κεραύνιον τε πῦρ αἰθαλόεν. ab αἶθαλος, *ibid.* 905.

1029. Βρόντημα χθόνιον. *Tonitru subterraneum*, quale in terræ motu auditur. Sophocl. Œd. Col. 1606. Ζεὺς ἐκτύπησε χθόνιος. (Sic legendum videtur: vulgo κτύπησε μὲν Ζεὺς.) ubi Scholiasta, οἶον μύκημα ἐγένετο καὶ ἐσείσθη ἡ γῆ. Eurip. Hippol. 1217. χθόνιος ὡς βροντὴ Διός. Aristoph. Av. 1750. ὦ χθόνιαί βαρναχέες ὀμβροφόροι θ' ἅμα βρονταί, Αἶς ὅδε νῦν χθόνα σείει.

1030. Κυκάω. *Misceo.* κυκᾶν proprie est ταραττεῖν τὰ ἄλφιστα, teste Photio. Rarius apud Tragicos occurrit. Sophocl. Electr. 733.

1035. Τολμάω. *Sustineo. Volo.* sensu paullo reconditiore; ut in Eurip. Suppl. 882. ubi Marklandus confert Soph. Electr. 1050. οὔτε γὰρ σὺ τᾶμ' ἔπη Τολμᾶς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους. Adde Eurip. Hippol. 481. Τόλμα δ' ἐρῶσα. Cf. Alcest. 1120. Sappho ap. Longin. Π. Υ. 11. Ἀλλὰ πᾶν τολματόν.

1037. Morellus et Butlerus, post M. Apostol. XV. 58. et Gataker. in M. Antonin. IV. p. 177, 2. ita vertunt; "Tu mihi, velut fluctus,

molestus es persuadendo." Melior, credo, interpretatio vulgata; "Frustra me ut fluctum sollicitas, suadere conatus." Optima vero Elmsleii, "Molestus es, frustra me velut fluctum suadere conatus." interpungit scilicet post ὀχλεῖς, cui omnino assentior: vide eum ad Sophocl. Œd. T. 445.

1039. *Θηλύνους. *Muliebri animo.*

1040. Λιπαρέω. vide supra 529.

Ibid. Γυναικόμιμος. *Feminam imitatus.* Euripides in Antiopa, Valcken. Diatr. p. 75. γυναικομίμφ μορφώματι. Sophocles apud Clem. Alex. Pædag. III. p. 286. Γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν.

Ibid. Ὑπτίασμα. *Sublatio.* ab ὑπτίος *supinus.* Horat. *Cælo SUPINAS si tuleris manus.* Cf. Virgil. *Æn.* III. 176. IV. 205. Auctor nescio quis apud Suid. v. Ὑπτίος. Προθυμία τῇ πάσῃ ἀναπετάσαντες τὰς πύλας, ἐδέξαντο ὑπτίαις χερσὶ τοὺς πολεμίους.

1043. Ἔοικα. Cf. Suppl. 906. Eumen. 898. Choeph. 920. Sophocl. Ajac. 1239. Eurip. Hecub. 807. Orest. 758. et alibi.

1044. Τέγγω. *Madefacio. Mollio*, metaphorice. Timæus et Suidas. Τέγγεσθαι. εἴκειν, ἐνδιδόναι. Eurip. Hippol. 303. οὔτε γὰρ τότε Λόγοις ἐτέγγεθ' ἦδε, νῦν τ' οὐ πείθεται. Hinc ἀτεγκτος *immitisericors*, idem ac ἀτεράμων vel ἀτέραμνος. Phrynichus MS. apud Ruhnken. ad Timæum p. 248. Ἀτεγκτος παρηγορήμασιν. Αἰσχύλος. ἑσποτικῇ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῇ ἐχρήσατο ἔθει. sic enim interpungendum videtur. Sed omnino consulenda Ruhnkenii nota, cujus exemplis adjici potest Meleager Anthol. VII. 9. Brunckii Anal. I. pp. 27. et 29. Ælian. ap. Suid. v. Ἀτεγκτος. Οἰκτόν γε μὴν καὶ δάκρυα ἐμβαλοῦσα, ὡς καὶ πάντας τοὺς ἀτέγκτους τε καὶ ἀτεράμονας τέγγει.

1047. Σφοδρύνομαι. *Ferocio.* Vocem non alibi apud auctores bonæ notæ vidisse memini.

1049. Non valde dissimile est quod habet Euryphamus Pythagoreus ap. Stob. CII. p. 541. Trincavell. εἰς γὰρ ἕκαστος ἄνθρωπος αὐτὸς καθ' αὐτὸν οὐδεὶς ἐὼν κ. τ. λ.

1050. Σκέψαι δε. *Animadvertite autem.* Sophocl. Œd. T. 584. Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἰ κ. τ. λ. Trachin. 1079. Σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορὰς ὑπο Πέπονθα. Eurip. Suppl. 476. Σκέψαι δὲ, καὶ μὴ κ. τ. λ.

1051. Τρικυμία. *Fluctus decumanus*, ut dicebant Latini; tertius enim quisque fluctus maximus esse vulgo credebatur, vel, ut Festus tradit, decimus. Plato de Rep. V. p. 472. Α. δὴ κῦματε ἐκφυγόντι τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγεις. Plutarch. de Sera Num. Vind. p. 975. Τί γὰρ δεῖ τὸ τρίτον ἐπενεγκεῖν κῦμα, καὶ προσκατακλῦσαι τὸν λόγον, εἰ τὰ πρότερα μὴ δυνατὸς ἐστὶ διώσασθαι; Menander apud Alexandrum inter Rhetores ab Aldo editos 1508. I. p. 578. a Porsono indicatus, Ἐτέραν περιμεῖναι, χᾶτέραν τρικυμίαν. Eurip. Hippol. 1213. Αὐτῷ δὲ σὺν κλύδωνι καὶ τρικυμίᾳ, Κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον, ἄγριον τέρας. Troad. 82. Αἰγαῖον πόρον Τρικυμίαις βρέμοντα. Hipparchus Pythagoreus ap. Stobæum, (Galei p. 19.) οὔτε δυνάμενοι κατανοῆσαι τὸν τε τῶν παρεόντων βίον, καὶ τὸν τῶν παρεστακότων, ἐν ὅσαις συμφοραῖς καὶ κακῶν τρικυμίαις καὶ νῦν ἐντὶ πολλοὶ, καὶ πρὸ τοῦ ἐγένοντο. Scholiasta Pindari Isthm. I. 52. καὶ Ἀλκαῖος τὴν δυστυχίαν χειμῶνα καὶ τρικυμίαν λέγει. ubi plane legendum est Αἰσχύλος; nam sunt ipsa nostri verba. Aristænet. Ep. I. 17. καὶ τρικυμίας τὸν τρόπον τῆς ἀστάτου σαλεύεις. quod de τρικυμία absurde dictum est; etsi θάλασσα dicitur ἀστατος Comico ap. Dion. Chrysost. Orat. 32. Ed. Sambuci τρικυμίαις; unde suspicor legendum esse, καὶ τρικυμίαις, τρόπον νηὸς ἀστάτου, σαλεύεις, sequitur enim κοινὴ γὰρ ναῦς, κοινὸς κίνδυνος· ὁ παροιμιώδης διετάξατο λόγος. Alciphron Ep. I. 3. p. 18. τὸ τὰς τρικυμίας καὶ τοὺς ἐκ βύθου κινδύνους ἀγνοῆσαι. Firmus Episcop. Cæsar. in Epist. ap. Murator. Anecd. T. V. p. 292. Ἐκ χειμῶνος καὶ τρικυμίας γαλήνην εἶδον καὶ ἡμέραν, τὸ τοῦ λόγου, λευκὴν. ubi respicit non modo Promethei versum, sed Eurip. Orest. 273. et proverbium λευκὴ ἡμέρα. quo usus est Eupolis in Κόλαξι.

1052. Ὀκρίς. vide supra v. 289.

1053. Φάραγξ. supra v. 15.

1054. Σπαράσσω. *Divello*. Eurip. Med. 1214. Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων. Androm. 1210. οὐ σπαράξομαι κόμαν; Compositum διασπαράσσω occurrit Pers. 195. Aristoph. Ran. 474.

1055. Ἀγκάλη. *Ulna*. Sic Choeph. 585. πόντiai ἀγκάλαι. confer Eurip. Orest. 1371. Noster apud Schol. Aristoph. Ran. 716. Ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

1057. Ἀψορρόν. *Retrorsum*. Sophocl. Œd. T. 431. et alibi ἄψορρος. Formatum videtur ex ἄψ *retro* et ὀρρος *cauda*. Scholiasta tamen Venetus ad Il. H. 413. ab ὄρω *suscito* ducit. Erotianus p. 17, 17. videtur trahere ex ἀψορρόον, τὸ εἰς τοῦπίσω ῥέον.

1058. Πτηνός κύων. vide supra v. 820.

Ibid. Δαφεινός. *Cruentus*. Δημοῖ δὲ τὸ δαφεινὸν τὸ σφόδρα φονικόν· δαφεινοὶ θῶες, καὶ δράκων δαφεινός. Schol. Venet. ad Il. Σ. 538. δράκων δαφεινός est in Il. B. 308. λεόντων ἃ δαφεινός ἴλα Eurip. Alcest. 581. Noster Choeph. 606. δαφεινὸν δαλόν. de tæda Althææ.

Ibid. Λαβρῶς. vide supra ad v. 335.

1059. Διαρταμέω. *Disseco*. Etymol. M. p. 149, 55. Ἀρταμος, ὁ μάγειρος· Ἡ γὰρ βέβηκε χεῖρας ἀρτάμων φηγών· παρὰ τὸ διαρτάσαι, ὃ ἐστὶ μερίσαι ἢ συναρμόσαι. Αἰσχύλος, Τοσαῦτα, κήρυξ, ἐξ ἐμοῦ διάρτασον. ἄρταμος οὖν, ὁ διαρτῶν τὰ κρέα, καὶ ἀρταμῆσαι, κρεανομῆσαι. Eurip. Alcest. 497. Ἄλλ' ἄνδρας ἀρταμοῦσι λαιψηραῖς γνάθοις. Electr. 816. ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς. διαρταμέοντες, Oppian. Hal. 622. ubi Schol. διακόπτοντες. ἄρταμος πᾶς σφαγεὺς καὶ φονεύς. κυρίως δὲ ὁ μάγειρος, ὁ κατὰ ἄρθρα τέμνων. vid. Brunck. Lex. Sophocl. v. Ἀρταμος.

Ibid. Ῥάκος. *Lacerum fragmentum*. Sophocl. Philoct. 39. 267. Eurip. Helen. 1085. Aristoph. Ran. 405.

1061. Ἀκλητος. *Non invitatus.* Notum proverbium Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλων φίλοι. vid. Wass. ad Thucyd. I. 118.

Ibid. Δαιταλεὺς πανήμερος. *Per totum diem conviva.* non *conviva quotidianus*, quomodo verterunt interpretes. Recte Schol. B. Ἴσθι δὲ ὡς διὰ πάσης τῆς ἡμέρας τὸ Προμηθέως ἥπαρ τῷ αἰετῷ βιβρωσκόμενον, ἀνεπληροῦτο πάλιν νυκτὶ, καὶ ἄρτιον ἦν, quod ex Pherecyde didicit, qui in 2do libro ap. Schol. in Apoll. Rhod. II. 1252. ait, ὅτι ὁ αἰετὸς ἥσθιεν τῆς ἡμέρας τοῦ ἥπατος· τὸ δὲ λειπόμενον ἠϋξετο τῆς νυκτὸς καὶ ἐγένετο ἴσον. totam de aquila Promethea mythologiam doctissime ibidem narrat Scholiasta. Et quidem Noster in Prometheo Solutio dicit aquilam tertio quoque die advolare: cf. notam. Πανῆμαρ, et πανημέριος pro *toto die* apud Homerum ponuntur; et πανάμερος apud Sophocl. Trachin. 662. quod male intellexit Musgravius. Quare sibi constare Æschylum videmus, nec licentiam postulare, quam ei concedit Butlerus.

1060. *Κελαινόβρωτον ἥπαρ. *Nigrum jecur victum præbens.*

1063. Διάδοχος. supra 473.

1064. *Ἀναύγητος. *Haud illuminatus.*

1065. Πρὸς ταῦτα. *Proinde, quapropter. Cum hæc ita sint.* supra 1028. infra 1079. Theb. 57. Suppl. 529. Eurip. Phoeniss. 531. Sophocl. Ajac. 1115. Aristoph. Acharn. 659. Πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω. ex Euripide, ut videtur: vid. Cicer. Attic. VIII. 8. cujus edd. male exhibent πρὸς τοῦθ'. Larcherus in Herodot. III. 61. vim hujus formæ non percepit, cum reddidit πρὸς ταῦτα *insuper*. hoc enim est πρὸς τούτοις. Pro πρὸς ταῦτα in Theb. 312. ponitur πρὸς τὰδε.

1066. Πεπλασμένος. *Fictus.* Sophocl. Ajac. 148. Τδίουσδε λόγους ψιθύρους πλάσσω.

1067. Κόμπος. *Jactatio.* Sic Eurip. Hel. 400. τόδ' οὐ κόμπω λέγω.

Ibid. Λίαν εἰρημένος. *Vehementer, i. e. serio, dictus.*

1069. Παπταίνω. *supra v. 342.*

1077. Θωύσσω. *supra v. 73.*

1080. Ἀμφήκης. *supra 716.*

1081. Ἐρεθίζω. *supra 188.* Σφάκελος *supra 903.*

1083. Κραδαίνω. *vide not. ad v. 437.*

1084. *Atque aspero undarum impetu confundat ponti fluctus et astrorum caelestium tractus.* Citat Stanleius Virg. *Æn.* XII. 204. Adde *Æn.* I. 133.

Ibid. Ῥόθιον. *Fluctus violentus.* ῥεῦμα, κῦμα τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον. Hesych. Harpocraton ducit παρὰ τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ἀκουόμενον ῥόθον. ὅταν σφοδρῶς ἐλαύνωσιν. Schol. Arati *Phænom.* p. 53. ῥόθια. τὰ ῥεύματα. κυρίως δὲ αἱ τοῦ κλύδωνος ὀρμαί. *occurrit Theb.* 362.

1087. Ἄρδην. *Penitus.* Eustath. ad *Iliad.* Θ. p. 707, 37. τὸ μέντοι ἄρδην ἐπὶ ῥήμα, οὐκ ἂν οὐδ' αὐτὸ παραγάγοι τινὰ ὡς ἐκ τοῦ ἄρδω γίνεται, ἀλλὰ μάλιστα ἐκ τοῦ αἶρειν, ὥσπερ ἐκ τοῦ ἀείρειν γίνεται τὸ ἀέρδην. ἔστι γάρ, φασι, τὸ ἄρδην ἀντὶ τοῦ φοράδην. Εὐριπίδης Ἀλκίτιδι, (611). νέκυν ἤδη πρόσπολοι φέρουσιν ἄρδην ἐς τάφον τε καὶ πυράν. *quod melius videtur vulgata lectione, πρὸς τάφον τε καὶ πυράν.* Sed ne quem παραγάγη Eustathii auctoritas, ut credat de hac voce ὡς ἐκ τοῦ αἶρω γίνεται; est enim ab ἄρω, ut σύρδην a σύρω, et φύρδην a φύρω.

1090. Φρενόπληκτος. *supra 903.*

Ibid. Παραπαίω. *vide supra ad v. 601.* Noster ap. Athen. XIV. p. 632. C. Εἴτ' οὖν σοφιστῆς καλὰ παραπαίων χέλυν. *ubi ob metrum forsan legendum, εἴτε παραπαίων χέλυν.* *Musicæ peritus, an dissonæ citharam pulsans.* Aristoph. *Plut.* 508. conjungit ληρεῖν καὶ

παραπαίειν. Plato Sympos. 2. p. 176. ed. Basil. sec. μαίνομαι καὶ παραπαίω. Hesych. Παραπαίει· παρακόπτει, μαίνεται, ληρεῖ, παραφρονεῖ.

1097. *Ἡλιθιόω. *Fatuum reddo.* ἡλίθιος occurrit Agam. 367.

1098. Μύκημα. *Mugitus.* τὸ ὄχημα τῆς τοῦ Διὸς βρόντης. Schol. A. Corrige ἤχημα. cf. v. 1118.

Ibid. Ἀτέραμνος. supra 198.

1101. Παρασύρω. *In obliquum traho.* proprie de torrente dicitur, qui violento impetu obstantia secum rapit: cf. Aristoph. Eq. 526. Hemsterhus. ad Lucian. Nigrin. p. 55.

1102. Ἀσκέω. *Exerceo.* Herodot. VII. 209. τὴν ἀληθειῶν ἀσκέειν. cf. III. 72. Sophocl. Œd. C. 913. δίκαι' ἀσκοῦσαν πόλιν. cf. Trachin. 384. Eurip. Bacch. 641. ἀσκεῖν σῶφρον' εὐοργησίαν. Suppl. 872. χρηστότητ' ἡσκηκότα. 912. τὰγάθ' ἀσκήσας ἀνὴρ. Auctor Aur. Carm. 13. δικαιοσύνην ἀσκεῖν. Phocylid. ap. Stob. V. p. 39. σωφροσύνην ἀσκεῖν. Inscript. ap. Spon. Misc. Erudit. Antiq. p. 321. viii. Ἐνθαδε Διάλογος καθαρῶ πυρὶ γυῖα καθήρας, Ἀσκητῆς σοφίης, ὥχετ' εἰς ἀθανάτους. Crates in Brunckii Anal. T. I. p. 186, ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσιν.

1105. Νόσος. confer supra 707.

1106. Ἀπέπτυσσα. *Respuo.* Veteres, cum aversabantur aliquid, in sinum despuere solebant. Vid. Eurip. Hecub. 1266. et alibi sæpius; Aristoph. Pac. 527. Noster apud Plutarch. de Isid. et Osir. p. 639. Ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα. Theocrit. VI. 16. Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσσα κόλπον. ubi Schol. ποιῶσι καὶ τοῦτο (l. τοῦτο καὶ) μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμενοι. Καλλίμαχος· Δαίμων, τι κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες. Bentl. conj. Καλλίμαχος δ' Αἰτίων· τρὶς κ. ε. γ. Τούπιος Δαῖμον, τοι. Tibull. I. ii. 56. *Ter cane, ter dictis despue carminibus.* cf. Agam. 982. 1194. Theocrit. II. 62. XX. 11. Theophrast. Char.

p. 57. ed. Schneid. Schol. Apollon. Rhod. IV. 478. Misc. Obs. IV. p. 203. Alberti. ad Hesych. v. Ἀπέπτυσε λόγους. Toup. in Schol. Theocrit. VI. 39.

1109. Stanleius laudat Solonis versus:

Εἰ δὲ πεπόνθατε δεινὰ δι' ὑμετέρην κακότητα,
Μὴ τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπεμφέρετε.

1114. Δίκτυον ἄτης. sic Agam. 362. γάγγαμον ἄτης.

1117. Σαλεύομαι. *Agitor, ut navis fluctibus.* Active in Rhes. 248. ὅταν—σαλεύῃ πόλιν. Sophocl. Œdip. T. 23. πόλιν—Ἡδὴ σαλεύει. Electr. 1074. Etymol. M. p. 381, 3. Ἐσάλευε, λέγεται καὶ ἐπὶ νεῶν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. quare in hoc loco nescio annon legendum sit σεσάλευκεν.

1118. Βρύχιος. *Fremens.* Pers. 397. ἄλμην βρύχιον. Apoll. Rhod. I. 1310. βρυχίης ἁλός. Idem IV. 945. βρύχαι ponit pro ὑποβρύχαι. Hesych. Βρύχιος· ὑποβρύχιος. Formatur autem a βρύχω, de qua voce consulas Valcken. ad Ammon. p. 32.

1119. Ἑλιξ. *Volumen.* proprie de vitium capreolis dicitur; quicquid contorquetur. Sic Virgilius tortos imbris radios.

1120. Ζάπυρος. Idem ac ἄπυρος v. 905.

Ibid. Στρόμβος. *Turbo.* Hesych. Στρόμβος. δῖνος, κόχλος. ῥόμβος, συστροφή ἀνέμου, περιφερὴς λίθος. ultimo sensu exstat Il. Ξ. 413. Est autem pro στρόβος, quæ vox occurrit Agam. 659. inserto μ, quod in aliis etiam vocibus factum est; e. g. Στρόβιχος, Στρόμβιχος. τύπανον, τύμπανον, atque alia plura, de quibus alibi fusius disseram.

1123. *Discordiam ex adverso spirantem inter se exhibentes.*

1125. Ῥιπή. vid. supra ad v. 126.

1126. Τεύχω. *Creo.* vel potius in hoc loco *creare tento.* sic Pers. 188. στάσιν ἔτευνχον. Homer. Iliad. A. 110. Ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει. Eurip. Androm. 645. τεύχειν ἔριν.

1128. Αἰθήρ. *Firmamentum cæli.* ut in Agam. 6. Eurip.
Phœniss. 514. Ion. 1147.

Ibid. Φάος εἰλίσσων. Theodectes apud Stob. X. p. 126.
Ὡς καλλιφεγγὴ λαμπάδ' εἰλίσσων φλογὸς, Ἥλιε. Vid. Valcken. Diatrib.
c. 6. Porson. ad Phœniss. 1.

FINIS GLOSSARII IN PROMETHEA VINCTUM.

INDEX

IN

GLOSSARIUM.

A.

A INTENSIVA v. 905.

ἄβροτος 2.

ἄγαλμα 475.

ἀγείτων 278.

ἀγκάλη maris 1055.

ἄγναμπτος 169.

ἀγνόρρυτος 440.

ἄγρυπνος 366.

ἀδάκρυτος 905.

ἀδαμάντινος 6.

ἀδαμαντόδετος 152.

ἀδήριτος. 105.

Ἀδράσθεια 972.

Adverbia in *í* 216.

ἀεὶ, usus ejus 952.

Æolismi apud Æschylum 277.

ἄζηλος 146.

ἀήσυρος 461.

ἀθέτως 156.

ἀθλέω 95.

αἰθαλόεις 1028.

αἰθήρ 1128.

αἰκῆς 481.

αἰκία 93.

αἰμύλος 214.

αἰολόστομος 682.

αἰπυμήτης 18.

αἰπύνωτος 855.

ἄϊς 442.

ἄϊστος 946.

ἄϊστόω 157. 240. 689.

αἰφνίδιος 701.

αἰχμή 413. 961.

αἰών 887.

ἀκηδέω 517.

ἄκις 563.

ἀκίχητος 192.

ἄκλητος 1061.

ἀκραγῆς 828.

ἀκρατῆς 909.

ἄκρατος 699.

ἀκρίς 289.

ἀλάτεια 933.

ἀλδαίνω 550.

-αλεος terminatio 620.

ἀλεύω 584.

ἀλίγκιος 458.

† ἀλίστονος 736.

- ἀλίτω 544.
 ἀλύσκω 607.
 ἀμέγαρτος 409.
 ἀμήχανος 59.
 ἀμοχθὶ 216.
 ἀμφήκης 716. 1080.
 ἀμφίβληστρον 81.
 ἀνάλιπος 248.
 ἀναλκίς 893.
 ἀναμυχθίζομαι 768.
 ἀναξ 45.
 ἀναύγητος 1064.
 ἀνέψιος 881.
 ἀνηκουστῆιν 40.
 ἀνηλεῶς 248.
 ἀνήροτος 733.
 ἀνθεμώδης 464.
 ἀνθρακώω 380.
 ἀνταμείβομαι 231.
 ἀντισπάω 345.
 ἀνυποδησία festinationis indicium
 138.
 ἀξιόω 223.
 ἀξιούμαι 248.
 ἀπαμβλύνω 891.
 ἀπάνθρωπος 20.
 ἀπαντλέω 84.
 ἀπαράμυθος 193.
 ἀπαύρομαι 28.
 ἀπέδιλος 138.
 ἀπέπτυσσα 1106.
 ἀπέραντος 159.
 ἀπλάκημα 112. 394.
 ἀπληστος 379.
 ἀπλῶ λογῶ 46. 631. 1011.
 ἀπὸ γλώσσης 302.
 ἀποκτινύναι 53.
 ἀπολακτίζω 672.
 ἀπορρίπτειν λόγους 320.
 ἀποσφαλεῖς φρενῶν 481.
 ἄπυρος 905.
 ἀπύω 613.
 ἄραρεν 60.
 ἀρδεύω 877.
 ἄρδην 1087.
 ἄρδισ 904.
 ἀρθμός 199.
 ἀριθμός *Arithmetice* 468.
 Ἀριμασπός 830.
 ἀρμένος 199.
 ἀρμοῖ 636.
 ἀρμονία 566.
 ἄρταμος 1059.
 ἀρχαῖος 325.
 ἄσβεστος 543.
 ἄσημος 683.
 ἀσκέω 1102.
 ἀσμένος 23.
 ἀστεργάνωρ 929.
 ἀστρογείτων 746.
 ἀσχαλάω 789.
 ἀταρβῆς 874.
 ἀτέραμνος 198. 1098.
 ἀτερπῆς 31.
 ἀτηρός 771.
 ἀτίμαζω 808.
 ἄτρεστος 424.
 ἀτρῆς 424.
 αὐθαδῆς 64.
 αὐθαδία 445.

αὐθάδισμα 1000.

αὐθ' ἑκάστα 986.

αὐλῶν 756.

αὐτόκτιτος 309.

αὐχέω 710.

ἀφεγγής 115.

ἄχθηδών 26.

ἄχρειος 371.

ἄψορρον 1057.

B.

Bathūs fertilis 673.

βόσπορος 758.

βούκερος 608.

βρόντημα χθόνιον 1019.

βροτοστυγής 824.

βρύχιος 1118.

βρώσιμος 488.

Γ.

Γαμφηλή 363.

γαμψώνυχος 497.

γάπεδον 854.

γεγώνω 201. 532. 678. 809. 1026.

γέλασμα maris 90.

γῆν πρὸ γῆς 703.

γλώσσης ἀκρατῆς 909.

—— φίλος 302.

—— χάριν 302.

γνάθος ignis 376.

γνώμη 295.

γόνυ κάμπτειν 32. 404.

Γοργόνες 824.

γοργωπὸς 364.

γύα 377.

γυιοπέδη 175.

γυμνάζω 606.

γυναικόμιμος 1040.

Δ.

Δαίμων 85.

δάϊος 360.

δαιταλεύς 1051.

δάκος 603.

δάμναμαι 170.

δάπτω 376. 446. 932.

δᾶρον 975.

δαφεινὸς 1058.

δέδια 189.

δέλτος 814.

δεσμός 6.

δὴ denique 1148.

δῆθεν 210. 1022.

δηναιὸς 819. 948.

δὶ ἀπεχθείας ἐλθεῖν 121.

διὰ τέλους 280.

διάδοχος 473.

διαθρύπτομαι 919.

διαίσσω 135.

διακναίω 94. 554.

διάμπαξ 65.

διαμφίδιος 570.

διαπασσαλεύω 20.

διάρραίω 244.

διαρταμέω 1059.

διαστοιχίζομαι 238.

διάστροφος 694.

διατόρος 75.

διαψαίρω 402.

δίκτυον ἄτης 1114.

Diminutiva in ὕλος 214.
 διος 1114.
 Dorismi apud Æschylum 277.
 δρακοντόμαλλος 824.
 δύα 86. 522.
 δύρομαι 279.
 δυσάλωτος 173.
 δυσθέατος 69. 714.
 δύσλοφος 967.
 δυσπαραίτητος 34.
 δυσπετώς 777.
 δύσπλανος 629.
 δυσχείμερος 15. 771.

E.

Ἔασον 340.
 ἐγκονέω 998.
 ἐδανὸν φάρμακου 448.
 ἔδνα 575.
 -εἰ terminatio adverbiorum 216.
 εἰ τι μὴ βλάπτει 204.
 εἰκὴ 459. 910.
 εἴλη 460.
 εἰλίσσω 141. 1128.
 εἰσοιχνέω 122.
 εἶτα cum participio 802.
 ἐκβροντάω 370.
 ἐκκυλίω 87.
 ἐκπλήσσω 136. 368.
 ἐκποδών 352.
 ἐκφυγγάνω 534.
 ἐκτήκω 564.
 ἔλασσον ἢ μηδέν 474.
 ἐλαφρός 271.
 ἐλευθοροστομέω 187.

ἐλινύω 53. 538.
 ἔλιξ 1119.
 ἔμπας 48.
 ἐμπλέκειν αἰνίγματα 631.
 ἐμποδών 13.
 ἐναργῆς 684.
 ἐννους 453.
 ἐνόδιοι συμβόλοι 495.
 ἐνοικος 423.
 ἐνταῦθα 212.
 ἐξαίστόω 689.
 ἐξαναζέω 378.
 ἐξαρτάω 736.
 ἐξαρτύω 736. 944.
 ἐξομματόω 508.
 ἔξω πόδα ἔχειν 271.
 ἔοικα 1043.
 ἐπαιτιάω 1010.
 ἐπαναδιπλάζω 847.
 ἐπαιοιδή 180.
 ἐπάργεμος 508.
 ἐπαφάω 874.
 ἐπήβολος 453.
 ἐπιγλωσσάομαι 964.
 ἐπιθωύσσω 73. 285.
 ἐπίκοτος 622.
 ἐπικότως 168.
 ἐπιπλήσσω 80.
 ἐπιστολή 3.
 ἐπιτέλλω 100.
 ἐπιτιμητής 77.
 ἐπιχαίρω 164.
 ἐπίχαρμα 164.
 ἐπίχαρτος 164.
 ἐπίχειρα 327.

ἐπόπτῃς 307.
 ἐπώνυμος 308. 758.
 ἐραστεύω 922.
 ἐργάνη 470.
 ἐργατῶν 667.
 ἐρεθίζω 188. 1081.
 ἐρείδω 358.
 ἐρινὺς an νυνὺς 53.
 ἐρρώμένως 65.
 ἔσχατα γῆς 687.
 εὐάγκαλος 358.
 εὐξύμβλητος 800.
 εὐφρόνη 676.
 εὐωριάζω 17.
 ἐφεῖτο 4.
 ἐφήμερος 261.
 ἐχθρόζενος 752.

Z. 304. 778. 789.

Ζάλη 379.
 ζάπυρος 1120.
 ζέω 378.
 ζηλῶ σε 338.

H.

Ἡ μὲν. nihilominus 174.
 ἡδυνήθην 214.
 ἡλιθιόω 1097.
 ἡλιοστιβῆς 816.
 ἦσαν 460.
 ἡχέτης 592.

Θ.

Θακέω 321. 397.
 θακος 288.

θάλπω 671. 904.
 θεμερῶπις 137.
 Θεμίσκυρα urbs 749.
 θεοπρόπος 680.
 θέορτος 790.
 θεόσσυτος 116.
 θεωρὸς 118.
 θήγω 319.
 θηλύνους 1039.
 θολερὸς 910.
 Thor Martis nomen 363.
 θοῦρος 363.
 θρασυσπλάγχυνος 755.
 θράσσω 649.
 θρήνος 396.
 θροέω 628.
 θρύπτομαι 919.
 θώπτω 973.
 θωύσσω 73. 401. 1077.

I.

-I terminatio adverbiorum 216.

-ia terminatio 98.

Jactare voces 320.

ιάλλω 680.

Ἴόνιος κόλπος 865.

Ionismi apud Æschylum 277.

ιότης 574.

ιπόω 373.

ἱπποβάμων 830.

ισόνειρος 564.

ισχναίνω 808.

K.

Cachinno de fluctibus 90.

καθορμίζω 1001.
καὶ μὴν — γε 1018.
κάμπτειν γόνυ 32. 404.
Capito 198.
κάρπιμος 464.
καταβασμός 836.
καταιβάτης 367.
καταμηνύω 182.
κατασκελλω 490.
κατοκνέω 67.
κατώρυξ 461.
καχλάζω de fluctibus 90.
κέκραγα 768.
κεκραμένος 115.
κελαινόβρωτος 1060.
κενόφρων 787.
κερτομέω 1022.
κηρόπλαστος 591.
κινάθισμα 124.
κίνυγμα 163.
κίονες οὐρανοῦ 357.
κιρκόω 74.
κλήδων 495.
κναίω 94.
κνίση 505.
κνώδαλον 471.
κοινόλεκτρος 576.
κοιρανέω 49. 934.
κόλπος Ἰόνιος 865.
—— Ῥέας 861.
κόμπασμα 369.
κόμπος 1067.
κουφόνους 391.
κραδαίνω 1083.
κραίνω 219. 521.

κραιπνόσυντος 287.
κραιπνοφόρος 133.
κραταιός 437.
τὸν κρατοῦντ' αἰεὶ 973.
κρείσσονες *Superi* 936.
κτίω 304.
κτύπος 952.
κυκάω 1030.
κύκλος *Sol* 91.
κύρω -ρεω -ρω 70.
κῶλον 33.

Λ.

Λαβρόσυντος 622.
λαβροστομέω 335.
λειὸς *levis* 668.
λειότης 592.
λέλακε 415.
λευρός 377. 402.
λεωργὸς 5.
λίαν εἰρημένον 1067.
Libera verba 187.
λινόπτερος 477.
λιπαρέω 529. 1040.
Litotes 31.
λοβὸς 504.
λουτρα γαμήλια 573.
λῦμα 715.
λῶστος 212.
λωφάω 27. 384. 675.

Μ.

M insertum 1120.
μάγευμα 488.
μακαρισμός 338.

μαλακογνώμων 190.
 μάργος 909.
 μάσσον 650.
 μασχαλιστήρ 71.
 ματάω 57.
 μαραίνω 619.
 μάω. μάομαι 85. 486. 623.
 μεγαίρω 647.
 μεγαλόστονος 420.
 Medicamenta varia 488.
 μεθαρμόζομαι 317.
 μέλειν -λεσθαι 3.
 μῆδος 623.
 μήτηρ, composita ejus 90.
 μητρυνιά 759.
 μουσομήτωρ 470.
 μυδροκτυπέω 374.
 μύδρος 374.
 μύκημα 1098.
 μυρία 94.
 μυριετής 94.
 Μυρίνη an -ννη 53.
 μυριωπός 585.
 μυχθίζω 768.
 μύωψ 583. 698.

N.

Ναρθηκοπλήρωτος 109.
 νεκροδέγμων 159.
 νέμειν μοῖραν 299.
 νεοχμός 153.
 νή particula privativa 248. 590.
 νηλεώς 248.
 νήλιπος 248.
 νήπιος 452.

νήστις 590. 621.
 νίσσομαι 540.

Nomina communia duorum generum in numero plurali 6.

νωθής 62.

Ξυγκαθίστημι 313.
 ξυλουργία 460.

ξυναμπέχω 531.

ξυνασχαλάω 167. 251. 311.

ξυνεδρία 501.

ξυνθάλλω 706.

ξυνομαίμων 417.

O.

Ὅδε, usus ejus 977.

Ὀδμή 115.

-οιά terminatio 23.

οίακονόμος 153.

οίακοστροφός 524.

οἶμος 2.

οἰστοβολοῦμαι 583.

οἰστρέω 591.

οἰστρήλατος 600.

οἰστροπλήξ 702.

οἰστρος 583.

ὀκνέω 67. 649.

ὀκριόεις 289.

ὀκρίς 289. 1052.

ὀλιγοδρανία 563.

ὀμιλία 32.

ὀμίχλη 148.

ὀμοπάτριος 574.

ὀξέως ἀκούειν 39.

ὀξύπρωρος 431.
 ὀπάζω 8.
 Orbilius vel Orbicius rerum mili-
 tarium scriptor 226.
 ὀργή 386.
 ὀρθόβουλος 18.
 ὀρθοστάδην 32.
 ὀροθύνω 208.
 ὀρρώδέω 29.
 ὀσφραντὸν φάρμακον 488.
 ὀσφύς 506.
 ὀτοβέω 591.
 ὀχέω 146.
 ὀχμάζω 5. 639.

Π.

Πάγος 20.
 παλάμη 172.
 παμμήτωρ 90.
 πανήμερος 1061.
 πανόπτῃς 91.
 πάντεχνος 6.
 παπταίνω 842. 1069.
 παρὰ, vis ejus in compositis 132.
 371.
 παρακόπος 601.
 παραπαίω 1090.
 παραστάτης 226.
 παρασύρω 1101.
 παρ' ἐαυτῷ 194.
 παρείπω 132.
 παρέξειμι 564.
 παρεστῶτα, τὰ 224.
 παρηγορέω 667.
 παρήγορος 371.

παρθενῶν 667.
 πασσαλεύω 20.
 παστὰ φάρμακα 488.
 πάχνη 25.
 πεδὰ pro μετὰ 277.
 πεδάρσιος 277. 735. 952.
 πέδη 6.
 πεδοῖ 280.
 πελάω 927.
 πελώριος 157.
 πέρα 30.
 περαιτέρω 255.
 περάω 589.
 πέργαμα 992.
 περισσόφρων 336.
 πετρηρεφῆς 308.
 πιστὰ φάρμακα 488.
 πιστὸς activo sensu 953.
 πίων et derivat. ejus 488.
 πλάσσειν λόγους 1066.
 πλαστὰ φάρμακα 488.
 πλινθυφῆς 459.
 ποικιλείμων 24.
 ποικίλος 316.
 πολέομαι 666.
 πολύδονος 813.
 πόρος 111. 289.
 πορπάω 160.
 ποταίνιος 102.
 ποτινίσσομαι 540.
 πράγματα 1007.
 προθέμενος 247.
 προθεσπίζω 219.
 προμηθεὺς 85.
 προοίμιον 766.

προσαίσσω 149.
 προσαναίνομαι 151.
 πρόσσειλος 460.
 προσθροέω 617.
 προσίπτημι 115. 665.
 πρὸς κέντρα 331.
 προσπασσαλεύω 20.
 προσπλάστος 741.
 προσσαίνω 860.
 πρὸς ταῦτα 1065.
 προστίθει an -θη 83.
 πρὸς τὸ κάρτερον 220.
 προστρίβω 337.
 πρόσχωμα 872.
 προτείνω 802.
 προυσελούμενος 447.
 πρόχειρος 54.
Pruiua 25.
 πρύτανις 176.
 πτερυγωκῆς 294.
 πρῶρα, composita ejus 431.
 πτηνὸς κύων 1058.
 πτήσσω 29.
 πτοάομαι 881.
 πύρπνοος 953.
 πυρωπὸς 688.

P.

Ῥαδινὸς 408.
 ῤαιστήρ 66.
 ῤαίω 197.
 ῤάκος 1059.
 ῤαχία 738.
Ridere dicitur mare 90.
 ῤιπή 126. 1125.

ῤίπτειν λόγους 320. 968.
 ῤόθιον 1084.
 ῤυθμίζω 249.

Σ.

Σαίνω 860.
 σαλεύω 1117.
 σαφηνίζω 235. 642.
 σεμνόστομος 989.
 σικινίς an -ινίς 53.
 σιδηρομήτωρ 309.
 σιδηροτέκτων 739.
 σιδηρόφρων 250.
 σκεδᾶ 25.
 σκεθρῶς 102. 497.
 σκέψαι δὲ 1050.
 σμερδνὸς 363.
 σὸν ἔργον 656.
 σοφιστῆς 62. 980.
 σπαράσσω 1054.
 σπλάγχνα affectuum sedes 755.
 σταθευτὸς 22.
 σταθμὸς 404.
 στενόπορος 754.
 στενωπὸς 372.
 στέργηθρον 501.
 στέργω 11.
Sternere aequor 198.
 στορέω 198.
 στρόμβος 1120.
 στυγάνωρ 749.
 στυφλὸς 773.
 συγκάμνω 421.
 συλάω 786.
 συμπαραστατέω 226.

σύννοια 446.
 συρίζω 368.
 σφάκελος 903. 1086.
 σφαγή *jugulum* 888.
 σφίγγω 58.
 σφριγάω 388.
 σφοδρύνομαι 1047.
 σφῶν 12.
 σχέθω 16.

Τ.

Ταγός 96.
 ταλαίπωρος 239.
 τὰ μὲν — τὰ δὲ 348.
 ταρβέω 929. 996.
 ταυτῇ 197.
 τέγγω *mollio* 1044.
 τείνειν βίον 548.
 τείρω 601.
 τεύχω 1126.
 τηλουρός 832.
 τλησικάρδιος 165.
 τολμάω 1035.
 τορῶς 626. 894.
 τοῦμπαλιν 210.
 τραχὺς 35.
 τρικυμία 1051.
 τρόχis 977.
 τροχοδινέω 907.
 τρύω 27.
 Τυφῶς — Τυφῶν 362.
 Typhonis historia 359.

Υ.

Varius pro subdolus 316.

Ὑβριστης *fluvius* 742.

Ulna 60.

ὕμεναιόω 573.

ὕπαίθριος et -θρος 113.

ὑπαρ 495.

ὕπερπικρος 980.

ὕπερπλουτος 473.

ὕπεύθυνος 332.

ὕποπτήσσω 29. 996.

ὕποστενάζω 436.

ὕποσυρίζω 126.

ὕπτιασμα χερῶν 1040.

ὕπουργῆσαι χάριν 656.

ὕψηγορος 326. 368.

ὕψηλόκρημος 5.

Φ.

Φανός 549.

φάραγξ 15. 639. 1053.

φαρμάκων genera 488.

φέρτερος *fortior* 793.

φεψαλόω 370.

φιλήνιος 474.

φιτύω 241.

Flectere ortus 32.

φλογωπὰ σήματα 507.

φλοῖσβος 817.

φλύω 513.

φόβου πλέα 721.

φοῖβος 22.

φοιτάλεος 620.

φόνος. *Cruor* 363.

Φορκίδες 819.

Φόρκος -κυσ 819.

φρενόω 343.
 φρενοπληγής 903.
 φρενόπληκτος 1090.
 φρουρέω 31.
 φρούριον 826.
 φρὴν *diaphragma* 906.
 φυγγάνω 522.
 φύρω 459.

X.

Χαλάω 183. 1027.
 χάλκευμα 19.
 Χάλυψ 734.
 χάριν θέσθαι 807.
 χαριτογλωσσέω 302.
 χειμάζομαι 579. 863.
 χειρωναξία 45.
 χερνήτης 922.

χθόνιος βροντή 1029.
 χλιδή 445. 1007.
 χρίμπτω 738.
 χριστὸν φάρμακον 488.
 χρίω 583. 696. 905.
 χροιά 23.

Ψ.

Ψαίρω 402.
 ψάλιον 54.
 ψαύω 402.
 ψάω 402.
 ψελλός 841.
 ψευδωνύμως 85.
 ψυχέω 717.

Ω.

Ὠλένη 60.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

IN TEXTU.

- v. 92. Deest virgula post μ' .
 466. Lege, $\epsilon\varsigma \tau\epsilon$.
 495. $\kappa\lambda\eta\delta\omicron\nu\alpha\varsigma$. et in Glossario Κλήδων .
 801. Mallem, Καὶ μήτι σαυτῆς .

IN NOTIS.

- v. 2. Eustath. ad Iliad. I. p. 775, 1.
 7. Tzet. ad Hesiod. Op. 60. Eustath. ad Od. Θ. p. 1597, 63.
 22. Eustath. ad Iliad. X. p. 1266, 56. Od. B. p. 1446, 32.
 74. L. "Scholiasta." item ad v. 361.
 77. Eustath. ad Od. I. p. 1629, 11.
 217. Tzet. ad Hesiod. Op. 9.
 280. Eustath. ad Od. Σ. p. 1839, 56.
 292. Id. ibid. E. p. 1545, 49.
 453. Eustath. ad Iliad. Z. p. 625, 37.
 461. Col. 2, 1. l. p. 1500, 28.
 481. Sic pro $\delta\acute{\alpha}\epsilon\iota\pi\alpha$ interdum scribebatur $\delta\alpha\iota\pi\alpha$, teste Ælio Dionysio ap. Eustath. ad Iliad. Z. p. 648, 40. Schol. Apollon. Rhod. III. 846.
 505. Lege, "et apud eum Homerus."
 508. Eustath. ad Iliad Γ. p. 427, 38.
 531. Eurip. Helen. 119. "Ἄλλου λόγου μέμνησο."
 605. In Sophocl. Philoct. 313. $\alpha\delta\eta\phi\alpha\gamma\omicron\nu$ **metrum** flagitat.
 732. Lege, "Agatharchides."
 745. Eustath. ad Iliad. I. p. 733, 41.
 836. In Euripidis versu, Βυβλίνου præbet **Proclus** in Hesiod. p. 133.
 841. Eustath. ad. Od. E. p. 1535, 24.
 871. Id. ibid. Δ. p. 1509, 35. Z. p. 1559, 60.
 936. Nescio annon $\theta\epsilon\omega\omega\iota$ injuria expunxerim. Agam. 60. δ $\kappa\rho\epsilon\iota\sigma\sigma\omega\iota$ Ζεύς . Eurip. Iph. A. 596. $\theta\epsilon\omicron\iota \gamma' \omicron\iota \kappa\rho\epsilon\iota\sigma\sigma\omicron\nu\epsilon\varsigma$.
 953. Post "Antig. 230. 595." adde, "ubi $\delta\upsilon\sigma\pi\nu\omicron\upsilon\varsigma$ et $\delta\upsilon\sigma\pi\nu\omicron\omicron\varsigma$ occurrunt.

981. Articulus sæpe nullo jure irrepsit. Ejecit eum ex Sophocl. Ajac. 914. 956. Porsonus ad Eurip. Orest. 1217. Ejiciendus etiam ex v. 205. ejusdem fabulæ. Νῦν γὰρ ὁ δεινός, μέγας, ὠμοκρατὴς Αἴας. Vulgo ὁ μέγας. Hipponax ap. Tzetz. Chil. V. 756. Ὁ φαρμακὸς ἀχθεὶς ἐπτακὶς ῥαπισθείη. Delendus est articulus; Hipponax penultimam vocis φαρμακὸς producebat: vid. Gaisford. ad Hephæst. p. 254.

IN GLOSSARIO.

- v. 23. ἀσμένῳ δέ σοι. Cf. Platonis Phæd. 24. ad fin. Leopard. Em. IV. 24. Valcken. ad Herod. p. 66.
27. Orpheus ap. Tzetz. in Hesiod. p. 125. αἶδε γὰρ ὄντως Τρύουσιν καὶ θήρας ἐν οὔρεσιν.
53. In Anthologiæ Codice Vaticano ubique scribitur Ἐρινὺς per simplicem N.
85. In Alcmanis versu lege, Ὅς θεῶν πάλους ἔπαλε. Dorice. sc. pro ἔπηλε.
109. Ναρθηκοπλήρωτος. Cf. Kuster. ad Suid. v. Κίρκον.
118. Choeph. 244. Ζεῦ, Ζεῦ, θεωρὸς τῶνδε πραγμάτων γενοῦ. Nostri fragm. ap. Ammon. p. 69. Βοῶς τοιοῦδε πράγματος θεωρὸς ὢν.
146. Ἄζηλος occurrit Choeph. 1015.
216. p. 124. ἀστακτὶ penultimam porrigit Sophocl. Œd. Col. 1646.
250. Adde Eurip. Med. 1276.
317. Pro "Nosside," l. "Erinna."
358. Dele asteriscum: voce utitur Ælianus apud Suidam.
396. Adde Pers. 698. τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθείς.
402. In Hermippi versu lege Γέμοντας: est enim senarii initium.
424. In Euphorionis versu, cum MS. Caio-Gouvil. habeat Ἀθηναίων, legendum videtur Ἀθηνέων. Vid. Porsoni Collationem Cod. Harleiani Odysseæ Γ. 278.
470. Ἐργάνη. Horat. C. III. xii. 5. Operosæque Minervæ.
548. Dioscorides Brunck. Anal. T. I. p. 502. Εὐαίων ἀσινῇ τείνοις βίον.
574. Corrige Ἰότης.
703. p. 165, 6. Corrige "lateat."
885. Anglice verterim, *Will be jealous over their persons.* Eurip. Iph. T. 1268. φθόνῳ θυγατρὸς, *through jealousy over her daughter's honour.* Hæc cum Siebelis versione quadrant.

Aeschylus,

Prometheus vinctus

Cantabrigia 1812

A.gr.a. 128

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10232319-7